FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin és a hivatalnok hullája

M. C. Beaton

erawan

M. C. BEATON

Agatha Raisin és a hivatalnok hullája

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Busy Body
Copyright © 2010 by M. C. Beaton.

Minden jog fenntartva!

FORDÍTOTTA: LAIK ESZTER
Copyright © by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2017
© Erawan Könyvkiadó, 2017

Felelős kiadó: Fejős Éva
Felelős szerkesztő: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: Cantinart
Borítóillusztráció: Shutterstock

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien
ISBN 978-615-5652-08-0

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédek a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

Első fejezet

Miután ráébredt, hogy az exférje, James Lacey iránt érzett szerelme többé-kevésbé elpárolgott, Agatha Raisin – középkorú tulajdonosa egy magánnyomozó irodának az angliai Cotswoldsban –, úgy döntött, egy másik rögeszméjének adja át magát.

Az elmúlt két évben elszántan próbálkozott a tökéletes karácsony, az igazi dickensi álom megvalósításával, nem túl kecsegtető eredményekkel. Elhatározta hát, hogy egy hosszú korzikai vakációra menekül az ünnep elől. Helyettese, a fiatal Toni Gilmour könnyedén el tudta látni a szokásos ügymenetet az unalmas válási esetektől az eltűnt házi kedvencek felkutatásáig, amelyek a mindennapi betevőt jelentették az ügynökségnek.

Agatha lefoglalt egy hotelszobát Porto Vecchio városában a mediterrán sziget déli részén. A Google-n kikereste magának az információt, hogy a városka egy régi genovai

köztársaságbeli település, ahol télen tizenöt fok körül mozog a hőmérséklet.

Későn érkezett meg a hotelbe, mert több mint egy órát tartott, hogy találjon egy taxit a Figari repülőtéren. Alig várta, hogy egy homárvacsorával ünnepelje a karácsonyt. Csak semmi pulyka!

A recepciós rögtön egy kérdéssel fogadta:

– Látom, három hétre foglalt nálunk szobát. Miért?

Agatha pislogott.

– Hogyhogy miért? Szabadságra jöttem.

– De mit fog itt csinálni? – firtatta a recepciós. – Az üzletek és éttermek többsége zárva, és önnek autója sincs. Taxi alig akad, és az a néhány, ami van, nem szívesen vállal bevásárlótúrákat.

– Majd kitalálom – mondta Agatha elcsigázva. – Éhes vagyok. Van éttermük?

– Nincs, de ha kilép a hotelből és jobbra fordul, aztán rögtön balra, eljut a fellegvárhoz, ahol több éttermet is talál.

Agatha a szállodában hagyta a csomagját, és megmászta a meredek emelkedőt a fellegvárhoz. Ilyen gyönyörű karácsonyi díszkivilágítást még életében nem látott, de az utcák elhagyatottan árválkodtak. Elért a régi fellegvár közepén lévő térre, ahol két vendéglőt talált nyitva. A tér közepén egy üres korcsolyapálya tátongott, amelynek jegét éppen felöntötték vízzel, hogy éjjel ráfagyjon. Agatha kedve

még jobban elborult. Sosem gondolta volna, hogy Korzikán egyáltalán lehet olyan hideg, hogy megfagyjon a víz.

Az egyik étteremhez egy fűtött külső rész is tartozott a dohányzók számára. Agatha leült, rendelt egy fogást, amiről aztán kiderült, hogy teljesen átlagos és negyvenkét euró az ára, ami, hála a zuhanó sterlingnek, ugyanannyiba került neki, mint ha angol pénznemben fizette volna.

Amíg üldögélt, rágyújtott egy cigarettára, és azon töprengett, béreljen-e autót vagy sem. A probléma az volt, hogy Agatha nem jeleskedett a parkolásban. Igazság szerint csak akkor volt nyugodt, ha a parkolóhelyet egy teherautóra méretezték. Itt a járművek mind szorosan egymáshoz préselődtek. Hogy az ördögbe tudnak kiállni anélkül, hogy ne tegyenek kárt a farukhoz és az orrukhoz tapadt kocsikban?

De Agatha nem akarta elismerni a tévedését. Esze ágában sem volt hazamenni, és bevallani, hogy hibát követett el. Egy jó éjszakai alvás majd mindent megold. Visszacammogott a hotelbe a kihalt utcákon, ahol a lámpákat a karácsonyi dekorációk csillogó, arany fényköde vonta be.

Másnap szép időre virradt. Egy jó reggeli után Agatha útbaigazítást kért, hogy jut le a partra, ahol biztosan kaphatók csodás tengeri étkek.

– Van egy út a fellegvártól, amin gyorsan le lehet jutni – magyarázta a recepciós –, de szörnyen meredek.

Agatha gyulladt csípőízülete éles nyilallással jelzett.

– És körbe? – érdeklődött. – Úgy mennyi idő lehet?

– Körülbelül fél óra.

Így hát nekiindult. És sétált és sétált és sétált, mígnem másfél órával később a parton találta magát. Felfedezett egy nyitva tartó éttermet, de homárt nem árultak. Lazacsteaket rendelt, a nap ajánlatát, és megállapította, hogy ugyanehhez könnyűszerrel hozzájuthatna Angliában is. A fogás végeztével reménykedve kérte a pincérnőt, hogy hívjon neki egy taxit, de nem akadt egy sem, amelyik elvinné.

– Csak a hosszú fuvarokat szeretik, egyik városból a másikba.

Agatha úgy döntött, megpróbálja a rövidebb utat a fellegvár felé. Elképesztően meredek volt. Egy ponton már esküdni mert volna, hogy a járda ott ágaskodik az orra előtt. A fájdalom a csípőjében egyre hevesebben kínozta, és egész úton zihálva kapkodott levegő után. Amikor elérte a fellegvárat, lerogyott egy éttermi székre, és rendelt egy sört. Elővett egy csomag cigarettát, aztán el is tette. Még mindig lihegett a hegymászástól.

El kell szabadulnom innen, gondolta. Bonifacio állítólag gyönyörű. A francba. Bérelek egy kocsit és odamegyek. Muszáj, hogy ott legyen homár.

A hotelbe visszatérve megnézte a laptopján Bonifaciót. Azt olvasta, a tengerpart előkelő hely, és kifinomult éttermek tarkítják. A partszakasz fölé magasodó sziklán egy középkori

városka terül el. Úgy tűnt, nem sok szálloda van nyitva, de Agatha talált egy ígéretesnek látszó helyet, foglalt egy szobát, és elővigyázatosan közölte, hogy nem tudja, meddig marad.

Ahogy másnap pirkadatkor elhajtott a hotelből bérelt autóján, örömmel nyugtázta, milyen elhagyatottak az utak, és hogy jól ki is vannak táblázva Bonifacio felé. Amíg a nap felkúszott az égre a szépséges reggelen, Agatha is felkapaszkodott a kocsijával a hegyek közé, és boldognak érezte magát. Minden a legnagyobb rendben lesz.

A szálloda, mint kiderült, kívül esett a városkán. Agatha egy aprócska házat kapott a hotel birtokán, akár egy mesebeli kunyhó, kőből kirakva, piros cseréptetővel. Volt benne egy tágas nappali, egy hálószoba és fürdőszoba hatalmas fürdőkáddal. A hotelben csak vacsorát szolgáltak fel, így amint kipakolt, Agatha a tengerpartra hajtott.

Az éttermek gyakorlatilag mind zárva voltak. Ráadásul az érkezése óta eltelt rövid idő alatt beborult az ég, jeges szél kezdte hajtogatni a part menti pálmákat, csapkodta a mólón horgonyzó jachtok ponyváit. Agatha megebédelt az egyik étteremben. Az étel jó volt, de homárt itt sem kapott. Feltett szándéka volt, hogy meglátogatja az ódon városkát, ebéd után tehát autóba ült, és hamarosan keskeny sikátorok rémséges útvesztőjében találta magát. Jó párszor meghúzta a kocsi oldalát. Többször eltévedt, mire egy megkönnyebbült sóhajjal végre visszatalált a partra vezető útra. Eső csapkodta a szélvédőt.

„A pokolba ezzel az egész mindenséggel! – civakodott Agatha a könyörtelen elemekkel. – Hazamegyek!”

Mire kiért a Charles de Gaulle repülőtérre, fájt a torka, és átkozódott, hogy a korábbi 2F terminál helyett most az E2-esről kell indulnia. Ez a csarnok egy hatalmas és kiismerhetetlen falanszternek bizonyult, a check-in pedig kaotikusnak. Az egyetlen érthető momentum az volt, amikor a férfi, aki a táskák biztonsági ellenőrzését végezte, elkérte az útlevelét. Hosszan tanulmányozta a fotót, majd így szólt:

– Ez a fotó, madame, egy gyönyörű asszonyé, és ön ma még gyönyörűbb.

Agatha, aki hozzá volt szokva a franciák flörtölési szokásaihoz, így válaszolt:

– Monsieur, az efféle bóktól, amit egy ilyen jóképű úriember fogalmaz meg, valóban gyönyörűnek érzem magam.

A férfi elmosolyodott, akárcsak az egész biztonsági szolgálat, és Agatha felragyogott. Hát nem elragadóak ezek a franciák, ha udvarlásról van szó? – gondolta. – Ezt a tudást abban a pillanatban elfelejtettük Nagy-Britanniában, ahogy megjelentek a színen a fogamzásgátlók. Próbálj flörtölni egy férfival odahaza, és egyből azt kapod válaszul: na elég ebből a süketelésből, le a bugyival!

A birminghami járat kapuja lent volt a földszint alatt. Az utasokat buszra szállították, amivel olyan hosszan gurultak a

repülőig, hogy Agatha már azt hitte, egész Calais-ig buszoznak.

***

Mialatt a faluja, Carsely felé autózott, az járt a fejében: itt éppúgy fittyet hányhat a karácsonyra, mint ahogy Korzikán tette. De önkéntelenül is a templomtorony lapos tetejére állított karácsonyfát kereste a szemével. Meglepetten pislogott. A carsely-i karácsonyfa a szögletes torony tetején minden évben beragyogta a tájképet. Agatha megkerülte a falu kis főterét. Még azt a fát sem látta, ami ott, a téren szokott állni decemberben, nemkülönben hiányoztak a fényfüzérek, amelyek hagyományosan a főutcát övezték.

Agatha elintézte magában egy vállrándítással. Talán észhez tértek végre, és elegük lett a kommerciális karácsonyi felhajtásból. De mégis, a templom aligha vádolható kereskedelmi szempontokkal. Agatha még nem sejtette, hogy egyetlen ember áll a sötétség mögött, egy férfi, aki halált és reszketést hoz Cotswoldsra.

Az egész egy nappal azután kezdődött, hogy Agatha elutazott Korzikára. A lelkész, Alf Bloxby éppen két izmos segítővel mászott felfelé a meredek lépcsőkön a templomtetőre egy karácsonyfát cipelve. Amint felértek a torony tetejére, és előkeresték a fa rögzítésére szolgáló

kábeleket a ládából, amelyet ott tároltak, az ajtóból egy hang süvített feléjük:

– Abbahagyni!

Alf meglepetten fordult meg. Az ajtóban Mr. John Sunday állt, a Mircesteri Egészségbiztosítási Hivataltól.

– Nem tehetik oda azt a fát! – jelentette ki. – Veszélyes a közösségre nézve. Leeshet a toronyból, és agyonzúzhat valakit.

Mr. Sunday alacsony, hordómellű fickó volt, harcias ábrázattal, őszülő hajjal.

– Mint a Mircesteri Egészségbiztosítási Hivatal elöljárója, a rám ruházott jogok alapján intézkedem – közölte fennhangon. – Ha ezek után ragaszkodnak a fa felállításához, beidéztetem magukat a bíróságra. Továbbá pedig vörös szalaggal kerítem el a templomudvar síremlékeit.

– De mi a csodáért? – kiáltott fel Alf.

– Mert leomolhatnak.

– Idefigyeljen, maga idióta, azok a sírkövek több száz éve állnak ott, és még nem omlottak le!

– Egy yorkshire-i temetőben leomlott egy síremlék, és megsérült valaki. Az én feladatom, hogy ügyeljek a biztonságra.

– Ó, menjen a csudába! – morgolódott Alf dühösen. – Gyerünk, emberek. Állítsuk fel ezt a fát.

Ám két nappal később a lelkész levelet kapott az Egészségbiztosítási Hivataltól, amelyben felszólították, hogy bontsa le a karácsonyfát, ellenkező esetben bírósági eljárás elé nézhet.

A carsely-i községi tanácsot pedig arról tájékoztatták, hogy ha fényfüzérekkel kívánják díszíteni a főutcát, nem használhatnak hozzá létrát. Helyette egy cseresznyeszedő gépről végezhetik a munkát, két képzett szakemberrel, akiknek a betanítása a falunak ezerkétszáz fontjába került volna, plusz a munkások bére és az eszköz költsége.

Minden fényfüzér-illesztésnek úgynevezett „húzásteszten" kell átesnie, melynek során egy speciális és drága eszköz segítségével meggyőződhetnek arról, hogy az illesztések kellően erősek. A lámpaoszlopokat nem ítélték biztonságosnak a világítótestek felfüggesztéséhez.

John Sunday, ahogy népszerűtlensége nőttön-nőtt, kivívta magának az Undok Sunday becenevet. A vegyesbolt nem árusíthatott többé fapolcokon, amelyet Viktória királynő óta használtak, „számolva az eshetőségével, hogyha valaki végighúzza a kezét a polcon, szálka mehet bele". Az iskolát kötelezték, hogy éjszakára is hagyja bekapcsolva a világítást, hogy „az esetleges jogosulatlan behatoló fel ne bukjon a sötétben".

A gyerekeket figyelmeztették, hogy nem játszhatnak „hamis bankjegyekkel", miután a játékpénzeken nem volt látható a királynő arcképe.

Undok Sunday minden egyes jelentése után dagadt önnön fontossága tudatától. Azt gondolta, a felé irányuló gyűlölet Carsely lakosaitól egyszerűen az irigységből fakad.

Agatha mindezt akkor tudta meg, amikor hazaérkezése másnapján meglátogatta barátnőjét, Mrs. Bloxbyt, a lelkész feleségét. Agathán nem látszott, hogy különösebben érdekelnék Undok Sunday rémtettei. Valójában semmi nem érdekelte. Amikor Mrs. Bloxby megkérdezte, mikor tér vissza a munkába, kedvetlenül azt felelte:

– Talán valamikor az új évben.

Mrs. Bloxby gyakran kívánta, hogy barátnője kinőjön végre az ostoba mániáiból, ugyanakkor, gondolta, megszállottság nélkül Agatha valahogy olyan üres.

Agatha Raisin még mindig csinos külsővel büszkélkedhetett. Sűrű barna haj, szép bőr, csodás lábak, a kelleténél kicsit erősebben gömbölyödő csípő, és apró maciszemek. Jól szabott, sötétkék kasmír nadrágkosztümöt és aranyszínű selyemblúzt viselt. De erőteljes szája a két sarkában már lefelé ívelt, és a szeme fénye is eltompult.

– A Hölgyegyletünket meghívták ma estére az Odley Cruesis-beli egyesület gyűlésére. Jöjjön maga is. Mr. Sunday basáskodása miatt hívták össze a gyűlést, és azt remélik, mi is csatlakozunk, hátha együtt tehetünk valamit. Ezer éve nem látogatta már a Hölgyegyletet.

– Nem ismerek ott senkit – mondta Agatha. – Az emberek egyre csak eladják az ingatlanjaikat, és a beköltözők egyre öregebbek.

– Engem és Miss Simmset leszámítva – folytatta Mrs. Bloxby – magát sosem izgatták túlságosan a többiek. Ó, na, jöjjön már el! – A lelkészné általában szelíd és kellemes hangja most kapott egy kis élt. – Mi mást akar csinálni? Otthon kotlani és merengeni?

Agatha riadtan nézett a barátnőjére. A közösség hagyományai szerint a vezetéknevükön szólították egymást és magázódtak, és már rég a feledés homályába veszett, mikor is minősítették közönségesnek a keresztnév használatát.

– Csak nem tudom elképzelni, hogy bárki vagy bármi iránt érdeklődést mutassak – sóhajtotta Agatha. – Na jó, elviszem magát kocsival. Még sosem jártam Odley Cruesisben.

– Helyes kis falu. Kedves emberek. A gyűlést a parókián tartjuk. A lelkész felesége, Penelope Timson kitűnően süt. Az egész környék az ő süteményeiről beszél.

Odley Cruesis tíz mérföldre terült el Carselytől, a kanyargós utak csillogtak a zúzmarától. Tudor-korabeli, zsúpfedeles házikóival olyasféle kis angliai zugnak tűnt, mint amiről megfeledkezett az idő. Agatha legnagyobb döbbenetére autók sokasága zsúfolódott a lelkészlak előtt.

– Sosem fogok tudni leparkolni – morgolódott.

– Dehogynem – mondta Mrs. Bloxby. – Ott van egy hely.

– Nem egy Miniben ülünk – panaszolta Agatha.

– Adja át a volánt. Majd én leparkolok.

Agatha kiszállt, Mrs. Bloxby átült a vezetőülésre, és precízen betette a kocsit két másik közé, alig egy-két arasznyi helyet hagyva kétoldalt.

Agatha odasétált a lelkészlakhoz, ahonnan beszédhangok szűrődtek ki halványan. Sóhajtott egyet. Sütemény és unalom. Minek jött ide?

A parókia tágas szalonjában úgy huszonöt vendég tartózkodhatott. Miss Simmsen kívül Agatha senkit nem fedezett fel Carselyből. Mrs. Bloxby csalódott hangon suttogta, hogy bizonyára a távolmaradás mellett döntöttek. Agatha odaintett Miss Simmsnek, a településükön élő egyedülálló anyának, aki nagyon rövid szoknyát viselt, fűzős bokacsizmát, és azt az álfrancia csíkos tengerészpulcsit, hozzá hosszú, fityegő fülbevalót. A kandallóban fahasábok lobogtak, tompa fénybe vonva a szobát, olykor füstfelhőket pöffentve a légtérbe.

Agatha visszautasította a teát és a süteményt, nem akart egy teáscsészével és tányérral egyensúlyozni. Az összes komfortos ülőalkalmatosságot elfoglalták, ezért behoztak még pár kemény széket. Agatha leült az egyikre, és azon merengett, vajon meddig tart még ez a sivár este. Hideg volt odabent. Az ódon épület egyik falát hosszú erkélyablakok

borították, és Agatha látta kirajzolódni a vendégek leheletét az üvegen.

Nagy lelkesedéssel üdvözöltek egy új érkezőt. Agatha úgy saccolta, a nő a hetvenes éveiben járhat. Cserzett barna bőrét keresztül-kasul szelték a ráncok, sűrű fekete haját szürke tincsek csíkozták, kékesszürke szeme csillogott.

– Nagyon hideg van odakint – mondta az asszony, miközben megszabadította magát a kabátjától és stólájától. – Azt mondják, holnap hóvihar várható.

– Ki ez a nő, és milyen akcentussal beszél? – kérdezte Agatha.

– Mrs. Miriam Courtney, özvegy, dél-afrikai milliomos – suttogta Mrs. Bloxby. – Megvette az itteni udvarházat úgy két évvel ezelőtt.

Miriam ragyogva körülnézett a szalonban.

– Csak nem valamelyik fenékzsibbasztó székre kell ülnöm?

– Tessék, itt az én fotelem – ajánlotta Miss Simms buzgón, átadva a karosszékét.

Agathába beleszúrt az irigység.

– Te jó ég, itt is hideg van – mondta Miriam. – Ott a szén a kosárban, miért nem dobnak rá egy kicsit a tűzre és lobbantják be?

– Mert füstöl – vágta rá Penelope Timson, egy magas, sovány nő, feltűnően nagy kézzel és lábbal, görbe vállal, mintha meghajlott volna a hosszú évek alatt, míg az alacsonyabb halandókhoz lehajolva kellett beszélnie. A

pulóvere fölött két szvettert is viselt, hozzá bő tweedszoknyát és gyapjúharisnyát húzott. Ennek a két szára meglepő módon egy pár bolyhos, rózsaszín papucsban végződött, amelynek az alakja egy hatalmas, rózsaszín egérre emlékeztetett.

– Tudja, milyen Mr. Sunday. Körbejár füst után szimatolva. Füst nélkül kell tüzelnünk.

– Ó, ne is törődjenek vele. Bátorság. Dobjanak rá pár hasábot – sürgette őket Miriam.

Meghajolva az erősebb akarat előtt, Penelope felkapta a fogót, és a tűzre dobott néhány fadarabot. Fellobbant a láng, de még nagyobb füstöt csinált.

– A csodába, hoztam egy kis brandyt, és kint hagytam a kocsiban. Megyek és behozom – mondta Miriam. – Ne várjanak rám, kezdjék csak el.

– Azt hittem, nem szabad egyszerre inni és vezetni – motyogta Agatha.

– Talán csak magára gondol – mondta Mrs. Bloxby. – Ő gyalog is hazamehet. Nem is tudom, egyáltalán miért fárad a vezetéssel.

– Nem tudom, miért fárad itt vele bárki – vélekedett Agatha. – Nem tudnának egyszerűen sétálni?

– Manapság csak a nagyvárosokban sétálnak az emberek, azt hiszem – felelte Mrs. Bloxby. – Vidéken pár lépést is kocsival tesznek meg.

Penelope megnyitotta a gyűlést. Agatha gondolatai elkalandoztak. Talán megmenthetné azt a keveset, ami maradt a szabadságából, és elutazhatna valami melegebb vidékre. De a tengerparti üdülésekből már kiábrándult, és Miriam bőre jó példája volt annak, mi történik azokkal a nőkkel, akik a napon égetik magukat. Ez az egész micsoda hülyeség ezzel a barnulásmániával! – vélekedett Agatha. A régi időkben még érthető volt, amikor csak a gazdagok jártak külföldre télen, és mindenki világutazónak akart látszani, de manapság boldog-boldogtalan különféle egzotikus helyekre járkál, és szoláriumban barnítja magát előtte. Ha az ember nem tenne ki a napra egy szép bőrdarabot, hogy kiszáradjon és berepedezzen, töprengett Agatha, akkor a saját bőrével miért teszi ezt? Emlékezett a szlogenre: „A fekete gyönyörű”. No igen. De ha ő kitalálná „A fehér gyönyörű” jelmondatot, valószínűleg a Rasszizmus Elleni Bizottság előtt találná magát.

Penelope hangjára eszmélt fel, aki azt kérdezte:

– Hol van Mrs. Courtney? Már vissza kellett volna jönnie. Remélem, nem csúszott el a jégen.

– Megyek és megnézem – ajánlkozott Miss Simms buzgón.

A gyűlés folytatódott. Undok Sunday gaztetteinek felsorolása olykor eljutott Agatha agyáig. Azon merengett, hol járhat az exférje. Eszébe jutott, milyen boldog, hogy túltette magát a James-mániáján, és mégis milyen üresnek tűnik nélküle az élet.

– Megtaláltam! Mrs. Courtney-nak haza kellett mennie a piáért, nem a kocsiban volt – kiáltotta Miss Simms az ajtóból. Miriammal együtt léptek be a szobába, mindketten üvegeket cipeltek. Penelope elment poharakért, és egy megrakott tálcával tért vissza.

A szobát hamarosan halk duruzsolás töltötte be. „Ó, biztos vagyok benne, hogy egy nem fog megártani”, „egy ilyen hideg estén csak kell valami”, „ohó, ne olyan sokat!” – hallatszott mindenfelől, ahogy a brandyt töltögették.

– Azt hiszem, havazni fog – mondta Miriam. – Feltámadt a szél.

– Túl hideg van hozzá – vágta rá Agatha, hirtelen vágyat érezve, hogy ellentmondjon Miriamnek, bármilyen témával hozakodik is elő.

A szalont betöltötte a füst, Penelope hatástalanul legyezgette a nagy kezével.

– Be kell engedni egy kis levegőt – mondta.

Ám amikor az erkélyablakra tévedt a tekintete, felsikoltott. A tálca és a még rajta lévő néhány pohár a kezéből a földre zuhant. Mindenki felpattant, és az erkélyablak felé fordult. A füstös levegőt sikolyok töltötték be.

A férfi arca az üvegnek nyomódott, véres kezei összemaszatolták az ablaktáblákat, és ahogy lassan lefelé csúszott, felismerték: John Sunday volt az. A homályos kép a párás üvegen át szinte nem is tűnt valóságosnak, inkább mintha egy horrorfilm jelenete volna.

Agatha képtelen volt elfelejteni azt a hosszú éjszakát. A lelkészlak hideg szalonjának foglyai lettek. A helyszínelő csapat fehér kezeslábasokban dolgozott odakint az ablakok előtt, míg egy rendőr őrizte a házat. Mintha soha nem ért volna véget a tortúra. Aztán még hosszasan várakoztak a belügyminisztériumi halottkém megérkezésére. Miután a halottkém végzett, megérkezett Wilkes főfelügyelő Agatha egyik barátjával, Bill Wong őrmesterrel, valamint Agatha ősellenségével, Collins őrmesterrel, aki egy savanyú nőszemély volt.

Egyesével kihallgatták a jelenlévőket. Bill úgy csinált, mintha nem ismerné Agathát, kivéve, amikor odamotyogta neki, hogy beugrik hozzá valamikor. Collins ragaszkodott hozzá, hogy mindenkit megszondáztassanak, mielőtt alkalmasnak minősítik őket a vezetésre. Miriamet és Miss Simmset elvitték kikérdezni, mivel csak ők ketten hagyták el a helyiséget a gyilkosság idején.

Fokozván a nyomorúságos helyzetet, mire Agatha és Mrs. Bloxby elhagyták a lelkészlakot, eléggé megenyhült az idő ahhoz, hogy erős havazás kezdődjön. A kocsikkal, amelyek Agatha autója előtt és mögött álltak, már elhajtottak.

A hópelyhek hipnotikusan táncoltak Agatha előtt, és fehérre festették az utat, amint a keskeny sávokon navigált előre.

Agatha kitette Mrs. Bloxbyt Carselyben a parókián, aztán hazahajtott, utat törve a fehér pusztaságban.

A macskái álmosan jöttek elő, hogy üdvözöljék. Agatha az órájára pillantott. Hajnali öt! Hullafáradt volt, de a tenyere bizsergett. Gyilkosság!

Utolsó éber gondolata az volt, hogy vissza kell térnie a munkájához.

Másnap arra ébredt, hogy a hó vastagon belepte az ablakot. A központi fűtés nem igazán birkózott meg a hideggel. Agatha felkapott egy hálóköntöst, leszaladt a nappaliba, és begyújtott a hasábokkal, amelyeket a takarítónője, Doris Simpson már odakészített a rostélyra. Aztán bement a konyhába és reggelit csinált – egy csésze feketekávét. A nappaliba visszatérve felhívta Toni Gilmourt, tudva, hogy fiatal asszisztense egy sarokra lakik az irodától, és ilyenkor már munkában van.

– Hogy sikerült a szabadsága? – érdeklődött Toni.

– Pocsékul. Majd később elmesélem. Gyilkosság történt.

Agatha körvonalazta a történteket, majd azt mondta:

– John Sunday annyi ellenséget szerzett a környező falvakból, hogy nehéz lesz megtalálni a bűnöst. Talán a munkatársai közül is begyűjtött pár rosszakarót. Utána tudnál nézni a Mircesteri Egészségbiztosítási Hivatalnál? És kérd meg Patricket, hogy tudja meg a régi rendőrségi kapcsolataitól, van-e valami hír, hogyan halt meg pontosan a fickó.

Patrick Mulligan, egy nyugalmazott rendőr régóta dolgozott Agathának. Az irodához tartozott még Phil Marshall, egy idősebb carsely-i férfi, aztán Sharon Gold, egy életvidám fiatal lány, Toni barátja, valamint Mrs. Freedman, az ügynökség titkárnője. Paul Kenson és Fred Auster, akik régebben dolgoztak Agatha keze alatt, Irakba igazoltak egy biztonsági céghez.

Agatha nyugtalan lett, ahogy kibámult a kitartó havazásra. Készített magának egy sajtos szendvicset, még egy csésze kávét, aztán bekapcsolta a tévében a BBC-hírműsort. A Trafalgar téren demonstrációt rendeztek a globális felmelegedés ellen, a tüntetők alig látszottak a képernyőn a kavargó hóesésben. Agatha türelmesen végigülte valamennyi hírt, de John Sunday gyilkosságáról nem esett egy szó sem.

A sivár fehérségben lassan vánszorgott az idő. Agatha két macskája, Hodge és Boswell türelmesen üldögéltek a konyhaajtóban, csodálkozva, hogy a gazdájuk miért nem engedi ki őket.

Délben megcsörrent a telefon. Toni volt az. Azt mondta, Patrick csupán annyit tudott meg, hogy a rendőrség szerint Sundayt egy konyhakés jellegű tárggyal szúrhatták le. Az áldozat próbált védekezni, a két kezén és az alkarján vágásnyomok látszanak.

Agatha visszahanyatlott a behavazott bódulatba. Délután elszundított a szófán, csak egy óra múlva ébredt a csengő hangjára.

Amikor ajtót nyitott, Miriam Courtney-t találta a küszöb előtt, aki éppen sítalpait csatolta le magáról.

– Elállt a hóesés, és gondoltam, átnézek magához – mondta Miriam. – A hókotrók nem jártak erre, de a gazdák lesimították az utakat, úgyhogy felcsatoltam a lécet, és átjöttem. Hála istennek már nem havazik. Nem akar behívni?

– Elnézést – mondta Agatha. – Jöjjön be.

Miriam nekitámasztotta a léceket a házfalnak.

– Jöjjön a konyhába – invitálta Agatha. Korábban ellenszenvet szavazott Miriamnek, de most úgy volt vele, bármilyen társaság jobb a semminél. – Kávét?

– Köszönöm. – Miriam levetette pufikabátját, gyapjas sapkáját, és leült a konyhaasztalhoz.

– Mi szél hozta? – kérdezte Agatha, miközben bedugta az elektromos kávéfőzőt.

– Úgy hallottam, van egy magánnyomozó irodája, és szeretném felbérelni magát. Első számú gyanúsított vagyok.

– Miért?

– Mert Miss Simmset leszámítva én voltam az egyetlen személy, aki egy bizonyos időre elhagyta a szobát. Ráadásul azért is gyanús vagyok, mert felhívtam a Mircesteri Egészségbiztosítási Hivatalt, és megfenyegettem őket, hogy megölöm Sundayt.

– Mi volt rá az oka?

– Nyáron megnyitottam az udvarházat a közönségnek hetente kétszer. Ez egy régi, Tudor-korabeli épület. Szép számmal érkeztek a látogatók. Sunday közölte, hogy a főbejárathoz vezető lépcsők lehetetlenné teszik a mozgáskorlátozottak számára a bejutást. Rámpát kellett volna csináltatnom. A rámpa, amit ők javasoltak, egy hatalmas fémmonstrum volt, ami a fél felhajtót elfoglalta volna. Azt mondtam, a múltban az igen ritka kerekes székes látogatókat hátrafelé felhúzták a rendkívül sekély lépcsőfokokon. Sunday kijelentette, hogy amennyiben nem csináltatom meg a rámpát, nem nyithatom ki többé a nagyközönségnek az épületet. Azt mondtam, hogy megölöm ezt a hülye bürokrata rohadékot. Ma reggel megjelent nálam a rendőrség egy házkutatási paranccsal.

– Hogy jutottak át a havon? – kérdezte Agatha, és letett Miriam elé egy csésze kávét.

– A terepjárókkal valahogy átküzdötték magukat. Elvitték az összes késem a konyhából. Szeretném, ha megtalálná, ki az igazi tettes. Én nem vagyok idevalósi. És a szóbeszéd már beindult. A két nő, aki takarít nálam, ma reggel felhívott, hogy közöljék, nem dolgoznak többé nekem.

– Miért volt rá szüksége, hogy megnyissa a közönségnek az udvarházat? Pénzt akart keresni?

– Egyáltalán nem. De élvezem, ha megmutathatom a helyet. Rengeteg restaurálási munkát végeztem el rajta.

– Itt most nincs nálam szerződés, de küldetek az irodából egyet magának – mondta Agatha. – Van tippje, ki lehetett?

– Annyi embert felbosszantott, hogy nem tudok tanácsot adni, hol kezdje. Hallgassa csak! Elindult a hókotró!

– Az jó – mondta Agatha. – Már klausztrofóbiát kaptam idebenn.

– Nem áll valaki az ajtóban?

Agatha kiment ajtót nyitni. A küszöbön Sir Charles Fraith, Agatha egyik legjobb barátja behavazott alakja várakozott.

– Atyaég, azt hittem, sosem érek ide – mondta Charles, és topogva leverte a havat a bakancsáról. – Kölcsön kellett kérnem a kertész terepjáróját. Úgy jöttem, mintha egy szánkópályán csúsznék. Hallottam a reggeli hírekben a gyilkosságról.

Charles követte a konyhába Agathát, aki bemutatta neki Miriamet.

– Á, egy „sir”, milyen nagyszerű! – lelkesedett Miriam. Agatha bosszúságára szinte kokettált Charlesszal.

Miriam elmagyarázta látogatásának okát.

– Ó, Aggie megoldja magának – mondta Charles, miközben kiszolgálta magát kávéval.

Közepesen magas férfi volt, pedánsan nyírt frizurával, szép vonásokkal. Agatha gyakran gondolt arra, hogy Charles éppolyan öntörvényű, mint a macskái. Ki-be járkált az életében, és gyakran afféle hotelként használta a házát.

– Nem kulccsal jöttél be – mondta Agatha. – Elvesztetted a házam kulcsát?

– Nem, de dühös lettél legutóbb, amikor csak úgy besétáltam.

Miriam egyikről a másikra nézett, szemében érdeklődés csillogott.

– Maguk ketten egy pár?

– Nem! – vágta rá Agatha. – De amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra. Szeretnék visszamenni Odley Cruesisbe, hadd lássam, mit tudok kideríteni.

– Átviszlek – ajánlkozott Charles. – Maga hogy jött ide, Miriam?

– Sítalpakon.

Charles elnevette magát.

– Micsoda hölgyemény! Van tetőcsomagtartóm a léceinek. Mehetünk együtt.

Agatha gyorsan elfordult, hogy leplezze haragos arckifejezését. Kevés barátot tudhatott a magáénak, de erre a kevésre féltékeny volt és erős birtoklási vágy fűtötte.

– Felmegyek és átöltözöm.

Mialatt Agatha meleg ruhákat vett, hallotta lentről Miriam csilingelő kacarászását és Charles egyetértő kuncogásait.

„Fogadok, csak egy elterelő manőver, hogy alkalmaz engem – gondolta Agatha. – Tuti, hogy ő tette. Istenem, kérlek, add, hogy Miriam legyen a gyilkos!”

Második fejezet

– Hát ez az én kis büszkeségem – mutatott körbe Miriam ragyogva, míg bevezette őket az udvarház tágas halljába.

Charles megcsodálta a csillogó páncélöltözeteket, a hosszú ebédlőasztalt, az egymást keresztező alabárdokat a falon, a rongyos csatazászlókat, a gázégőkkel imitált fali fáklyákat, és elnyomott egy mosolyt. Kételkedett, hogy van-e akár egyetlen autentikus darab is az épületben. De Agatha szemlátomást féltékeny volt a nőre, és Charles késztetést érzett, hogy még jobban felhúzza. Talán Agatha elkezdi felismerni Miriamben saját legrosszabb tulajdonságait, például a rámenősségét, és egy kicsit visszavesz belőle.

– Csodás! – kiáltott Charles.

Agatha úgy érezte, mintha egy színpadi díszletben járnának.

– Hozhatok egy italt? – kérdezte Miriam. – Azt hiszem, mi hárman nagyon jó barátok leszünk. – De miközben ezt

mondta, hátat fordított Agathának, és szélesen Charlesra vigyorgott.

– Szerintem jó ötlet lenne, ha nekikezdenénk – közölte Agatha hangosan. – Gyerünk a lelkészlakba.

Egy mobil rendőrségi egység ütött tanyát a faluközpont háromszög alakú kis terecskéjén. A parókia bejárata előtti területet szalagkordonnal kerítették el. Az ajtó előtt egy rendőr posztolt.

Agatha átbújt a szalag alatt, Charles és Miriam követték őt.

– Nem jöhetnek be ide! – tiltakozott a rendőr.

– A gyilkosság odakint történt – mondta Agatha, a lesátorozott erkélyajtókra mutatva. – Csak baráti látogatásra jöttünk.

A rendőr a mobilegység felé nézett, mintha onnan várna segítséget, aztán a sátorra, ahol a halogénlámpák fényében árnyalakok mozogtak.

– Várjanak itt – utasította őket, majd elmasírozott a mobilegységhez.

Amíg vacogva várakoztak a hóban, Agatha megkérdezte Miriamtől:

– Mi hozta Cotswoldsba?

– Vakációzni jöttem ide pár éve, és nem tudtam többé elfelejteni. Olyan gyönyörű és békés hely. Hát, legalábbis eddig az volt. Ó, itt a hekus.

– Bemehetnek – közölte a rendőr. – Mrs. Courtney?

– Igen, én vagyok.

– Maga velem jön a mobilirodába további kikérdezésre.

– Most komolyan! – panaszkodott Miriam felbőszülve. – Majdnem egész éjjel feltartottak. Majd megismerik az ügyvédemet, csak jusson át a havon!

Miriam távozott a rendőrrel, Agatha pedig a parókia ajtajához lépett és becsöngetett.

Penelope nyitott ajtót. Ugyanabban a ruhában volt, mint előző este. Agatha elcsodálkozott, hogy talán ruhában aludt. Penelope rövidlátón hunyorgott rájuk.

– Ha a sajtótól jöttek, nincs mondanivalóm! – közölte.

– Agatha Raisin vagyok – mutatkozott be Agatha –, és ő itt a barátom, Sir Charles Fraith.

Penelope felragyogott.

– Ó, sajnálom, hogy nem ismertem meg önt, Sir Charles. Tavaly részt vettem egy partin annak a csodálatos házának a kertjében. Jöjjenek be! – Agatha jelenlétéről mintha meg is feledkezett volna.

A lelkészlak szalonja hidegebb volt, mint valaha. A hamuval telt kandalló elé egy kétcsöves hősugárzót állítottak. Egy magas, sovány férfi lépett a szobába.

– A férjem – szólt Penelope, és bemutatta egymásnak a jelenlévőket. A férj kezet rázott mindenkivel.

– Giles Timson vagyok – mondta magas, vékony hangon. – Bajos egy ügy, mi? Üljenek le.

– Mrs. Bloxby barátja vagyok – kezdte Agatha, és a hősugárzó mellé telepedett egy fotelba. Van egy magánnyomozó irodám. Mrs. Courtney megbízott, hogy vizsgálódjak az ügyben.

– Miért? – kérdezte Giles. Miközben Agatha fölé állt, úgy pislogott, mint egy meglepett kócsag, aki egy furcsa halat pillant meg a tóban. A haja szürke volt, az orra hosszú és keskeny.

– Miriamet tekintik az első számú gyanúsítottnak.

– Biztos vagyok benne, hogy a rendőrség meg fogja találni a bűnöst – jelentette ki Giles.

– Olyan aggasztó ez – fuvolázta Penelope. – Úgy értem, ez esetben nem arról van szó, hogy ki akarta megölni John Sundayt, hanem arról, hogy ki *ne* akarta volna?

– Drágám…

– Nos, Giles, te magad mondtad, hogy megölöd ezt a mitugrászt.

– Mi késztette erre? – kérdezte Charles.

– Nem hinném, hogy… – kezdte a lelkész idegesen, de Penelope mohón közbeszólt:

– Ó, hát emlékszel, ellenezte a gyertyákat a templomban. Azt mondta, leeshetnek, és megégethetnek valakit. Olyan mérges voltál, Giles, hogy azt kiáltottad: „Meg tudnálak ölni, te kis svábbogár!” Gilest könnyen elragadják az indulatok.

– Boldog vagyok, hogy már eltörölték az akasztást – mondta a lelkész –, különben az én kedves feleségem már

bitófára juttatott volna. A dolgozószobámba leszek, ha keres valaki. – Palaszürke szemét tetőtől talpig végigfuttatta felesége karcsú alakján. – Át sem öltöztél reggel?

– Nem volt időm. A rendőrség egész éjjel itt volt, és a fotelben aludtam a tűz mellett.

– Cc-ha! – méltatlankodott a lelkész, majd elhagyta a szalont.

– Volt itt valaki tegnap este, akinek oka lehetett megölni Sundayt? – kérdezte Agatha.

– Ó, istenem. Nem hiszem, hogy bárki ténylegesen megölte volna, de a gyűlést amiatt hívtuk össze, mert ez a szörnyű ember már mindenkit kikészített.

– Miféle dolgokkal?

– Mrs. Carrie Brothert megbírságolta, mert a kutyája odapiszkított a falu főterére. Aztán itt a Summer házaspár, akárcsak Beagle-ék. Mindig kivilágítják a házukat karácsonyi égőkkel, de idén nem tehették. Az új szabályok…

– Ők hol ültek? – kérdezte Agatha.

– Hm, nehéz felidézni. Azt hiszem, Beagle-ék a tűz mellett, Summerék ott az ajtónál. De olyasvalakinek kell lenni, aki elhagyta a szobát, nem igaz? Csak Mrs. Courtney és Miss Simms mentek ki. Talán Miss Simms?

– Ő hangot adott valamikor a Sunday iránti ellenszenvének?

– Nos hát, nem, de nem igazán úgy viselkedik, ahogy az ember elvárná egy hölgyegyletben.

Agatha felhorkant.

– Miss Simms nagyon jó titkár már régóta.

– Nem hiszem, hogy Miriam az – szólalt meg Charles, és oldalvást egy mosolyt villantott Agathára. – Olyan vidám, egyenes nő.

– Pontosan – mondta Penelope. – És annyi mindent tett a faluért. Micsoda bőkezű adománnyal szolgálta a templom felújítási alapját! És mindig rendelkezésünkre bocsátja az udvarházat a falubéli összejövetelekre és partikra.

A féltékenység újra beleszúrt Agathába. Vajon dicsérné őt valaki ilyen lelkesen? Néha úgy érezte, nem Cotswoldsban él, hanem Cotswolds*ból*. A nyomozói munkája azzal járt, hogy gyakran hosszú időre távol volt a falujától. Régebben többféle jótékonysági célra adományozott, de az nem mostanában volt. És a válságnak köszönhetően folyton új lakók érkeztek, hogy megvegyék az elszegényedett kiköltözők házait, így aztán kevés ember emlékezhetett arra, hogy Agatha ténylegesen tett valamit Carselyért. Most azon bosszankodott, bárcsak alaposabban megfigyelte volna a szobában jelenlévőket előző este.

– Volt John Sundaynak szerelmi élete? – kérdezte Charles.

Penelope kibújt az egyik rózsaszín papucsából, és elmélázva megvakarta egyik nagylábujját.

– Fagysérülés – mondta. – Pletykálkodtak arról, hogy… ó, én sosem figyelek az ilyen mendemondákra!

– Próbáljon visszaemlékezni – biztatta Agatha mohón.

– Nem kellene… És Giles dühös lenne, ha megtudná, hogy továbbadok egy rosszindulatú szóbeszédet. Azt hallottam, hogy Tilly Glossop és Sunday közel álltak egymáshoz.

– És hol lakik ez a Tilly Glossop?

– A tér túloldalán. Egy kicsi ház, az a neve, hogy Véletlen.

– Különös név – jegyezte meg Charles.

– A ház gazdája még különösebb. Olyan cigányos külsejű. Nem hinném, hogy cigány vér van az ereiben, de karpereceket hord, meg nagy kendőket, hosszú szoknyákat.

Agatha talpra szökkent.

– Most vagy soha. Menjünk és beszéljünk vele.

– Édes istenem – habogott Penelope. – Ugye nem fogják neki megmondani, hogy én…

– Nem, nem. Egy árva szóval sem. Ő is itt volt tegnap este?

– Nem. Még templomba sem jár.

– Miért, jár valaki manapság? – kérdezte Agatha szarkasztikusan.

– Istenem, Mrs. Raisin. A falu nagy része jelen van vasárnaponként.

Mialatt Agatha és Charles egymásba kapaszkodva átcsúszkáltak a havon a tér túloldalára, Charles megjegyezte:

– Rosszul tapogatózol, Agatha.

– Tudom. Ezt a csizmát nem sétára tervezték.

– Nem erre gondoltam. Jelen volt egy személy tegnap este, aki bizonyosan nem tartózkodott a szobában.

– Kicsoda?

– A lelkész ott volt?

– Nem.

– És meglehetősen indulatos alak, plusz megfenyegette a kis nyomorultat.

– Gondoltam rá – füllentette Agatha mérgesen –, de úgy terveztem, majd később felgöngyölítem ezt a szálat.

– Mondod te.

– Mondom én. Itt vagyunk – jelentette Agatha.

A Véletlennek elnevezett lak egy igen régi parasztháznak látszott, egy kicsit megdőlt a kert felé, zsúpfedelét vastagon borította a hó. Két elülső ablaka mint két szem meredt a tájba.

– Meleg lett hirtelen – állapította meg Charles. – Olvad mindenütt, még a nap is előbújt.

Agatha becsöngetett. Senki nem felelt.

– Lehet, hogy nem működik a csengő – mondta Charles. – Kopogj be jó hangosan.

Agatha megzörgette öklével az ajtót. De a dörömbölés egy kisebb hólavinát indított meg a tetőről, ami egyenesen a nyakukba zúdult.

– Ördög és pokol! – morgott Agatha.

– Adjuk fel – mondta Charles. – A fenébe, csorog végig a hólé a nyakamban!

– Mit akarnak? – reccsent rájuk egy hang a hátuk mögül.

Egyszerre pördültek meg. Egy kabátba és két nagy sálba bugyolált, gömbölyű asszony bámult rájuk, gyapjúsapkája az arcába húzva.

– Csak szeretnénk néhány szót váltani magával – mondta Agatha. – Magánnyomozó vagyok, Miriam Courtney-nak dolgozom. Ő itt Sir Charles Fraith.

– Ó, ha Miriamnek dolgozik, a legjobb, ha bejönnek. De a kabátjukat hagyják a hallban. Csupa hó.

Előrenyomult mellettük, és kitárta az ajtót. A „hall” egy szűkös lyuk volt, tele gumicsizmákkal és falikampókra akasztott kabátokkal. Agatha szabad akasztót keresett, de nem talált egyet sem. Tilly Glossop elvette a kabátját, és egy fellógatott esőkabát tetejébe gyömöszölte. Charles a sajátját ledobta a földre.

Tétován álltak, mígnem meghallották a hívást: „Jöjjenek!”

A nő hangja balról hallatszott. Benyitottak, és egy rendetlen szalonban találták magukat. A kandallóban izzott a parázs. Fölötte a párkányon porcelánszobrok sorakoztak. Az egyik fal mellett könyvespolc állt, tele lektűrökkel. Az ablak előtti asztalt egy számítógép és egy nyomtató foglalta el. Az angol háztartások által oly kedvelt háromrészes ülőgarnitúra viszont hiányzott a képből. Helyette egy alacsony dohányzóasztal körül három kemény háttámlájú szék állt.

A ruházata melegebb rétegeitől megszabadulva – hová tehette őket, tűnődött Agatha –, az asszony egy zömök,

középkorú nő benyomását keltette, füstös képpel, nagy, fekete szemmel. Apró, csőrszerű orra alatt keskeny száj húzódott. Egy kibolyhosodott gyapjúkardigánt viselt, alatta fekete pólót és bő szoknyát.

– Tehát, mit akarnak tudni? – kérdezte Tilly. – Üljenek le.

Agatha és Charles leereszkedtek egy-egy faszékre, Tilly megállt előttük, háttal a tűznek.

– Úgy hallottuk, jó barátja volt John Sundaynek – kezdte Agatha, feszengve tudomásul véve, hogy a csizmájában mostanra áll a hólé.

– Ismertem őt. És?

– Voltak ellenségei?

– Persze hogy voltak, maga ostoba teremtés. Próbáljon csak bárki törvényt betartatni és rendet teremteni, mindjárt lesznek ellenségei.

– Akadt olyan, aki fenyegetőbben lépett fel másoknál?

– Hát, például Carrie.

– Carrie Brother? – kérdezte Agatha. – Akinek a kutyája odapiszkított a térre?

– Az, az. Egy nagy tehén. Szidta szegény Johnt, mint a kocsis.

– Magának viszonya volt John Sundayjel?

– Barátok voltunk, ennyi.

– Megkérdezhetem, mi volt magukban közös?

– Megmondom én magának, mi volt bennünk közös – sziszegte Tilly. – Ahogy gyűlöltük azt a sok ájtatoskodó kis egyházközségi férget, akik falubelieknek nevezték magukat.

Charles is megtalálta a hangját, és szelíden azt kérdezte:

– Ha ennyire gyűlöli a helybélieket, miért él itt?

– Ők az idegenek, nem én. Ez a ház a szüleimé volt, előtte meg a nagyszüleimé. Ezek csak jönnek és mennek, megpróbálnak alkalmazkodni a helyi élethez, vagy legalábbis ahhoz, amit a filmek alapján elképzelnek. Az ingatlanárak emelkednek, úgyhogy végül eladják a házakat, és mennek vissza a nagyvárosokba. Jó volt látni, ahogy John megizzasztja őket.

– Látta őt a gyilkosság estéjén? – kérdezte Agatha.

Valami megrebbent azokban az obszidián szemekben, de Tilly csak annyit mondott kurtán:

– Nem.

– Érdekli, hogy ki ölhette meg? – kérdezte Charles.

A nő megvonta húsos vállát.

– Érdekelne, ha hinnék benne, hogy a rendőrség meg fogja találni a gyilkost, de nem fogják.

– Miért? – kérdezte Agatha.

Tilly elvigyorodott, kivillantva szikrázóan fehér fogsorát.

– Túl sok a gyanúsított. Na, lelépnek végre?

– Utálatos egy nőszemély volt, és megfagyok – zsörtölődött Agatha, amikor elhajtottak. – Menjünk haza átöltözni. Aztán visszajövünk, és elcsípjük Carrie Brothert.

– Mi ketten, Sápadtarcú?

– Úgy érted, el akarsz menni?

– Akad egy s más dolgom – mondta Charles.

Agatha tiltakozni szeretett volna, de belátta, hogy nem támaszthat igényeket Charlesszal szemben. A barátja nem neki dolgozik.

Agatha háza előtt Charles átült a saját kocsijába és elporzott. Agatha ugyancsak elhagyatva érezte magát. Charles azt sem mondta, visszajön-e.

Doris Simpson, Agatha takarítónője nagy munkában volt. Amikor meglátta a ház asszonyát, kikapcsolta a porszívót, és így szólt:

– Szörnyű ez a gyilkosság. Nem mintha ne érdemelte volna meg.

– Át kell öltöznöm – mondta Agatha a lépcső felé menet.

– Főzök magának egy jó erős kávét! – kiáltott utána Doris.

Agatha forró zuhanyt vett, és száraz ruhát öltött. A konyhában Doris elé tett az asztalra egy bögre kávét.

– Hallott bárkiről, aki meg akarhatta ölni Sundayt? – kérdezte Agatha.

– Sokan voltak ezzel így – felelte Doris. – De nem olyanok, akik tényleg meg is tették volna. Mint például a lelkészünk.

Épp most állítják fel a karácsonyfát a toronyban, és a világítást szerelik az utcán.

– Nem kerülnek bajba miatta?

– Nem, Johnt nem kedvelték az Egészségbiztosítónál. Mindenáron keresztülvitte az akaratát, és olyan munkákat rakott a kollégái nyakába, amit azok nem akartak.

– Egész jó gondolat… – mondta lassan Agatha. – Hát persze. Azt hittem, ezek ott a hivatalnál mind trógerek. De talán tényleg nagyon felbosszantott valakit. De ki eredhetett Sunday nyomába a hóviharban egy kicsi faluba?

– Igya meg a kávéját, aranyom. Én meg folytatom a munkát. – Azzal Doris kiment a konyhából. Agatha macskái, akik imádták Dorist, utánairamodtak. Agatha savanyúan nézett utánuk. Charles, aki olyan volt neki, mint egy macska, egyre csak Miriamnek hízelkedett, hűtlen cicái pedig szemlátomást mindig Dorist választották a gazdájuk helyett.

Magányos volt. Hirtelen nem is akart visszamenni Odley Cruesisbe és egymaga nyomozni.

Felhívta Tonit. Mrs. Freedman azt mondta, Toni elment valahová. Agatha megkérte a titkárnőt, hogy írjon egy szerződést Miriam Courtney részére, lediktálta hozzá a címet, és meghagyta Mrs. Freedmannek, hogy adja postára expressz. Aztán felhívta Tonit a mobilján.

– Épp maga felé tartok – újságolta Toni vidáman. – Itt ma minden csendes. Szerintem mindenki karácsonyra spórol, ez

a válság odasózott nekünk egy kicsit. Kábé tíz perc, és ott vagyok.

Agathának felderült a kedve. Habár olykor féltékeny volt az ifjú Toni csinos külsejére és nyomozói sikereire, de kedvelte a lányt.

Toni pontosan érkezett, arca majd kicsattant az egészségtől. Vékony lány volt, még húszéves se, természetes szőke hajjal, gyönyörű bőrrel és tökéletes alakkal.

– Pillanatok alatt csupa latyak lett minden – mondta vidáman Toni. – Phil átment Sunday munkahelyére kideríteni, utálta-e valaki annyira, hogy meg is ölje. Szóval, mi történt pontosan?

Agatha elmesélte a tiltakozó gyűlést, és a rettenetes látványt, ahogy Sunday kimúlt az ablaküvegre kenődve.

– Csupán Miss Simms és Miriam Courtney hagyták el a szobát. Én annyira unatkoztam, hogy folyton elkalandoztak a gondolataim. Nem igazán figyeltem. Akarsz valamit, egy kávét, vagy inkább menjünk?

– Menjünk – mondta Toni. – Majd később kávézom. Van a falunak kocsmája?

– Nem láttam. Miért?

– Jó gyűjtőhelye a pletykáknak.

Odley Cruesis aranyszínű napfényben fürdött. A levegőt az olvadás csörgedező hangjai töltötték be. Agatha leparkolt a főtér pázsitja mellett. Ezúttal gumicsizmát húzott,

keresztültámolygott a lucskos földön, és megkérdezte egy helybélitől, hol a falu kocsmája.

– Hát ammán nem fog menni, drágám – mondta a bütykös vénember.

– És miért nem?

– Mer a kocsma bezárt tavaly.

– Na tessék! – kiáltott fel Agatha, ahogy Tonival körülnéztek. – A falusi élet még egy színfoltjának befellegzett, és mindez emiatt a röhejes dohányzási tilalom miatt!

– Az újságok szerint inkább a szupermarketek olcsó piakínálata miatt – ellenkezett Toni.

– Az újságok olyan politikai korrektségben szenvednek, hogy felfordul tőle a gyomrom – panaszolta Agatha. – Abban a pillanatban, hogy életbe léptették a dohányzási tilalmat, sorra zártak be mindenhol a kocsmák. Gyerünk. Az a rémes nő, Collins, minket bámul.

Collins őrmester a rendőrségi mobilegység lépcsőjén állt, és őket fürkészte.

– Hová? – kérdezte Toni.

– Van itt egy szatócsbolt. Szeretnék beszélni valakivel, akit Carrie Brothernek hívnak.

A vegyesbolt sötét, lehangoló hely volt. A nő a pult mögött azt mondta, hogy Mrs. Brother a kilences szám alatt lakik, tőlük balra.

– A kisebb házaknak nem szokás itt nevet adni – magyarázta a nő.

A kilences szám egy kétszintes, Anna királynő-korabeli épület volt, szemöldökfával a bejárati ajtó fölött. Agatha becsöngetett, és összerezzent a hangos ugatókórusra.

– Azt hittem, ennek a nyavalyás nőnek csak egy kutyája van – motyogta Agatha.

Az ugatást mintha elvágták volna, amikor egy tagbaszakadt asszony megjelent az ajtóban, kezében egy yorkshire terriert szorongatva.

– Maga az a detektív, aki Miriamnek nyomoz – mondta Carrie. – Jöjjenek be.

– Honnan tudja? – kérdezte Agatha, miközben Carrie beterelte őket egy kellemes nappaliba a földszinten.

– Gyorsan terjednek a hírek errefelé. Nos, mit tehetek magukért?

– John Sundayről van szó.

Carrie elmosolyodott.

– Oké, megadom magam. Én tettem.

Harmadik fejezet

Agatha figyelmesen szemügyre vette Carrie-t. Nagydarab, erős nő volt, talán késő negyvenes. Minden olyan ormótlan volt rajta, kezdve a nagy fejét körbeölelő sűrű, göndör, barna sörényétől a kezéig és a lábáig.

– Otthagytam valamit a kocsiban – mondta Toni, és kiszaladt a házból.

Helyes, gondolta Agatha, elment a rendőrökért.

– Hogy csinálta? – kérdezte Agatha reményei szerint lágy, behízelgő hangon.

– Üljön le – mondta Carrie.

– Hol vannak a kutyák? – kérdezte Agatha nyugtalanul.

– Itt – mondta Carrie, azzal megnyomott egy gombot egy masinán, ami a mellettük lévő asztalkán állt, és hirtelen ugatás töltötte be a szobát. Carrie kikapcsolta.

– Jó kis cucc. Ideális betörőriasztó. Tudni akarja, hogy csináltam? Telekinézissel.

Agatha pislogott.

– Tele-micsodával?

– Az elmémnek hatalma van. Gyűlöltem azt a kis varangyot. Láttam tegnap este itt ólálkodni a faluban. A homlokomra tettem a kezem, így. Transzferáltam a gondolataimat a nagykéshez a konyhába, és rávettem, hogy felemelkedjen. Kinyitottam az ajtót, és elküldtem a kést a parókiára.

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és Toni rontott be a szobába Bill Wonggal, Collins őrmesterrel és két rendőrrel.

– Hagyja ezt ránk – villant Collins szeme Agathára.

– Márpedig itt maradok – jelentette ki Agatha felháborodva. – Tehát mit is mondott, Mrs. Brother?

– Miss, ha kérhetem. – Carrie újra belefogott a telekinézises történetbe. Amikor befejezte, kitört belőle a nevetés. – Látniuk kéne a saját arcukat! – hahotázott. – Bevették!

Collins vékony hangon odaszólt az egyik rendőrnek:

– Vigyék *Miss* Brothert a mobilirodába, és bírságolják meg a rendőrség munkájának akadályoztatásáért.

– Hé, várjunk csak egy kicsit. Maguk nem értik a viccet? – tiltakozott Carrie, és még akkor is masszív kebleihez szorította yorkshire terrierjét, amikor elvezették.

Collins Agathához fordult:

– Törődjön csak a saját dolgaival a jövőben, különben magát is elvezettetem – közölte. – Gyerünk, Wong.

Agatha és Toni követték őket. Collins épp elérte a lucsoktól síkos lépcsőt az ajtónál, amikor Agatha bekapcsolta az ugatómagnót. Collins ugrott egyet ijedtében, megcsúszott, és letottyant egy pocsolyába. Agatha kikapcsolta a gépet, majd gondosan kikerülte Collinst, sarkában Tonival.

– Igazán nem tudom, honnan jött ez a zaj – mondta negédesen. – Viszlát!

Aztán a kocsihoz siettek.

– Bárcsak tudtam volna pár szót váltani nyugodtan Bill-lel – sóhajtott Agatha.

– És most? – kérdezte Toni.

– Elmegyünk az udvarházhoz, és beszélünk Miriammel. Hogy megy a sora a barátnődnek, Sharonnak?

– Jól van – felelte Toni.

Agatha ráfordult az udvarház kocsifelhajtójára. Leállította a motort, és odafordult Tonihoz.

– Amikor Sharonról kérdeztelek, az a „jól van” egy kicsit bizonytalanul hangzott. Mi történt?

Toni sóhajtott.

– Csak az, hogy összeveszett a szüleivel, és beköltözött hozzám. Nekem elég kicsi az a lakás, hiszen tudja, és hát… egy kicsit szűkös az együttéléshez. Sharon elég trehány, én meg szeretem a rendet. Sokat festi a haját a legkülönfélébb színekre, a mosdó és a fürdőkád mindig tele a hajfesték csíkjaival. Egyre többször szólok és veszekszem miatta. Nem

akarom elveszíteni a barátságát, de napról napra feszültebb a helyzet.

– Jó fizetést kap tőlem. Megengedhetne magának egy saját albérletet.

– Nem akarom ezt sugalmazni neki. Azt fogja hinni, hogy ki akarom dobni.

– Majd én beszélek vele.

– Ne, azt ne tegye! Meg fog sértődni, ha azt hiszi, hogy panaszkodtam rá.

– Csupa tapintat leszek – mondta Agatha. – Felhívlak benneteket ma este.

Toni morgott egy sort magában. Agatha elképzelése a tapintatról nagyjából a nyílt durvaságnak felelt meg.

Kinyílt az udvarház ajtaja, Miriam állt a lépcsőn.

– Bejönnek? – érdeklődött.

– Fogadok, hogy ő tette – motyogta Agatha, miközben kiszálltak az autóból.

Toni ámuldozva nézett körül a hallban.

– Ez fantasztikus – mondta.

Miriam ragyogott.

– Milyen kedves lány vagy! Tetszik nekem a lánya, Agatha.

– Toni nem a lányom. Nyomozó, és nekem dolgozik.

– Milyen fiatal – kommentálta Miriam egy alattomos mosollyal –, de *nagyon* csinos.

„Ez a ringyó arra céloz, hogy leszbikus vagyok?” – gondolta Agatha dühösen. Aztán hangosan azt mondta:

– Nincs valami kevésbé huzatos és hideg hely, ahol beszélhetünk?

– Jöjjenek – mondta Miriam.

A hall végéhez vezette őket, itt áthaladtak egy keskeny ajtón, és egy fával borított szobába léptek. Kényelmes fotelek várták őket, a kandallóban lobogott a tűz.

– Nem csináltathatok központi fűtést – mondta Miriam –, mert megvetemednek tőle az antik tárgyak.

„Az egyetlen eredeti antik tárgy itt te vagy – gondolta Agatha. – Ez a ház dugig van hamis kacatokkal.”

Mindannyian leültek a tűz elé.

– Egy italt? – kínálta őket Miriam.

– Egy kávé jólesne – mondta Agatha.

Miriam felállt, és meghúzott egy hímzett csengőzsinórt a kandalló mellett.

– Hát nem mókás? – mondta. – A régi csengőzsinór már kirojtosodott, és egy kis hölgy a faluban csinált egy újat.

– Népes személyzete van? – firtatta Agatha.

– Nem. Néhány falubeli nő jár ide takarítani, de egy ukrán lányt tartok afféle szolgálóként.

Kinyílt az ajtó, és egy alacsony, helyes lány lépett be, fekete-fehér kötényruhába öltözve, fityulával a fején.

– Kávét, Natasa – rendelkezett Miriam.

– Nincs ellenére a lánynak, hogy úgy néz ki, mint egy viktoriánus kori cseléd? – kérdezte Agatha, amikor a szobalány kiment.

– Honnan tudnám? – kérdezett vissza Miriam nyersen. – Nem kérdeztem. De a vendégeknek tetszik. Amerikában is hirdetek, és gyakran rohannak meg kanapéturisták. Na de most térjünk a tárgyra. Nem akarom, hogy ezzel a gyilkossággal gyanúsítsanak.

– Úgy tűnik, sokan vannak, akik John Sunday halálát akarhatták – mondta Agatha. – Nem tehetünk mást, mint hogy körbeszimatolunk.

– Azt én is megtehetem! – lelkesedett Miriam. – Mindenkit ismerek ebben a faluban.

– Eddig – folytatta Agatha – mindössze annyit tudtunk meg, hogy Tilly Glossop közel állt Sundayhez, és viszonyuk lehetett. Carrie Brother tréfából bevallotta, hogy ő követte el a gyilkosságot telekinézis segítségével, és megbírságolták a rendőrség munkájának akadályoztatásáért. A plébános megfenyegette Sundayt, hogy megöli, miután az betiltotta a gyertyákat a templomban. Eszébe jut még valaki más?

– Ott vannak Summerék és Beagle-ék – mondta Miriam. – Minden évben egy halom karácsonyi égővel és világító műanyag Mikulással díszítik fel a kertjüket. Pfuj! Mindannyian örültünk neki, amikor Sunday véget vetett ennek. Teljesen tönkretették a hely hangulatát.

– Mivel indokolta Sunday a döntést?

– Ó, hát tudják… Köszönöm, Natasa, hagyja csak a tálcát az asztalon, és mi majd kiszolgáljuk magunkat. Az égősorokat úgynevezett húzástesztel kellett volna próbára tenni, plusz a karbonlábnyomuk felért egy szöges bakancs méretével, meg a veszélyes elektromos huzalozás, szóval értik.

– El tudja képzelni bármelyikükről is, hogy megölne valakit? – kérdezte Toni.

– Menjenek és győződjenek meg róla maguk. Öregek és törékenyek.

– Ha ilyen öregek és törékenyek – folytatta Agatha –, hogyan tudták ezt a sok dekorációt felszerelni?

– A vén Fred Summer végezte a munka javát. Nyugdíjas építőmunkás. Charlie Beagle nyugdíjas villanyszerelő. Egy kicsit rivalizáltak is, hogy ki tudja a legtöbb égőt felszerelni, de ez csak baráti versengés volt.

– Hol laknak? – kérdezte Agatha.

– Az utolsó két ház a Badsey Roadon.

Miriam kitöltötte a kávét. Agatha észrevette, hogy sima agyagcsészékben szolgálták fel. Elgondolkodott, vajon Miriam tényleg olyan vagyonos-e, mint amilyen a hírneve, vagy csupán egy olyan valaki, aki egy Disney-hangulatú attrakcióvá alakított egy ódon udvarházat a turisták kedvéért.

– Úgy tűnik, szépek a nyomozói eredményei – mondta Miriam. – Az ember nem is gondolná így ránézésre. Charles azt mondta, profi szimata van a dolgok kiderítéséhez.

– Sok sikert értem el – mondta Agatha, miközben elnyomta a késztetést, hogy Miriam fejéhez vágja a csészéjét.

– Fogadok, hogy jó kis detektív válna belőlem. Majd megkérdezem Charlest, ha találkozom vele.

– Kétlem, hogy találkozna – vágta rá Agatha.

– Ó, vacsorázni visz ma este. Már korábban megbeszéltük.

Ő az én barátom, nem a *tiéd*, gondolta Agatha dühödten. Azt kívánta, bár soha ne fogadta volna el Miriam megbízását. Úgy érezte, ez a nő befurakszik az életébe, legyűri őt és elszedi a barátait. Aztán hangosan így szólt:

– Eszébe jut még valaki ebből a faluból, akit felkereshetek, mielőtt visszatérek Mircesterbe? Muszáj bemennem az irodába.

– Hadd gondolkodjam. – Miriam összevont szemöldökkel nézte a kávéscsészéjét. Aztán felderült az arca. – Hát persze! El is felejtettem. May Dinwoody. Játékokat készít, és eladja őket a piacon. Sunday veszélyesnek minősítette őket, és jól tönkrevágta May vállalkozását. Istenem, May jó dühös volt.

– Hol találom?

– A régi malomépületben a vegyesbolt mögött, végig az utcácskán, a bolt mellett.

– Meglátogatjuk. Gyere, Toni. – Agatha felállt.

– Majd felhívom – mondta Miriam.

– Ne fáradjon. Van más munkám – felelte Agatha az ajtó felé menet. – Tájékoztatni fogom.

– Ördög és pokol – mérgelődött Agatha, míg az autóhoz mentek. – Utálom ezt a nőt.

– Nem szerethetjük valamennyi kliensünket – jegyezte meg Toni racionálisan. – Volt már pár szörnyű tapasztalatunk.

– Nézd, milyen gyorsan olvad a hó – mondta Agatha. – Oda minden remény a fehér karácsonyra.

Közben beesteledett, az égen a hold tányérja ragyogott.

– Rendez idén karácsonyi partit? – érdeklődött Toni.

– Soha többé. Te mit csinálsz karácsonykor?

– Anyukámhoz megyek Southamptonba.

– Jól van. Itt is vagyunk a boltnál. Leparkolok, sétáljunk oda.

A régi malomépületben, amely egy gizgazos tavacska fölé magasodott, lakásokat alakítottak ki.

Agatha tanulmányozta egy darabig a neveket a bejárati ajtó mellett, aztán megnyomta a 3-as csengőt, a Dinwoodyhoz tartozót. Fémes hang szólt bele a kaputelefonba. Agatha bemutatkozott. Hosszú csend, majd megszólalt a berregő.

Bent egy szőnyegezett lépcső vezetett az első emeletre, ahol a lakás volt. A nyitott ajtóban már várta őket a

házigazda. Agathának elszorult a szíve. Mrs. Dinwoody bizonyosan nem az a fajta hölgy, aki bárkibe belemártana egy konyhakést. A hatvanas éveiben járhatott, kicsit görnyedt, őszes hajú teremtés. Vastag szemüvege mögül rövidlátó, szürke szemek fürkészték a vendégeket. Rózsaszín pólót viselt, amelyen flitterekkel kirakott felirat virított: „Born To Party”, fölötte egy barna férfikardigánt hordott. Alul fekete leggings, a lábán bokacsizma. Agatha arra gondolt, talán egy spórolós öreglány, aki egy fiatalabb rokon gönceit hordja.

– Jöjjenek be – invitálta őket May. – Hallottam, hogy Miriam megbízásából nyomoznak a gyilkosság miatt.

Hátrébb lépett, hogy beengedje őket, majd egy félhomályos szobába vezette a vendégeit, ami tele volt virágokkal és képekkel. Egy négyszögletes ablak nézett a tóra. A vízen csillogó holdfény a szobában is tükröződött, remegő sugarakat vetítve a falakra.

– Vegyék le a kabátjukat – nógatta őket May. Volt egy kis skót akcentusa. – A központi fűtésem kitűnő. Egy kávét?

– Azt hiszem, mára épp elég kávét fogyasztottunk – mondta Agatha. Megpillantott egy üveg hamutálat a kisasztalon. – Nem bánja, ha rágyújtok?

– Csak bátran – biztatta May. – Magam is dohányzom. Üldözött faj vagyunk. Először a kocsma zárt be a dohányzási tilalom miatt, most már a repülőgépeken sem engedik, a levegőt nem cserélik többé, és szép lassan meg fog

bennünket mérgezni a motorokból szivárgó trutyi. A pilóták próbálnak perelni az agykárosodás miatt, de eltussolják a problémát. Gyűlölöm ezt a diplomatikus dajkaállamot!

Agatha leült az egyik fotelbe, rágyújtott, és megkínálta egy cigarettával Mayt is.

Hamarosan füstkígyók tekeregtek a szobában. Toni odahúzott egy széket az ablakhoz, hátha kinyithatja, mert a szoba meleg volt és fülledt, és nem akart megfulladni a passzív dohányzástól.

– Tehát, úgy hallottam, hogy vitája volt Sundayjel.

– Úgy van. Egy szörnyű kis mitugrász. Tönkretette nekem a boltot, azt állítva, hogy veszélyesek a játékok. De én győztem! Bíróság elé vittem az ügyet, és bebizonyítottam, hogy minden játékot megfelelően raktam össze, és egyáltalán nem áll fenn a veszélye, hogy a gyerekek lenyelhetik az apró részeket. Az Egészségbiztosítási Hivatalnak kártérítést kellett fizetnie.

– Van itt még egy dolog – morfondírozott Agatha. – Mi az ördögért tartották meg ezek után Sundayt?

– El sem tudom képzelni.

– Nem emlékszem, hogy láttam volna magát a tiltakozó gyűlésen.

– Miután elégedett voltam a kártérítéssel, nem izgatott különösebben, hogy elmenjek. Ráadásul Penelope szervezte, aki híres a tehetetlenségéről. Tudtam, hogy csak ülnek ott és beszélnek, és semmi nem sül ki belőle.

– Eszébe jut bárki a faluból, akit felbőszíthetett annyira Sunday, hogy az illető meg is gyilkolja?

– Őszintén szólva nem. Szerintem Mircesterben kéne körülnézniük. A nagyobb városokban több eséllyel találni gyilkost, mint egy ilyen kis faluban.

– Késő van – sóhajtotta Agatha, miközben elhajtottak. – Kiteszlek nálam, és átülhetsz a kocsidba. Éhen halok. Nem akarsz valamit enni?

– Nem fontos – felelte Toni, akinek már voltak tapasztalatai Agatha főzési tudományával kapcsolatban.

– Rendben. Később felhívlak, és meglátjuk, mit tehetünk Sharonnal.

– Megoldom magam is.

– Csak hiszed. Viszlát.

Charles meghívta Miriamet vacsorára, részben detektívesdiből, részben Agathát bosszantani. Egy francia étterembe mentek Mircester központjában. Charles meglepetésére Miriam egyáltalán nem öltözött ki. Egy agyonmosott pulcsit és egy lógó szoknyát viselt.

– Még ne beszélgessünk – mondta Miriam, miközben az étlap fölött Charlesra nézett. – Imádok enni, és szeretnék a rendelésre koncentrálni.

Charles, aki azt remélte, megússza fejenként egy fogással és egy kávéval, úgy döntött – mint azt már sokszor tette

Agathával –, hogy azt mondja: otthon felejtette a pénztárcáját. Az elhatározása csak megerősödött, amikor meghallotta, hogy Miriam előételnek egy tucat csigát rendel, utána rombuszhalat és spárgát. A rombuszhal elképesztően drága volt.

Charles egy szolid salátát kért borsos steakkel. Miriam ragaszkodott hozzá, hogy a bort ő válassza ki – „Történetesen borszakértő vagyok."

Átnézte a borlapot, aztán ragyogó arccal bejelentette:

– Tudom már, igyunk a barátságunk kezdetére, Charles. – Azzal rendelt egy vintage pezsgőt.

– Mikor halt meg a férje? – érdeklődött Charles.

– Nem halt meg, még él. Csak az özvegy sokkal elegánsabban hangzik. Rajtakaptam az ágyban a szobalánnyal. Sose volt nagy szerencsém. Az előtte lévő férjem pont ugyanilyen patkány volt, akárcsak az *azelőtt* lévő.

– Hányszor ment férjhez?

– Csak ez a három volt. És magával mi a helyzet?

– Egyszer nősültem. Nem működött.

– És Agatha?

– Két házasság.

– Meséljen róla.

– Ha tudni szeretne valamit Agatha Raisinről, kérdezze őt magát. Nem beszélem ki a barátaimat.

Kihozták Miriam csigáját. Hatalmas darabok voltak. Kihámozta őket a héjukból, és „mmmmmmm” hangok kíséretében, élvezkedve rágott.

– Mi van ezzel a gyilkossággal? – kérdezte Charles. – Maga tette?

– Drága barátom! Nem, de erősen gondolkodtam, és van egy remek ötletem, ki lehetett.

– Ki?

Miriam huncutul meglengette kétágú villáját Charles felé, amiről lerepült egy darab fokhagymás vaj, és egyenesen Charles selyem nyakkendőjén landolt.

– Tudni akarja, igaz? Elárulom, mit teszek. Holnap lemondom Agatha Raisin szolgálatait, és elmegyek a rendőrségre. Amikor a parókián kimentem a brandyért, láttam valamit. Akkor még nem foglalkoztam vele különösebben. Képtelenségnek tűnt. Én…

Miriam elkövette azt a hibát, hogy evés közben beszélt, és egy csiga megakadt a torkán. Charles riadtan meresztette a szemét, miközben a nő halálhörgéseket hallatott. Egy éber pincér ott termett, talpra rántotta Miriamet, és a Heimlich-fogást alkalmazta. A csiga kirepült, pontosan Charles ölébe.

Miriam túláradón hálálkodott a pincérnek, benyakalt pár korty pezsgőt, és így szólt:

– Bocsásson meg, Charles. Azt hiszem, jobb, ha most hazamegyek. Ne felejtsen el bőkezű borravalót adni ennek a fiúnak.

Charles próbált ugyan tiltakozni, de Miriam feltűnően nagy sebességgel hagyta el az éttermet.

Amikor Agatha belépett Toni aprócska lakásába, összehúzott szemmel nézett a kanapén terpeszkedő Sharonra. Toni barátnője életvidám lány volt, nagy mellekkel, és az időjárási viszonyokra való tekintet nélkül folyton csőtopot hordott. A hajszíne hetente változott. Ezen az estén vörösben lángolt. Egy üres pizzásdoboz és két összenyomott sörösflakon hevert előtte az asztalon.

– Gondoltam, tarthatnánk egy gyors megbeszélést az esetről – mondta Agatha. – Nem szükséges elmenned Sharon, mint az alkalmazottam, az ügy rád is tartozik.

– Nem is mennék – mondta Sharon. – Én most itt lakom.

– De Toninál nincs hely még egy főnek!

– Ó, ne is törődjön vele. Tonival barátok vagyunk.

– De miért költöztél el otthonról?

– Egy nagy büdös balhém volt apámmal.

– Mi miatt?

– Rajtakapott, hogy elszívtam egy spanglit.

– Sharon! Az ilyen utcai szemét veszélyes. – Agatha belevájta maciszemeit. – Szereted a munkád, Sharon?

– Persze.

– Akkor először is semmi drog, másodszor szedd a cókmókod és irány haza. Nézz csak körül itt! Egy

szemétdomb. Toni nem szólt semmit, de én látom rajta, hogy gondot okozol neki.

– De én nem akarok hazamenni! – siránkozott Sharon.

– Elég fizetést adok, hogy bérelj egy lakást magadnak – mondta Agatha. – Gyerünk! Cuccolj ki innen, vagy holnap a munkahelyedről teszem ki a szűrödet.

– Toni! – rimánkodott Sharon.

– Egy szót se többet! – vágott közbe Agatha. – Fogd a holmidat – most!

Agatha egészen kimerült, mire letudta Sharon szüleit. Nem akarta kirúgni a lányt, mivel annak volt valami ösztönös tehetsége, ha nyomozni kellett. Agatha épp beszállt a kocsijába, amikor megcsörrent a mobilja. Charles volt az. Barátnője jól szórakozott a meghiúsult vacsora történetén, de egyből lelohadt a jókedve, amikor Charles elmondta, hogy Miriam biztos benne, tudja, ki a gyilkos.

– Odamegyek reggel, és kiszedem belőle! – jelentette ki Agatha.

Miriam az ágyában feküdt, és egy regényt olvasott. Cseppet sem élvezte, de a könyvet Booker-díjra jelölték, és ő általában azért olvasott, hogy lenyűgözze az embereket tájékozottságával a legújabb irodalmi tehetségeket illetően. Mielőtt lefeküdt volna, felhívta Penelope Timsont, és elmondta neki, hogy tudja, ki a gyilkos. Penelope szerette

volna tudni a nevet, de Miriam türelemre intette: csak várjon és meglátja. Most már viszont kicsit ostobának érezte magát, és biztos volt benne, hogy csak képzelte a dolgot.

Csengettek. Miriam várta, hogy Natasa ajtót nyisson, de aztán eszébe jutott, hogy a lány mondott neki valamit egy esti kimenőről Birminghambe. Miriam elvigyorodott. Lehet, hogy az a Raisin nevű nőszemély. Charles felhívhatta.

Kiugrott az ágyból, felkapta a köntösét és a papucsát, majd a bejárati ajtóhoz sietett. Ismét csöngettek.

– Jövök! – kiáltotta Miriam.

Kikapcsolta a riasztót, elfordította a kulcsot a zárban és elhúzta a reteszt. Az éjszaka csípősre fordult, a latyak kezdett megfagyni. Senki nem állt az ajtóban. Miriam kijjebb lépett, elnézett a kocsifelhajtó felé, jobbra-balra forgatta a fejét, de semmi mozgás nem látszott az éjszaka csendjében.

– Talán a kölykök – motyogta. De azért visszalépett a házba, és magához vett egy jókora elemlámpát. Odakint körbevilágított vele, ha netán gyerekek rejtőznének a bokrokban a felhajtó valamelyik oldalán. Egy bagoly huhogott gyászosan.

Miriam visszament a házba. Újra bekapcsolta a riasztót, aztán az ágya felé vette az irányt. Épp kézbe vette a könyvét és folytatta volna az olvasást, amikor elaludt a lámpája. Miriam odatapogatózott a hálószobaajtóhoz, hogy felkattintsa a mennyezeti világítást, de hiába, nem történt semmi.

Odley Cruesisben régebben rendszeresen előfordult áramszünet. Miriam úgy döntött, a legjobb, ha lemegy és ellenőrzi a biztosítékot. Miközben lefelé tapogatózott a hallba, már megbánta, hogy nem vitte fel magával az emeletre az elemlámpát, amit viszont a hallba leérve sehol nem talált. A konyhában voltak gyertyák, így hát arrafelé indult. A holdfény elárasztotta a konyhát. Miriam kihúzta a fiókot, ahol a gyertyákat és a gyufát tartotta, majd meggyújtott egy gyertyát. Aztán felnyúlt, hogy kinyissa a biztosítékszekrényt. Ebben a pillanatban egy súlyos ütés érte a tarkóját. A gyertya kirepült a kezéből, és a tűzhelyen landolt egy zsíros serpenyőben.

A szobalány látta a fényt az égen, ahogy hazafelé hajtott Odley Cruesisbe. Egy tűzoltóautó száguldott el mellette, aztán még egy. Amikor ráfordult az udvarház felhajtójára, már látta, hogy az egész ház lángokban áll. Natasa száznyolcvan fokos fordulatot vett a kocsival és a gázra lépett. Azt tervezte, reggel közli Miriammel a felmondását. Illegális bevándorló volt Ukrajnából, és tudta, hogy a rendőrség hamarosan kiderítené az igazságot. John Sunday meggyilkolása után nem különösebben foglalkoztak vele, de tisztában volt vele, hogy most ráterelődne a figyelem. Már minden holmiját bepakolta az ütött-kopott Fordba, amit Miriamtől kapott. Az igazi neve Blerta volt, de Miriam azt javasolta, legyen Natasa, és Blerta beleegyezett. Mivel biztos

volt benne, hogy Miriam gyanítja, hogy illegális bevándorlóként tartózkodik itt, beleegyezett az alacsony munkabérbe, és hogy szobalányruhába bújjon. Blerta most azonban úgy döntött, visszatér Birminghambe, és a barátainál fog lakni.

A pánikban nem is gondolt rá, hogy a menekülésével gyújtogatás gyanújába keveri magát.

Toni nekilátott kitakarítani, miután Sharon távozott. Lelkiismeret-furdalástól gyötörve bánkódott, bárcsak Agatha ne lett volna ilyen keménykezű. Toni kedvelte Sharont. A lány mindent megtestesített, ami Toniból hiányzott: merész volt, szemtelen, magabiztos, és boldogan váltogatta a fiúit, miközben Toni olvasott és romantikus álmokat szőtt.

Kényelmetlenül érezte magát. Egy héttel azelőtt elment egy klubba Sharonnal, ahol a barátnője egy csapat motorossal flörtölt. Rondán beszéltek, sokat ittak, úgyhogy Toni korán hazament. Remélte, hogy Sharon nem keveredett rossz társaságba.

***

Agatha nem volt boldog, amikor hazaérve Charlest ott találta magánál. Fáradt volt, úgy tervezte, eszik valamit, aztán ágyba bújik. Csak akkor vidult fel, amikor Charles ismét elmesélte neki az egész vacsorahistóriát.

– Megérdemelted – jelentette ki együttérzés nélkül. – Jó társra leltél a smucig némberben.

– Van itt még valami – folytatta Charles. – Épp kiengedtem a macskákat a kertbe, és valami fényt láttam az égen Odley Cruesis felől.

Agatha kilépett a kertbe nyíló ajtón, és csakugyan, valami vörösen ragyogott az égen. Visszament a konyhába.

– Valami történt. Jobb, ha odamegyek.

– Én vezetek – ajánlotta Charles.

Ahogy Agatha készült beszállni a kocsiba, egy fóliába bugyolált csomagot talált az anyósülésen.

– Na ne, ezt nem csinálhattad! – kiáltott fel, amikor megérezte a halszagot.

– De bizony. Kifizettem az árát, és nem fogok hagyni kárba veszni egy tányér rombuszhalat.

Épp időben érkeztek a házhoz, hogy megfigyelőhelyükről, az épület udvarát határoló egyik fal tetejéről még lássák, amint a tető beroskad. A tűzoltók és a rendőrök miatt nem tudtak közelebb menni.

– Azt mondta nekem, hogy tud valamit – magyarázta Charles. – Hogy valaminek a birtokában van. Azt is mondta, hogy képtelenségnek tűnik, és hogy felmondja a szolgálataidat.

– Kíváncsi vagyok, kimenekült-e a tűzből. Na és mi lehet a szobalánnyal?

– Ő elment – szólalt meg egy hang alattuk.

Agatha lekászálódott a falról, nyugtázva, hogy a csípője egészen jól van, habár figyelmeztették, hogy nem kaphat több injekciót és a protézisműtét hamarosan elodázhatatlanná válik.

A lelkész felesége, Penelope állt odalent, egy régi tweedkabátba bugyolálva.

– Épp az úton jöttem errefelé, amikor a szobalány elporzott mellettem a kocsival az ellenkező irányba. Jelentettem a rendőrségnek. Lezárták az utakat. De azt is elmondtam a rendőröknek, hogy a lánynak nem lehet köze a tűzhöz, mert láttam ebbe az irányba hajtani, csak utána fordult meg a kocsival és száguldott el.

– Kíváncsi vagyok, ki profitál a nő halálából, ha odaveszett a tűzben – mondta Charles. – Három házassága volt.

– Úgy emlékszem, említette, hogy van egy fia és egy lánya.

– Így van – mondta Carrie Brother, aki csatlakozott hozzájuk. – Azt mondta, mindketten Amerikában élnek.

Charles elnyomott egy ásítást.

– Gyere, Aggie. Ma már nem fognak minket közelebb engedni, vagy pontosabb információval szolgálni.

Negyedik fejezet

Agatha, aki szerette a helyszínelős krimiket a tévében, mindig elámult, hogy a valóságban milyen lassú folyamat a szakértői nyomozásé. A karácsony jött és ment. Visszavonultan töltötte az ünnepet, és arról győzködte magát, ez is csak egy olyan nap, mint bármely más. A haragos januárt és csikorgós februárt követően elérkezett a március, és bátortalanul beköszöntött az angol tavasz.

Januárban Agatha alávetette magát a régóta halogatott csípőműtétnek. Hála aktív életmódjának, gyorsan felépült, aztán az egész operációt kiverte a fejéből. Nem akarta elismerni, még magának sem, hogy szüksége volt a beavatkozásra. Már maga a „csípőműtét” szó is azt üvöltötte: *„öregasszony!”*

Patrick Mulligan megtudta a forrásaitól, hogy Miriam a fejére mért ütésbe halt bele, egy kalapácsszerű tárggyal sújtottak le rá. A tűzszerész nyomozók arra jutottak, hogy az

áramot kikapcsolták a házban, a tűz a konyhai tűzhelyen keletkezett.

Erőszakos behatolásnak nem volt nyoma. A szobalányt megtalálták, kikérdezték, tisztázták a gyanú alól, és kitoloncolták az országból. Agathát erősen lekötötték más esetek, és érdeklődését vesztette az ügy iránt, főképp anyagi okokból. A nyomozásért senki nem fizetett neki, Britannia a válságot nyögte, és az ügynökségnek minden fizetős ügyfélre szüksége volt, akit csak megszerezhetett.

Március végén, egy szeles vasárnapon, amikor Cotswoldsban emberemlékezet óta a legtöbb nárcisz virított, Agatha egy magas, jóképű férfit talált a küszöbén, amikor ajtót nyitott. A ház asszonyának eszébe jutott, hogy semmi smink nincs rajta.

– Mrs. Raisin?

– Igen. És ön…

– Tom Courtney vagyok, Miriam fia.

– Jöjjön be. – Agatha odébb lépett, és beengedte a férfit. – Menjünk a konyhába. – Agatha nem akarta a nappaliban leültetni a vendégét, mert a fotelek túl puhák voltak, és csak nagy üggyel-bajjal tudott volna felállni belőlük.

– Bájos háza van – jegyezte meg a látogató. Magas volt, barna szemű, fekete hajú. Agatha úgy saccolta, a negyvenes évei elején járhat.

– Üljön csak le – kínálta hellyel Agatha. – Sajnálom a veszteséget, ami érte.

– Nem szükséges. Apámhoz álltam nagyon közel, anyámmal nem sűrűn találkoztam.

– Az Egyesült Államokban él?

– Igen, New Yorkban.

– Úgy tudom, van egy nővére.

– Igen, Amy. Ő most is Amerikában van. Hozzáment egy philadelphiai orvoshoz.

– Nem láttam magukat a temetésen – mondta Agatha.

– Nem tudtam rávenni magam, hogy eljöjjek. Természetesen kifizettem a költségeket, és a távolból intéztem a hivatalos részét.

– Istenem. Miért volt ilyen rossz viszonyban az anyjával?

A férfi vállat vont.

– Agyonszekálta szegény apámat. Még kicsik voltunk, amikor meghalt szívrohamban. Dajkák sora nevelt fel minket Amyvel, aztán mindkettőnket svájci iskolába adtak. Egyetemre az Államokba mentünk. Olyan keveset jártunk haza, amennyire csak lehetett. Higgye el, nagy megkönnyebbülés volt, amikor anyánk ideköltözött. Én ügyvédként dolgozom.

– És miért jött el hozzám?

– Egy lezáratlan ügy miatt. Anyám mindent Amyre és rám hagyott. Sokat. Elég fösvény volt. Nem a nagy dolgokban, megfizette például a drága iskolákat a gyerekeinek, de garasoskodott az olcsó kajával, például ha lehetett, mások költségére evett, ilyesmik. Nagyon szeretném tudni, ki ölte

meg, aztán nyugodtan élhetek tovább. Hallottam, hogy megbízta magát, találja meg John Sunday gyilkosát. Én pedig szeretném megbízni, hogy találja meg az anyám gyilkosát.

– Megteszek mindent – mondta Agatha. – Az az érzésem, ha kideríteném, ki ölte meg John Sundayt, azt is megtudnám, ki ölte meg a maga anyját. Azon az estén, amikor megölték, egy barátomnak elárulta, hogy tud valamit.

Tom Courtney Agathára mosolygott, amitől még sármosabbnak tűnt. Agathába még fájdalmasabban beléhasított a tudat, hogy nemcsak hogy nem sminkelte ki magát, de egy zsákszerű blúz van rajta, pamutszoknya és papucs.

– Megbocsátana egy pillanatra? – kérdezte sietősen. Óvatosan felállt, még mindig benne volt a halovány félelem, hogy visszatér a szörnyű csípőfájdalom.

– Csípőprotézis? – kérdezte Tom együtt érzőn.

– Nem! – füllentette Agatha. – Csak egy esés. – „Bizony, hogy csípőprotézis. Ilyen vén vagyok.”

Az emeleten gondosan kifestette magát, és addig fésülködött, míg szép fényes lett a haja. Épp egy nadrágkosztümbe küzdötte bele magát, amikor csöngettek. Tom a földszintről kiáltotta:

– Ne fáradjon, majd én kinyitom!

Mire Agatha elindult a földszintre, nevetést hallott a konyhából. Belépve Tonit találta a konyhaasztalnál, szemközt ült Tommal. Szőke haja frissen volt nyírva vadóc stílusban, amitől a szeme még nagyobbnak látszott. Farmernadrágot viselt, bakancsot és fekete felsőt. Egy vörös pufidzseki lógott a szék támláján.

– Segíthetek valamit? – ugrott fel Toni. – Hogy van a csípőprotézise? Szépen javul?

– Miféle csípőprotézis? – fojtotta belé a szót Agatha. – Beszéljünk másról. Látom, már megismerkedtek.

– Valóban – mondta Tom szinte akcentus nélkül. – Nem tudtam, hogy a detektívek a tévéképernyőn kívül is ilyen csinosak.

– Nincs is amerikai akcentusa – állapította meg Toni.

– Mint azt elmeséltem Mrs. Raisinnek, Svájcban iskoláztattak, úgyhogy elhagytam az amerikai kiejtést.

– Mr. Courtney – kezdte Agatha.

– Tom, ha kérhetem.

– Rendben. Én Agatha vagyok. Itt a névjegykártyám. Ha benéz az irodába hétfő reggel, készítünk magának egy szerződést, és elmondom a díjakat.

Agatha tömören beszámolt, kiket kérdeztek ki eddig. Amikor a végére ért, Toni így szólt:

– Kifelejtette Beagle-éket és Summeréket. Elküldött, hogy kérdezzem ki őket.

– Igaz. De úgy emlékszem, nem sokra jutottál velük.

– Nagyon öregek és rozogák.

Tom elmosolyodott.

– Biztos benne? Emlékszem, a maga korában az efféle emberek, mint én és Agatha is rozogának tűntek.

Mindjárt hozzávágok valamit, gondolta Agatha dühödten.

– Ó, nem – tiltakozott Toni, elbűvölően zavarba jőve. – Úgy értem, sem ön, sem Agatha nem öregek.

– Áldott jó lány! – nevetett Tom.

– Felszerelték a karácsonyi világítást? – kérdezte Agatha. Aztán Tomhoz fordult. – Tudja, minden karácsonykor díszkivilágításba borul a házuk, de John Sunday tavaly megtiltotta. Nagyon dühösek voltak. A gyilkosság után felszerelték az égősorokat, Toni?

– Amikor meglátogattam őket, nem volt dekoráció, később pedig már nem mentem vissza Odley Cruesisbe.

– Újjáépíti az udvarházat? – kérdezte Tomtól Agatha.

– Nem, eladom a romot egy építési vállalkozónak. Eltakarítja, ami maradt belőle, aztán házakat épít a területre.

– Biztosítva volt a hely?

– Nagyon is.

– Megkérdezte magától a rendőrség, hol volt azon az éjszakán, amikor az édesanyját megölték? – folytatta Agatha.

– Természetesen. A Kajmán-szigeteken nyaraltam. Sok tanúm van rá.

Ismét csöngettek.

– Kegyed egy elfoglalt hölgy – jegyezte meg Tom.

– Majd megyek én – mondta Toni. Roy Silverrel tért vissza a konyhába.

Roy korábban Agathának dolgozott, amikor az még a saját PR-ügynökségét üzemeltette. Roy még mindig marketingterületen dolgozott. Engedélyt kapott a vidéki kiránduláshoz, így egy sportos dzsekit viselt, de alatta egy Ready To Kill logóval ellátott póló volt rajta. Meglehetősen cingár fiatalember volt, arca sápadt, rövidre vágott haja apró tüskékbe zselézve meredezett keskeny feje körül.

– Aggie, drágám – mondta, miközben megpuszilta Agathát. – Csak bedobom a táskám a vendégszobába.

Agatha elcsípte Tom vidáman kíváncsi pillantását, és sietősen közölte:

– Fiatal barátom régebben nálam dolgozott. Telefonálhattál volna, Roy.

– Hirtelen ötlet volt. Olvastam az újságban a cotswoldsi szörnyűségről, és semmi hír felőled. Gondoltam, meghívhattál volna karácsonyra. Így aztán szerény magányomban töltöttem az időt.

– Azt hittem, minden ismerősöm már foglalt karácsonyra – mondta Agatha védekezőleg.

Amikor Roy felment az emeletre, Agatha így szólt:

– Szeretnék visszatérni Odley Cruesisbe, és újrakezdeni a nyomozást. Nem szívesen kérnélek arra, Toni, hogy dolgozz a szabadnapodon. Hétfőn majd tudatom veled, mire jutottam.

– Ó, nekem egyáltalán nem baj – mondta Toni vidáman.

Agatha magában felváltva átkozta Royt és Tonit. Nincs esélye, hogy kettesben maradjon Tommal.

Amikor Roy visszajött az emeletről, Agatha közölte vele:

– Elmegyünk nyomozni. Itt maradhatsz, ha akarsz.

– Drága Aggie, emlékezz csak, hányszor tartottam veled a nagy szimatolásokra. Már ma elkezdjük?

– Magamhoz veszem a jegyzeteimet – mondta Agatha –, aztán indulhatunk.

Amikor visszajött a konyhába, megkérdezte:

– Gondolom, Tom, maga vissza akar menni a szállására, és ott várni az eredményeket. Egyáltalán, hol szállt meg?

– A George Szállóban, Mircesterben. De szeretnék magukkal tartani.

Agatha felderült. Belenézett a jegyzeteibe.

– Rendben. Toni, ha Royjal elmennétek ismét Tilly Glossophoz, nektek talán megnyílna. Tommal mi elmegyünk Beagle-ékhez és Summerékhez. Lehet, hogy csak időpocsékolás, de szeretném magam meglátogatni őket.

A csengő élesen felberregett.

– Maradjanak. Majd én. – Toni az ajtóhoz futott, és Mrs. Bloxbyval tért vissza.

– Nem láttam már magát egy ideje – mondta a lelkészné, és kíváncsi voltam, hogy van.

Agatha, aki nem akarta, hogy újra megemlítse valaki a csípőjét, egy figyelmeztető pillantást lövellt Mrs. Bloxby felé.

A lelkészné csak most vette észre Tomot. Agatha bemutatta őket egymásnak.

„Megint elkapta a gépszíj – gondolta Mrs. Bloxby. – Talán aggódnom kellene érte, de szüksége van egy férfira, aki visszahozza a pezsgést az életébe.”

– Mindannyian nyomozni indulunk – jelentette be Agatha.

– Ebben az esetben nem tartok magukkal – mondta Mrs. Bloxby. – De beugorhatnának később a parókiára, és elmesélhetnék, mire jutottak.

***

Agatha úgy döntött, a saját kocsijával megy, miután vetett egy pillantást Toni autójára. Egy terepjáró volt, és Agatha már a gondolatára összerezdült, hogy felkapaszkodjon olyan magasra. Változatlanul szép napjuk volt: kék ég, sárga nárciszok, rózsaszín cseresznyevirágok, és még valami lila izé, aminek Agatha nem tudta a nevét, de Cotswolds régi kőfalaiból burjánzott elő.

– Az ifjú Roy, úgy tűnik, közeli barátja – jegyezte meg Tom.

– Remélem is, hogy az.

– Nem fél az AIDS-től?

Agatha kis híján belefordult egy árokba. Megállította az autót, és éles hangon megszólalt:

– Nekem nincs viszonyom Royjal. Nem tudom, hogy homoszexuális-e vagy sem. Sosem kérdeztem, lévén nem az én dolgom, de az sem számítana, ha az lenne.

– De hát a közeli érintkezés… – mondta Tom.

Agatha rámeredt.

– Maga is azt a klubot erősíti, akik azt hiszik, hogy megkaphatják a klozetülőkétől is?

– Bocsánat – motyogta Tom –, nem gondoltam, hogy egy liberális hölggyel állok szemben…

– Ön egy apolitikus nővel áll szemben – mondta Agatha –, aki kellő józan ésszel bír, és aki nem veszi komolyan a városi legendákat és az ostoba rémhíreket. Tehát továbbléphetünk?

Csendben autóztak tovább, Agatha érdeklődése Tom iránt elillant. Amikor beértek Odley Cruesisbe, Tom megszólalt:

– Talán nem kellett volna ezt mondanom. Elvesztettem egy jó barátomat az AIDS miatt.

– Mi történt vele? Rálehelt a barátja? – kérdezte Agatha csípősen.

– Meghalt. Szörnyű eset. Azóta rettegek ettől a borzalmas betegségtől.

– Ó, ez megmagyarázza – mondta Agatha, visszatérő jókedvvel. – Itt is vagyunk. Azt hiszem, Beagle-ék az első házban laknak.

A ház eredetileg talán egy földművesé lehetett. Vörös téglás, palatetős épület volt. A bejárati ajtóhoz vezető

ösvényt is vörös téglából rakták ki. Egy fenséges magnóliafa épp virágba borult a kis előkertben.

Agatha becsöngetett. Egy idősebb férfi nyitott ajtót. Köpcös, görbe vállú emberke volt, kopott inge fölött két pulóvert hordott, foltozott nadrágja buggyosan lógott rajta. Arcát ráncok barázdálták, májfoltos feje búbjára zsíros hajtincsek tapadtak gyéren. Fakó kék szemével Agathára nézett.

– Ó, hát maga az. A minden lében kanál nyomozó.

– Ez itt Thomas Courtney, Miriam fia – mondta Agatha.

– Ó, annyira sajnálom. Jöjjenek. Az asszony gyengén van ma.

– Mi van vele? – kérdezte Tom nyugtalanul.

– Csúnyán megfázott.

– Várhatnék a kocsiban is – javasolta Tom idegesen.

– Csak egy nátha, könyörgöm! – csattant fel Agatha. – Nem pestis!

– Hát jól van – nyugodott bele Tom vonakodva.

Mrs. Beagle egy fotelben kuporgott a tűz mellett. A szoba füsttől, vizelettől és fagyaltól bűzlött.

– Itt van Miriam fia – mondta a férj.

Mrs. Beagle pontosan úgy be volt bugyolálva, mint a férje, és pontosan ugyanolyan görnyedt és ráncos volt. Agatha fejben ki is húzta őket a gyanúsítottak listájáról. Úgy becsülte, még az is nehézséget okozna nekik, hogy átmenjenek az úton, nemhogy megöljék John Sundayt.

Agatha körülnézett, de semmi ülőalkalmatosságot nem látott a kicsinyke szalonban. Charlie Beagle egy fotelbe süppedt, szemben a feleségével. Állt még a szobában egy rozzant szófa, de két hatalmas, álomkóros kutya nyújtózott rajta.

– Láttak valakit az udvarház körül, mielőtt kigyulladt? – kérdezte Agatha.

– De hiszen az éjszaka közepén történt – mondta Charlie. – Aludtunk! Csak reggel hallottunk róla.

– Rátérve John Sunday ügyére – folytatta Agatha –, maguk ott voltak azon a tiltakozó gyűlésen.

– Azon a teljesen értelmetlen szócséplésen – mondta Mrs. Beagle. – Csak a locsogás, a locsogás, és semmit nem tettünk az ellen a szörnyű ember ellen.

– Miriamen és Miss Simmsen kívül elhagyta más valaki a szobát?

– Nem vettem észre – mondta Charlie. – De a mi szemünk az asszonnyal, hát, az már nem olyan éles, mint régen volt. Bizony jó, hogy megszabadultunk Sundaytől, én azt mondom. Mindenáron meg akarta tiltani nekünk, hogy felszereljük a karácsonyi világítást. A fényeket, amit minden évben meggyújtunk. A *Cotswoldsi Hírmondó*ban is szerepeltünk! Megmutatom. Küldtek nekem egy fotót, és Fred Summer is kapott egyet.

Odacsoszogott egy asztalhoz, ami az ablak előtt állt, és különféle magazinok, napilapok, fotók tornyosultak rajta.

– Itt is van. Nézze csak meg!

Agatha hosszan tanulmányozta a képet, amely a két házat mutatta. A kertjükben mindent karácsonyi fények borítottak. Summeréknél egy műanyag Mikulás és egy műanyag rénszarvas díszelgett a tetőn, Beagle-éknek pedig egy világító plasztikjászol állt a kertjükben. Talán az egyetlen jótett John Sunday életében ez volt, gondolta Agatha, akinek emlékei közt csupán egy *Macbeth*-előadás tudta elhomályosítani ezt a produkciót.

Aztán egyszer csak összeszűkült maciszeme. Charlie bizonyára nem lehet annyira rozzant, ha fel tudta tenni azt a műanyag Mikulást a tetőre, nem beszélve annak a temérdek fényfüzérnek a felszereléséről.

– Mekkora munka! – jegyezte meg Agatha. – Ezer évig tarthat, mire megcsinálják.

– Már október végén elkezdem, igen. Apránként haladok.

– És ezt a Mikulást saját maga szerelte fel a tetőre?

– Az könnyű. Van egy tetőablak. Csak kiteszem azon át.

– Maga akar kérdezni valamit? – fordult Agatha Tomhoz, aki egy zsebkendővel a kezében állt, elfedve a száját és az orrát.

A férfi egy elfojtott „nem”-et hallatott.

Amikor elindultak, Agatha így szólt hozzá:

– Maga tényleg retteg a fertőzésektől.

– Gyűlölöm a náthát.

– Nem hiszem, hogy túl sok értelme lenne kifaggatni Summeréket – mondta Agatha. – Másrészt viszont láthattak valamit.

– Nem bánja, ha én kint várom meg?

– Egyáltalán nem – vágta rá Agatha, akinek a férfi iránt táplált érdeklődése percről perce alábbhagyott.

Summerék a Beagle házaspár tükörképe voltak, eltekintve attól, hogy Fred Summer fittebbnek látszott. Az ő felesége is meg volt fázva, csúnyán köhögött. Agatha szinte látni vélte a levegőben hemzsegő bacilusokat, és kezdett együtt érezni Tommal.

Fred sztorija csaknem ugyanaz volt, mint Charles Beagle-é. Ők is elmentek a parókián rendezett gyűlésre, de inkább a tea és a sütemény élvezetéért, semmint annak a reményében, hogy a Sunday-probléma majd megoldódik valahogy. Egyetlen járulékos információval tudtak szolgálni: Fred és Charlie valóban versengtek, hogy ki tud káprázatosabb karácsonyi dekorációt készíteni, de ahogy idősödtek, inkább segíteni kezdtek egymásnak.

Agatha megköszönte nekik, majd távozott. Tom kint várakozott, a haját enyhe szellő borzolta. Olyan jól nézett ki, hogy Agatha egy pillanatra megingott. Hirtelen fel sem tudta idézni, mikor volt utoljára valami szexféleségben része, és most tombolni kezdtek a hormonjai.

Toni és Roy rohanvást közeledtek. Toni izgatottnak látszott.

– Tilly Glossop nem volt otthon – jelentette –, de a szomszédja, egy bizonyos Mrs. Crinch kijött és beszélt velünk. Nem kedveli Tillyt. Azt mondta, Sunday gyakori vendég volt nála, de a gyilkosság előtti napon hallotta, hogy csúnyán veszekednek. Amikor kilépett Tilly házából, Sunday azt kiabálta: „Vésd az eszedbe, mi végeztünk egymással!” Amire Tilly azt ordította vissza: „Még meg fogod bánni!”

– Azt hiszem, tudom, mi a teendőnk – mondta Agatha. – Elfogadjuk Mrs. Bloxby meghívását a teára, és átvesszük, amit tudunk. Mindent ki kell derítenünk Tillyről, amit csak lehet.

Mrs. Bloxby azt javasolta, a kertben fogyasszák el a teát, hiszen szép az idő, és Mrs. Raisinnek is módja nyílna dohányozni.

– Maga dohányzik? – kiáltott fel Tom. – Nem tudja, mit művel a tüdejével! És a többiek? Hát nem hallott még a passzív dohányzásról?

– A szabad levegőn vagyunk – puffogott Agatha, miközben segítettek Mrs. Bloxbynak az asztal köré rakni a székeket.

Mrs. Bloxby figyelte az Agatha arcára váltakozva kiülő érzelmeket, ahogy az Tomot nézte: különös egyvelege a bosszúságnak, a csalódottságnak és a vágynak. „Sosem gondoltam Mrs. Raisinre *buja* személyként. Inkább

romantikusként. Vajon nem veszi észre, hogy a jóképű külső valószínűleg egy piperkőc pasast rejt? Csak rá kell nézni, ahogy az amúgy is tiszta székeket törölgeti a zsebkendőjével.”

Toni és Roy is csatlakozott hozzájuk, elmondták, hogy nem találták Tilly Glossopot, és hogy a falubeliek úgy kerülték őket, mintha pestisesek lennének.

Miután Mrs. Bloxby felszolgálta a teát és a süteményt, az iránt érdeklődött, hogy haladnak. Agatha körvonalazta azt a keveset, amit megtudtak. Amikor a beszámoló végére ért, hozzátette:

– Nem tudom, mi történt Bill Wonggal. Gyakran meg szokott látogatni. Azt hittem, Sunday halála után is benéz majd hozzám. Próbáltam felhívni, de mindig elfoglalt.

– Ó, el is felejtettem! – kiáltott fel Mrs. Bloxby. – Nemrég felhívott és elmondta, hogy Collins őrmester sasszemekkel figyeli őt, és Wilkes megtiltotta neki, hogy bármiféle segítséggel szolgáljon magának, mert nem akarja, hogy civilek üssék bele az orrukat a rendőrség dolgába.

– Tekintve a bűneseteket, amelyeket azelőtt én oldottam meg a rendőrségnek, azt hiszem, ez elég pofátlan dolog – vélekedett Agatha. – Lehet, hogy később átmegyek hozzá, hátha otthon van. Hallott valami pletykát Tilly Glossopról?

– Csak azt, hogy nem kedvelik túlzottan. Odley Cruesisben jelentősen kevesebb a betelepülő, mint a környező

falvakban, de annál inkább panaszkodnak rá, hogy milyen faragatlan velük. May Dinwoody és Carrie Brother meglehetősen népszerűek. Mrs. Brothert elég különcnek tartják. Miből gondolja, hogy Mrs. Courtney és Mr. Sunday halála között összefüggés van?

– Észszerűnek látszik – felelte Agatha. – Miriam azt mondta Charlesnak, eszébe jutott valami. Talán tudta, ki a gyilkos, és ezért kellett meghalnia.

– Csakhogy míg Miriam meggyilkolása elég kiterveltnek tűnik – szólt közbe Toni –, John Sundayt mintha indulatból szúrták volna le.

Tom kacagott egyet.

– Még jó, hogy van szilárd alibim, különben én lennék az első számú gyanúsított. – Előhúzott egy csomag nedves fertőtlenítő kendőt a zsebéből, és törölgetni kezdte a kezét.

Agatha sóhajtott egyet. Ott ült mellette a férfiasság megtestesítője, markáns arcával, erős ádámcsutkájával, és úgy kényeskedik, mint egy vénasszony.

– Hol szállt meg, Mr. Courtney? – kérdezte Mrs. Bloxby.

– A George-ban, Mircesterben.

– Hogy tervezi, sokáig marad?

– Csak amíg a jogi huzavona megoldódik. Most már gyorsan véget ér. Egy-két hét múlva vissza kell mennem az Államokba.

– Hallottam, hogy van egy nővére – mondta Mrs. Bloxby.

– Igen, Amy. A hivatalos ügyek intézését mindig rám bízza. A mama egyenlő arányban hagyott kettőnkre mindent.

– Szörnyen megrázhatta magukat a halála.

– Nos, hölgyem, meg is rázott, és nem is. Anyánknak különös képessége volt rá, hogy kihozza a sodrából az embereket.

– De bizonyosan nem lehetett olyan hölgy, aki miatt gyilkosságra ragadtatná magát valaki!

– Az igazat megvallva, hiába töröm a fejem, nem tudok ilyen személyt – jegyezte meg Tom bánatosan.

Agatha nem értette, hogy a máskor annyit fecsegő Roy most miért ilyen hallgatag. Ahogy a fiúra pillantott, látta, hogy elszundított, sovány arcán csillogott a tavaszi napsugár. Agatha különösnek találta, hogy Roy nem telefonált a látogatása előtt. Csak akkor csinált ilyet korábban, amikor valami baj történt.

– Roy! – szólt rá élesen.

– Uh, mi az?

– Bemegyek Mircesterbe, és megpróbálok pár szót váltani Bill-lel. Akarsz velem jönni?

Roy kihúzta magát és megdörzsölte a szemét.

– Akarok.

– Esetleg találkozhatnánk mindannyian a szállodámban egy vacsorára. Mondjuk nyolckor? – javasolta Tom.

– Én nem mehetek – mondta Toni. – Megígértem Sharonnak, hogy elmegyek vele táncolni.

– Nekem pedig sajnos pásztori kötelességeim vannak – sajnálkozott Mrs. Bloxby.

– Mi szívesen megyünk! – mondta Agatha, fontolgatva, vajon meg tudja-e győzni Royt, maradjon otthon estére. Tom csupán egy kicsit faksznis, ennyi az egész.

Mircester felé útközben Agatha Royhoz fordult:

– Ki vele!

– Mivel ki?

– Érzem, hogy valami bánt.

– Ja, vagy úgy – felelte Roy morcosan. – Nem egy nagy ügy, azt hiszem. Elvesztettem minden érdeklődésemet a munkám iránt.

– Milyen céget menedzselsz mostanában?

– Papír fehérneműk.

– Azt hittem, az már a hatvanas években kiment a divatból.

– Most vissza akarják hozni, és nekem fel kell kelteni a média érdeklődését.

– Igen? Hát végezd csak a munkádat a szokásos módon. Tudod, milyen meló ez, Roy. Emlékezz arra a sok pocsék ügyfélre, akikkel meg kellett küzdenem.

– Nem jövök ki jól a külföldiekkel.

– Milyen külföldiek?

– Bolgárok. A lányok csinosak, azok, akik modellként bemutatják a bugyikat. De a cégtulajdonosok úgy kezelnek,

mint a kapcájukat. Sőt, tulajdonképpen fenyegetnek. Arra célozgattak, hogy ha nem kapják meg a maximális médialefedettséget, a Westminster híd alatt végzem.

– Meglep, hogy a főnököd szerződött velük.

– Odaküldtek egy angol fickót az irodába, hogy képviselje őket. Hibátlan, felső-középosztálybeli stílus. Ki akarok szállni.

Agatha gondolataiba merülve ráncolta a homlokát. Aztán így szólt:

– Oké, tudom már. Megállunk később egy boltnál, veszünk valami olcsó levélpapírt, kesztyűt húzunk, és küldünk egy névtelen levelet a szervezett bűnözési osztálynak, hogy a prostitúció ellen küzdünk, és a bolgárok modelljei szexrabszolgák.

– Aggie!

– Gondold csak meg. A rendőrség kénytelen lesz nyomozni. Te közlöd a főnököddel, hogy a cége hírneve veszélybe került, és rögtön ejti a megbízást.

– Na de a nyomozati szakértők! – siránkozott Roy. – Elég, ha csak *rálehelünk* a papírra!

– Túl sok *CSI*-t nézel. Cserbenhagytalak valaha?

– Hát…

– Bízd rám a dolgot.

Szerencséjük volt. Bill Wong kiállhatatlan szülei elmentek vásárolni. Bill mamája Gloucestershire-ből származott, a

papája pedig egyenesen Hongkongból. Agatha szerint mindketten borzalmasak voltak, de Bill csodálta a szüleit.

– Maga kerül engem – csattant fel Agatha vádlón, amikor Bill ajtót nyitott nekik.

– Collins miatt van. Wilkes nem akarja, hogy bármilyen kapcsolatban legyek magával, és Collins egyfolytában engem figyel.

– Na, hát most nincs itt – mondta Agatha vidáman. – Engedjen be. Beszélnünk kell.

Bill a nappaliba vezette őket. Egy új ülőgarnitúra állt a szobában, műanyagba csomagolva.

– Jobban tenné, ha még a meleg beállta előtt levenné ezt a fóliát – jegyezte meg Agatha –, különben úgy fog bűzleni, hogy elájul tőle.

– Á, ez megóvja a kosztól egy kicsit – mondta Bill. – Mi a helyzet?

– Miriam Courtney fia megérkezett. Azt akarja, találjam meg az anyja gyilkosát.

– Miért most? – kérdezte Bill lágy gloucestershire-i kiejtéssel. Kellemesen kerek arca volt, mandulavágású szemekkel. – Úgy értem, még arra sem vette a fáradságot, hogy a temetésen megjelenjen. Akárcsak a nővére.

– Úgy tűnik, Miriam a lehetséges minimumra szorította az érintkezést velük, ők pedig egyáltalán nem szerették az anyjukat. Tom Courtney az ingatlaneladást jött felügyelni. Emiatt bukkant fel váratlanul.

– Azt gondolná az ember, a rendőrséget hívja, mielőtt felbérel egy magándetektívet.

– De én jó nyomozó vagyok – mondta Agatha.

– Igen, de normál körülmények között csak végső esetben bíz meg valaki egy magánnyomozót. Mindenki a rendőrséghez fordul először.

– Van valami információja? – kérdezte Agatha.

– Nem, csak próbálkozunk. Ez egy nagyon összetartó falu. Vegyük John Sunday esetét. Olyan népszerűtlen volt, hogy bárki akarhatta a halálát.

– Tilly Glossop különösen – tette hozzá Agatha, és elmesélte, amit Tonitól megtudott.

– Többször kihallgattuk – mondta Bill. – De az, hogy közli valakivel, „még meg fogod bánni”, aligha lehet indok egy letartóztatáshoz.

– És Tom Courtney bizonyosan a Kajmán-szigeteken üdült?

– Igen.

– És a nővére?

– Philadelphiában volt. A férje egy bizonyos dr. Bairns.

– És a doktor kezeskedik érte?

– Egy orvosi kongresszuson vett részt Seattle-ben. A nő egy barátjánál, Harriet Temple-nél tartózkodott. Higgyen nekem, ellenőriztük őket. Miriam elmondta Charlesnak, hogy rájött valamire. Mielőtt lefeküdt volna a halála

éjszakáján, felhívta a lelkész feleségét, és elmondta neki, hogy tudja, ki tette.

– Ezt nem tudtam! – kiáltott fel Agatha izgatottan. – Ez azt jelenti, hogy akár Penelope vagy a férje is lehettek.

– Természetesen gondoltunk erre is. De Mrs. Timson takarítónője megbetegedett, és az asszony felhívta a takarítónőt, megkérdezni, hogy van, és egyúttal elmesélte neki, amit Miriamtől megtudott. A takarítónő, egy bizonyos Mrs. Radley, azonnal továbbadta telefonon egy csomó embernek a faluban. Kikérdeztük mindegyiket. Ők, akiket a takarítónő felhívott, szintén továbbadták a hírt másoknak. Vagyis mindenkinek tudnia kellett.

– Ez egy rejtély – sóhajtott Agatha. – Annyira másnak tűnik a két bűntény. John Sunday megölése mintha a pillanat hevében történt volna, miközben Miriam egy hidegvérrel eltervezett gyilkosságnak lett az áldozata.

– Tapogatózás a sötétben – jegyezte meg Bill. – És nem áll össze a kép. Miriam azt mondja Charlesnak, hogy tud valamit, és a következő képkocka, hogy halott. Egy sherryt?

– Kérek – mondta Roy, aki azon tépelődött, elmondja-e Billnek Agatha őrült ötletét, hogyan szabadítsa meg őt a bolgároktól.

Bill kiment a konyhába, és egy kis ezüsttálcával tért vissza, rajta három miniatűr likőröspohár. Roy elkomorult. Tudta, hogy Agatha nem akarná, hogy elmesélje Billnek a terveket,

de úgy érezte, egy jó kis szíverősítő megadhatná neki a kellő bátorságot.

– Szerintem Tom Courtney gyanús – állapította meg Roy. – Úgy értem, rendszerint a pénz az indíték, nem?

– Mi is erre gondoltunk először, de az alibijét, mint mondtam, ellenőriztük. A nővérét pedig igazolja a barátnője.

– Kár – tűnődött Agatha –, hogy se a fia, se a lánya nem lehet. Arra gondolok, kényelmes helyzet, hogy már történt egy gyilkosság a faluban. A rendőrség óhatatlanul összekapcsolta a két gyilkosságot.

– Még most is így gondoljuk – mondta Bill. – Egyébként igaza van, Miriam megölése valóban gondosan eltervezettnek tűnik. Valaki, aki elhaladt a ház mellett, látta, hogy elalszanak a fények, aztán feltűnt a gyertyaláng. Mintha Miriam lement volna a lépcsőn, hogy megnézze a biztosítékszekrényt. A tűz akkor keletkezett, amikor leütötték, és a gyertya, amit a kezében tarthatott, beleesett egy zsíros serpenyőbe.

– Honnan tudni mindezt? A ház egy lángoló pokollá változott. Nem hinném, hogy maradt valami bizonyíték.

– Visszavezették a lángok keletkezését a tűzhelyig, analizálták a serpenyő maradványait, és gyertyaviaszt is találtak. A biztosítékdoboz szinte érintetlen volt, mert egy súlyos fémburkolat védte. Az áramot nyilvánvalóan kikapcsolták.

– De ki volt, aki ilyen késő éjjel egyszerűen csak arra járt?

– Carrie Brother.

– És mivel magyarázza, mit csinált ott ilyen későn?

– Azt mondta, a kiskutyuskájának pipikélni kellett, hogy őt idézzem.

– Ez a nő dilis – mondta Agatha.

Bill megrázta a fejét.

– Csak egy kicsit különc, ennyi. Ugye nem szükséges még egyszer mondanom, Agatha, hogy tartsa magad távol az ügytől?

– A legkevésbé sem. Engem Tom Courtney bízott meg, és kell a pénz.

– Tud valamit a londoni bolgárokról? – kérdezte Billtől Roy.

– Semmit nem tud – vágott közbe Agatha. – Sietnünk kell. Gyerünk, Roy!

Roy meghunyászkodott, amint Agatha maciszeme pengeélesen rávillant.

– Milyen bolgárok? – kérdezte Bill, miközben Agatha kifelé taszigálta Royt.

– Semmi, semmi! – kiáltotta még vissza Agatha.

Hazaérve Carselybe, Roy bosszúsan rótta a köröket a ház körül, miközben Agatha megfogalmazott egy névtelen levelet a rendőrségnek. Végül becsúsztatta egy borítékba.

– Jobb lenne, ha nem itt adnám fel – motyogta. – Ha látják a carsely-i bélyegzőt, rögtön lenyomoznak. Roy! – kiáltott ki.

– Mi az? – kérdezte a barátja idegesen.

– Londonból akarom feladni. Beteszem egy nagyobb borítékba, hogy ne kerüljön rá az ujjlenyomatod. Majd vedd ki, és dobd be egy postaládába! – Agatha lehúzta a kesztyűjét, és látta a megkönnyebbülést Roy szemében. – És ne gondold, hogy összetépheted és eldobhatod, ha Londonba érsz. Ha nem olvasok az újságokban razziáról, tudni fogom, hogy kiszálltál a buliból. Csakis miattad tesszük! Ma este pedig szeretnék kettesben vacsorázni Tommal. Szerintem igencsak kedvel engem, és talán kiszedhetek belőle ezt-azt. Talán eszébe jut valami az anyjáról, amit nem mesélt még el.

– A legkevésbé sem kedvel téged – vágta rá Roy mogorván. – Én vagyok a barátod. Velem kéne törődnöd.

– Roy, ez munka. A válság kellős közepén vagyunk, és nekem szükségem van erre a megbízásra.

– Ó, hát jól van – törődött bele Roy. – Lehet, hogy elnézek a kocsmába.

Este, miután Agatha egy francia parfüm felhőjébe burkolózva elindult otthonról, Roy nyugtalanul úgy döntött, elautózik Odley Cruesisbe. Tetszett neki, hogy detektívként tekintsen magára. Talán ha rájönne valami fontos

momentumra, Agatha munkát ajánlana neki, és így kimenekülhetne a PR-bizniszből.

Végighajtott az árnyas utakon, lehúzta a kocsi ablakát, és mélyen belélegezte a vidéki este illatát. Észrevette, hogy a közösségi házban égnek a lámpák. Egy négyszögletes épület volt a régi normann templom mellett. Roy leparkolt, és bement házba. Odabent nagyban folyt a bingó. A helybéliek a kártyáik fölé görnyedtek, miközben Penelope Timson magas, fojtott hangon olvasta fel a számokat.

Roy leült a terem hátuljában. Amikor Penelope végül szünetet hirdetett, és mindenki odasietett az asztalhoz, ahol egy szamovárban tea várakozott, a tálcákon pedig szendvics- és süteményhalmok, Roynak pompás ötlete támadt. Szenvedélyes Poirot-rajongó volt, imádta az Agatha Christie-krimikből készült tévésorozatot is. Különösen szerette azt a részt, amikor a nagy detektív az utolsó jelenetben egymás után megvádolja az összeterelt embereket, majd leleplezi a gyilkost. Roy odasietett a mikrofonhoz, és hangosan beleszólt:

– Egy kis figyelmet kérnék!

Az arcok felé fordultak.

– Roy Silver vagyok – jelentette be Roy –, és a gyilkosságok ügyében nyomozok. Tudom, ki tette. Kint fogok várni. A bűnösnek nem kell mást tennie, mint kijönni a ház elé, és vallomást tenni nekem. Közben fogok járni a rendőrségnél, hogy enyhébb büntetést kapjon. Köszönöm.

Roy döbbent csend közepette hagyta el a termet. Mialatt kint várakozott, nagyon elégedett volt magával. Természetesen nem számított rá, hogy a gyilkos odamegy hozzá. De arra igen, hogy a falubeliek majd köré sereglenek, és kitárgyalják a gyilkosságokat. Így talán elcsíphet olyan információkat, amelyeket Agatha elszalasztott.

Fél óra múlva újra meghallotta Penelope hangját, ahogy kihirdeti a bingószámokat.

Kezdte ostobának érezni magát, de úgy döntött, tovább vár. A kocsija mellett állt a sötétben. A falu zöldes fényben játszott, mivel úgy döntöttek, kikapcsolják az utcai világítást. Az ódon házak sziluettjei Roy fölé magasodtak a sötétben, vészjóslóan és kísértetiesen.

Roy kitartóan várta a bingó végét. Végre befejezték, és a nép kiszállingózott. Senki nem szólt egy szót sem. Még egymással sem beszéltek. Szétszóródtak minden irányba, ki-ki a maga otthona felé, mintha Roy ott sem lenne. Amikor az utolsó ember is hazament, és Roy látta, hogy Penelope bezárja a közösségi házat, odasietett hozzá.

– Mrs. Timson!

Penelope összerezzent és megpördült, aztán komolyan nézett Royra.

– Ez egy hülye vicc volt.

– Nem volt vicc – mondta Roy élesen.

– Na jó, menjen szépen haza, fiatalember – mondta Penelope elcsigázva.

Roy lassan visszasétált a kocsijához. A magasan lebegő hold fekete árnyékokat vetett elé az úton. Feltámadt a szél, és ahogy a leveleket megzörgette, mintha fenyegető hangon suttogni kezdtek volna a fák. Roy megborzongott. Ez a vidéki élet bizonyosan nem neki való.

A hatalmas ütés a háta mögül érkezett, és a tarkójára sújtott le. Roy előrezuhant. Esés közben foszforeszkáló telefonja kiesett a zakója zsebéből, és még ködösen látta, hogy ott hever előtte az úton. Utolsó erejével benyomta a készüléken a hármas számot, amely Agatha gyorshívója volt.

– Segítség! – hörögte bele. – Gyilkosság. – Aztán elvesztette az eszméletét.

Tilly Glossop felhívta Mrs. Timsont.

– Az a furcsa fiatalember ott fekszik az úton a kocsija mellett. Gondolja, történt vele valami?

– Részeg – vágta rá a lelkészné tömören. – Majd kialussza.

***

Agathát elöntötte a pír az alkoholtól és a vágytól. Tom annyi bókkal halmozta el, hogy fiatalnak és csábosnak érezte magát.

A kávé fölött Tom így szólt:

– Van egy kis pompás brandy a szobámban. Nem ugrunk fel?

Ez az, gondolta Agatha. Most vagy soha. Még egyszer, csak még egyszer, mielőtt kiöregszem. Vegyük sorba. Lábak leborotválva, hónalj dettó. Intim szőrtelenítés is kellett volna? Már késő.

Amikor beléptek a férfi hotelszobájába, Agatha azt kívánta, bárcsak Tom a karjába kapná és megcsókolná. A férfi töltött neki egy kis brandyt, egyet magának is, aztán leült mellé egy csúszós kanapéra a lakosztály kis nappalijában. Elmosolyodott.

– Ránk és az előttünk álló éjszakára. – Összekoccintották a poharakat. – De szeretnék előbb bizonyos dolgokat tisztázni – mondta. – Volt már valaha szexuális úton terjedő betegsége?

Agatha megkövülten meredt rá.

– Más egyéb? Nagyon hosszú katalógust vezet?

Tom kisfiúsan elmosolyodott.

– Nem is tudom, de… sosem állhattam a nőkön a fanszőrzetet.

– Akár a pedofilok. Figyeljen ide, Tom, ez egy szörnyű tévedés. Ha ilyen feltételeket akar szabni, javaslom, hogy menjen valami fizetős helyre. És ha nem bánja, most…

Megcsörrent Agatha mobilja. Később hálát adott az égnek Tom faragatlanságáért, különben talán sosem vette volna föl a hívást. Rémülten hallgatta Roy segélykiáltását.

– Roy az! Megsérült!

Azonnal hívta a rendőrséget és a mentőket, majd talpra ugrott és az ajtóhoz rohant.

– Ivott! Nem vezethet így – kiáltott utána Tom.

– Ó, húzz te a nénikédbe, cicafiú! – sziszegte még Agatha az ajtóból, aztán kiviharzott.

Mire Agatha Odley Cruesisbe ért, a rendőrség már kiszállt, Royt pedig éppen betették egy mentőbe. Agatha meglátta Bill Wongot és odasietett hozzá.

– Él?

– Épphogy. Csúnya ütést kapott.

– Bemegyek vele a mentővel.

– Agatha, maga ivott.

– Na és? Nem én vezetem a mentőt.

Agatha kétségbeesve várakozott a kórházban, és hamarosan Toni és Sharon is csatlakoztak hozzá. Tonit Bill értesítette.

– Valami elképzelés, ki tehette? – kérdezte Agatha.

Toni megrázta a fejét.

– De úgy néz ki, Roy elment egy bingó-összejövetelre a közösségi házba, és kihirdette, hogy tudja, ki a gyilkos. A bűnösnek ki kellett volna menni hozzá és bevallani mindent.

– Nem kellett volna karácsonyra a teljes *Poirot*-szériát ajándékoznom neki – motyogta Agatha. – Mi a csoda üthetett belé? És melyik gyilkosságról beszélt? Csak az első lehetett, mert tudta, hogy Tommal vacsorázom.

– Itt van Bill – mondta Sharon.

– Rossz hírek – szólt Bill. – Bevérzés az agyban. Most operálják. A legjobb lenne, ha mind hazamennének. Itt többet nem tehetnek.

– Túléli?

– Nem tudják. De az biztos, hogy ilyen kis nyiszlett külsőhöz képest a koponyája mintha vasból lenne, és ez megmentheti.

– Nem látott bárki is valamit?

Bill beszámolt a lelkészéhez befutó telefonhívásról.

– De hát ez nevetséges! – kiáltott fel Agatha. – Roy bejelenti nekik, hogy tudja, ki a gyilkos, aztán látják az utcán feküdni, és senkinek nem jut eszébe, hogy odamenjen és megnézze?

– A jelentés szerint úgy gondolták, hogy részeg és elaludt.

– Valami nyom, hogy mivel üthették le?

– Egy tompa tárggyal. Talán kalapáccsal. Nem kedvelem Collins őrmestert, de most megörültem neki, mert úgy lerohanta a falubelieket, mint egy gőzhenger – bedörömbölt az ajtókon, felkeltette őket, leüvöltötte a fejüket, szóval, kedvére való lett volna a látvány, Agatha. És most menjenek haza.

– Esetleg ülhetnék az ágya mellett – tördelte a kezét Agatha –, és beszélhetnék hozzá, tudod, ahogy ilyenkor…

– Agatha, ez nem egy szappanopera. Nincs kómában. Altatásban fekszik egy műtőasztalon, és lyukakat fúrnak a

fejébe. Talán majd reggel láthatja. Menjen haza és aludjon egyet.

Agatha épp elgyötörten ágyba bújt, amikor nyílt az ajtó, és Charles sétált be.

– Royt leütötték – fogadta Agatha –, lehet, hogy nem éli túl. – Azzal könnyekben tört ki.

Charles leült mellé az ágyra, átölelte, és megvárta, míg abbahagyja a zokogást.

– És most mesélj el mindent.

Agatha úgy is tett. Amikor befejezte, Charles így szólt:

– Nem megy ki a fejemből Tom Courtney.

– Miért ő? – kérdezte Agatha. – Egyébként is, velem vacsorázott, amikor valaki megpróbált végezni Royjal. És miért akarta volna megölni John Sundayt?

– Csak arra gondoltam, esetleg már korábban kitervelte, hogy elteszi láb alól a mamát, felgyújtja a házat, és eltakarítja az útból Undok Sundayt, mielőtt az valami akadályt gördítene egy drága építkezés elé. Szóval veled vacsorázott, és te még hajnalban is illatozol a Mademoiselle Coco parfümtől. Elcsábított?

– Roy hívása megzavarta az együttlétünket, hála istennek. És tudod, hogy megkérdezte, le vagyok-e borotválva?

Charles végigfuttatta a kezét Agatha arcán.

– Selymes, mint a babapopsi. Ja, hogy a másik feledre gondolt! Ez jó, micsoda csajozós duma!

– Hagyj most magamra, Charles. Beállítottam az ébresztőórát. Az első dolgom lesz, hogy bemegyek a kórházba. És ott van még Sharon szeme.

– Mi van vele?

De a válasz már csak finom horkolás volt.

Három órával később Agatha már úton volt a mircesteri kórházba, Charles vezetett.

– Gondolom, nem akarsz újra Tomnak dolgozni – jegyezte meg Charles. – Nézd ezeket a hülye örvös galambokat. Végig az út mentén.

– Nem igazán – mondta Agatha. – De lehet valami köze a gyilkosságokhoz, vagy ismerhet valakit, akinek köze van. Elfelejtem a múlt éjszakát, és teszem a dolgom tovább a szokásos módon.

– És mi van Sharon szemével? Valamit motyogtál róla, mielőtt elaludtál.

– Ja, igen. Talán amiatt, mert éjjel mindannyian olyan izgatottak voltunk, de Sharon pupillája akkora volt, mint a tű hegye.

– Szoktál arra a klassz kiruccanásunkra gondolni Dél-Franciaországban?

Agatha gyorsan Charlesra pillantott, de a férfi arckifejezése nyugodt és semleges volt.

Agatha apró nevetést hallatott.

– Újra és újra eszembe jut. Olyan boldog voltam, hogy megszabadultam az én szörnyű vőlegényemtől. – Agatha korábban egy rövid időre eljegyezte magát egy falubelivel, aki Normandiába vitte vakációzni. De a pasas olyan borzalmas alaknak bizonyult, hogy Agathának fel kellett hívnia Charlest, hogy jöjjön és mentse meg őt. Aztán Charlesszal kettesben leruccantak Dél-Franciaországba egy kis nyaralásra.

– Csak emiatt?

– Ahogy te magad mondtad akkor, drágám – felelte Agatha vékony hangon –, „nos, jó móka volt”, így fogalmaztál, „de otthon bajok vannak, és nekem rohannom kell”. Sebaj. Lássuk, hogy van Roy.

Roy úgy festett, mint egy fióka, akit elhagyott a mamája. A főnővér azonnal besietett.

– Csak rokonok látogathatják.

– A nagynénje és nagybátyja vagyunk – vágta rá Agatha. – Hogy vagy? – kérdezte Royt.

– Nagyon elégedettek velem – mondta Roy. – Egy hétig feküdnöm kell, és nem szállhatok repülőre. Két lyuk van a fejemen. Nézd! Úgy érzem magam, mint egy bowlinglabda.

– Mi a csoda szállt meg, hogy ilyen veszélyes dolgot csinálj? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Gondoltam, felkavarhatnám kicsit az állóvizet, ahogy te szoktad. Egyébként felhívtam a főnökömet, Pedmanst, és

átadták a bolgár ügyfelet Marynek. – Mary egy rivális PR-ügynök volt, aki folyton megpróbálta elhalászni Roy ügyfeleit. – Ahogy kijutok innen, benyújtom a felmondásom.

– És mihez kezdesz? – kérdezte Charles.

– Nem tudom. Talán akad valami az országban. Dolgozhatnék neked is, Aggie.

– Az főleg vidéki munkákból áll a falvakban, Roy. Én mindig városi emberként ismertelek.

Roy hirtelen emlékezetébe idézte Odley Cruesis vészjósló sötétségét és csendjét, ahol még egy barátságos piros londoni busz látványa sem oldotta a félelmetes hangulatot.

– Majd kitalálok valamit – mondta felderülve. – Tudtátok, hogy egy brit sebész minden évben kimegy Ukrajnába, és egy Black and Decker fúróval végrehajtja ezeket az operációkat, mert ott nincs műszerük?

Bill Wong és Wilkes főkapitány érkeztek, hogy kihallgassák Royt. Agathát és Charlest a várószobába száműzték.

– Én megyek is – mondta Charles. – Viszlát később.

Agatha átpörgette egy magazin csillogó lapjait. Tele volt vidám emberek fotóival, ilyen-olyan megnyitókon, vadászvacsorákon. Milyen boldognak látszanak mind! – gondolta Agatha. És hogy hazudik a fényképezőgép. Semmit nem mutat a dühödt veszekedésekből a hazafelé vezető úton, a küszöbön álló válásokról, a fenyegető csődről, vagy a megaláztatásról, amiért őladysége letorkolta a szerelőműhely

tulajának feleségét. A magazin lecsúszott az öléből, és Agatha elaludt.

Charles késő délután jött vissza, és felkeltette Agathát.

– Órákig aludtál – mondta. – Itt járt Toni és Sharon, meg Phil és Patrick is. Pedmans küldött egy ajándékkosarat a Fortnum and Masonből, amiből mindenki evett, csak Roy nem. Felbukkant az igazi nagybátyja és nagynénje, és elviszik holnap magukkal, hogy ápolják. Mókás, de sosem gondoltam rá, hogy Roynak egyáltalán van családja.

Elindultak Roy szobájához, de egy nővér azt mondta, éppen alszik, és jobb lenne pihenni hagyni.

Agatha az órájára nézett.

– Jobb, ha most bemegyek az irodába, és utánanézek, megtudott-e valaki valamit.

– Holnap találkozunk – búcsúzott Charles.

Agatha nézte a férfi snájdig hátát, ahogy lassan eltűnik a folyosón. Jelentett neki bármit is az a kis kiruccanás Dél-Franciaországban? Ezelőtt még sosem említette. Agatha elővett egy kis kézitükröt a táskájából, és rémülten nyüszített fel az arca láttán. A szemfestéke apró fekete pacákba gyűlt a szeme alá, olyan idétlenül, ahogy arra csak az elvileg vízálló festék képes. Nagyítós tükör volt, amitől Agatha úgy érezte, a pórusok az arcán a hold felszínével vetekednek.

Mire megmosta a képét, rendbe szedte a sminkjét és beautózott az irodába, Mrs. Freedman épp zárni készült,

Sharon pedig a lila csíkokkal tarkított, hosszú szőke sörényét fésülte ki.

Agatha elmondta nekik a legfrissebb híreket Royról.

– A többiek még mindig abban a borzalmas faluban próbálnak valamit kideríteni – számolt be Mrs. Freedman. – Akarja, hogy bent maradjak?

– Nem, hazamehet. Sharon, szeretnék veled pár szót váltani.

Sharon ledobta a hajkefét, és visszafordult az íróasztalához.

– És mi lenne az?

Agatha megvárta, míg Mrs. Freedman becsukja maga mögött az irodaajtót, aztán így szólt:

– Milyen drogot szedsz?

– Én aztán semmilyet.

– Ne hazudj. Mi az? Kokó, metamfetamin-kristály, heroin, melyik?

– Semmit! Mennem kell.

– Nagyon szűk a pupillád. Szedsz valamit. Nem dolgozhatsz nekem és drogozhatsz.

– Na és maga, piás vén szatyor, a cigijével meg a ginnel? – csattant fel Sharon. – Törődjön a maga dolgával!

Sharon kivágtatott az irodából, csak az izzadság és az olcsó parfüm szaga maradt utána.

„Miért izgat ez engem? – gondolta Agatha puffogva. – Nem vagyok az anyja.”

***

Hazaérve egy hatalmas, pink rózsacsokrot talált az asztalon, mellette egy üzenetet Doristól: „Ez ma jött. Felszedett egy hódolót?”

Agatha elolvasta a bukétához tartozó kártyát. „Ne legyen dühös rám. Szeretettel, Tom.”

Bolond, gondolta Agatha keserűen. Megetette a macskáit, aztán átcipelte a virágokat a lelkészlakba.

– Szépen mutatna a templomban – nyomta Mrs. Bloxby kezébe a csokrot.

– De kedves magától!

– Sajnos nem a kedvesség motivál. Meg akarok szabadulni tőle.

– De azért jöjjön be. Iszunk egy kávét. Hogy van Roy? Mindent hallottam a hírekben.

– Egész szépen gyógyul.

Agatha törődötten süppedt a lelkészlak szófájának tollal tömött párnái közé.

– A virágot Tom Courtney küldte. Tegnap este elvitt vacsorázni. Először megkérdezte, volt-e már szexuális úton terjedő betegségem, azután pedig azt, hogy le vagyok-e borotválva.

– *Borotválva?!* Ó, értem. – A lelkészné kissé elpirult. – Sosem fogom megérteni, hová lett a romantika ebből a modern korból. Sok fiatal pár jön a parókiára házassági

tanácsadásra. Leginkább csak amiatt döntenek így, mert a lányok templomi esküvőt szeretnének, de rendszerint a templom közelében sem jártak, mióta megkeresztelték őket. Volt egy fiatalember, aki azt mondta a menyasszonyának Alf előtt: „Antiguába megyünk nászútra, úgyhogy jó lenne, ha elmennél szoláriumozni, és felszednél egy kis színt. Nem akarom, hogy úgy nézzél ki a tengerparton, mint a hipózott tejföl”. Úgy tűnik, a férfiak *követelményekkel* állnak elő manapság, és még csak nem is fizetnek érte, mint egykor, amikor bordélyba kellett menniük ilyesmiért.

– Bizony, a régi szép idők – kacagott Agatha.

– Nos, abból a romantikából már semmi nem maradt. Semmi sem hasonlítható ahhoz kis sóvárgáshoz, amiből kibomlik a románc. Biztosan nem dolgozik többé ennek az embernek.

– De igen. Kevés a pénz manapság, és ő bőkezűen fizet. Mókás. A zsigereimben érzem, hogy Tom Courtney az a fajta ember, aki képes lenne megölni a saját anyját, de bombabiztos alibije van. A nővére sem hagy nyugodni. Arra gondolok, rávehette a barátnőjét, vallja azt, hogy nála volt a gyilkosság idején. Ó, azt viszont elfelejtettem, hogy nincs nyoma, hogy belépett volna az Egyesült Királyság területére.

– Jókora összegről van szó – állapította meg Mrs. Bloxby.

– Fizethettek is valakinek – mondta lassan Agatha. – Kedvem volna átugrani Philadelphiába, és körülnézni. Tudom már, visszamegyek Royhoz, és ráveszem, híresztelje

azt, hogy elmentem egy wellnessközpontba, és pár nap múlva visszajövök.

***

Roy ült az ágyban, és szőlőt evett egy hatalmas gyümölcskosárból, amely az ágya melletti asztalon állt.

– Találd ki, Aggie, ki látogatott meg az előbb?

– A gyümölcsös jótündér?

– Maga Mr. Pedmans! Ő hozta ezt a sok gyönyörű csemegét. Emlékszel az ötletemre, hogy küldjünk egy névtelen levelet a rendőrségnek, miszerint a bolgárok szexuális üzérkedést folytatnak?

– Az én ötletem volt, de nem baj.

– Nem számít. Akárhogy is, a sztori igaznak bizonyult! Drogok és lányok. Az a ribanc Mary előtte a dicséretüket zengte, és azt állította, hogy csak azért vonakodom attól, hogy ezeknek a vulgár-bulgároknak dolgozzam, mert már kifogytam a szuszból. Hát, nem ő a hónap dolgozója, az tuti. Én pedig fizetésemelést kapok!

– Jól van. Cserébe a segítségemért – az én segítségemért, ha emlékeztethetlek rá – szeretném, ha valamit megtennél nekem. Mondd azt mindenkinek, aki meglátogat, beleértve Billt is – őt különösen –, hogy elmentem egy egészségfarmra pár napra, és nem, te nem tudod, melyikre.

– Nem akarod megnézni a fotóm a helyi újságban?

– Nem, Narcissus. Elmentem.

Ötödik fejezet

Agatha elkomorult, amikor a gép kapitánya bejelentette, hogy közelednek Philadelphiához. Kezdett elbizonytalanodni a saját motivációit illetően, miért vágott bele egy ilyen drága kalandba. Mit tud ő manapság a férfiakról? Talán mindegyik intim kérdésekkel bombázza a nőket, mielőtt még egyáltalán átlépnék a hálószoba ajtaját. Ösztönösen érezte, hogy valami nagyon nem stimmel Tom Courtney körül, és ez az, ami nem hagyta nyugodni.

Az alibit a rendőrség az Atlanti-óceán mindkét oldalán ellenőrizte. Mi az ördögre számít akkor, mit fog találni?

Amikor túljutott a vámellenőrzésen, elővette a Google-térképet, amelyet kinyomtatott még indulás előtt, aztán fogott egy taxit, és Sellivex Drive-ra vitette magát, dr. és Mrs. Bairns otthonához.

És mi lesz, ha nincsenek otthon? – nyugtalankodott Agatha, amikor a taxi végül befordult egy árnyas utcába. Megkérdezte a sofőrt, tud-e várni.

– Tudok én, hölgyem – felelte a taxis. – De előbb fizesse ki ezt a fuvart.

Agatha bőkezű borravalóval toldotta meg az árat.

A ház a gyarmati stílust utánozta, vörös téglából épült, a bejáratot fehér oszlopok határolták. A szomszédoktól gondosan ápolt kert választotta el mindkét oldalon. Gyerekek sehol nem játszottak.

A kerti pázsit jobb oldalán vörös téglás járda futott. Agatha végigment rajta, közben elhaladt egy istállónak álcázott garázs mellett, aminek a tetején egy sárgaréz ló díszelgett, így jutott el körben az ajtóig.

Becsöngetett. Egy hang odabent azt kiáltotta:

– Nézd meg, ki az, Sally!

Az ajtóban egy testes, ősz hajú nő jelent meg.

– Igen?

Agatha megmutatta a névjegykártyáját.

– Mrs. Bairnst keresem.

– Várjon kicsikét.

Agatha várt.

Pár perc múlva Sally újra felbukkant.

– Erre gyüjjön, hölgyem. Előbb vegye le a cipőjét.

Agathát belépve megcsapta a légkondicionálóból áradó jeges szélroham. Egy tágas, gyéren bútorozott nappaliba léptek. A Bairns család szemlátomást a minimalizmus híve volt. A falakat fehérre festették, a festmények szinte teljesen

feketének látszottak. A szobában csak három bőrfotel állt vékony acéllábakon, és egy fekete márványasztal.

Mrs. Amy Bairns ülve maradt. Magas, szőke nő volt, azzal a tipikus felvarrt kaliforniai arccal, amitől ezek a plasztikázott nők teljesen egyformának látszanak – mint a Botox bolygó lakói. Nem mosolygott. Talán szétrepedne tőle az arca, gondolta Agatha.

– Mit segíthetek? – kérdezte Amy.

Agatha leült.

– Tom Courtney megkért, hogy segítsek kideríteni, ki ölte meg az édesanyjukat – kezdte Agatha.

– És miért jött ide?

– Miután ön Tom nővére, gondoltam, esetleg emlékezhet valamire, ami nekem jó nyomként szolgálhat ahhoz, ki akarhatta az anyjuk halálát. Voltak ellenségei?

– Anyám nem volt népszerű. De nem, senki nem gyűlölte annyira, hogy megölje.

– Válthatnék esetleg egy szót a barátnőjével, Harriet Temple-lel?

– Azt akarja ezzel mondani, hogy meg *merészeli* kérdőjelezni az alibimet?

– Nem, semmi ilyesmiről nincs szó. De ő talán emlékezhet valamire Mrs. Courtney-val kapcsolatban.

– Alig ismerte anyámat. És most… az én időm értékes, ha az öné nem is az. – Amy valami rejtett csengőt nyomhatott meg, mert Sally azonnal megjelent.

– Mrs. Raisin távozik.

Agatha zavartan pillantott rá. Miért ez az ellenségesség, amikor ő nem akar mást ettől a nőtől, mint kideríteni, ki ölte meg az anyját.

Követte Sallyt a hallba, leült egy fehér bőrszékre, és felhúzta a cipőjét. Elővett egy százdollárost a pénztárcájából.

– Találkozhatunk később?

Sally odatérdelt Agatha lába elé.

– Valami folt van ezen a cipőn. Letörlöm. – És suttogva hozzátette: – Jimmy bárjában a Peach Tree-n. Nyolckor.

Agatha bólintott. Kiment a várakozó taxihoz, és megkérte, hogy vigye a legközelebbi hotelbe.

– Van itt egy motel a közelben az autópálya mellett – mondta a sofőr. – De magának nincs kocsija.

– Adja ide a névjegykártyáját, és ha fuvar kell, felhívom magát.

A taxis átnyújtott egy koszlott kártyát.

– Hol van Jimmy bárja a Peach Tree-n?

– Csak egy sarokra a hoteltől.

– Remek.

– Nézze, hölgyem, ha holnap szüksége lesz rám, a legjobb, ha megmondja fixen az időt. Én nem tudom azt megengedni magamnak, hogy csak üljek, oszt fuvarra várjak.

– Vegyen föl reggel kilenckor.

***

A hotel kényelmes és praktikus volt. Agatha, kábán az időeltolódástól, kipakolt néhány holmit a bőröndjéből. Az amerikai napszakhoz igazítva öt órával visszatekerte a vekkert. Aztán felhívta Patricket.

– Ne mondjon semmit, Patrick, Amerikában vagyok. Magánál vannak a Courtney-gyilkossággal kapcsolatos feljegyzései?

– Valahová ide tettem.

– Tom Courtney nővérének alibijét egy bizonyos Harriet Temple igazolja. Sikerült egy lakcímet szerezni hozzá a rendőrségtől?

– Nem emlékszem. Várjon egy kicsit.

Agatha türelmetlenül várt. Odakint az autópályán úgy zúgott a forgalom, mint valami hatalmas, mechanikus óceán. Végül Patrick visszajött a telefonhoz.

– Megvan. Harriet Temple… van tolla?

– Igen.

– Elvált. Címe: Camden Court 252, ötös lakás. Nincs telefonszám hozzá.

– Kösz, Patrick. Beszámolok, ha visszaértem.

Agatha lezuhanyozott, átvett egy könnyű nyári ruhát, és elindult, hogy megkeresse Jimmy bárját.

Valóban egy sarokra volt a hoteltől, ahogy a taxis mondta. Az ajtó fölött villogó piros felirat hirdette Jimmyt a csendes, sötét estében.

Agatha kinyitotta az ajtót és belépett. A bárpultnál egy-két férfi ült, néhányan pedig a fal mentén sorakozó piros műbőr bokszokban beszélgettek.

Agatha leült egy egyik fülkébe, ami jó rálátást biztosított az ajtóra. Pontosan nyolc óra volt. De aztán észrevette, hogy nincsenek pincérek, úgyhogy rendelt a pultnál egy üveg Budweisert.

– Kérhetek hozzá egy poharat?

Már felkészült a szokásos „maga angol?”-típusú kérdésekre, de a pultos túl fáradtnak látszott ahhoz, hogy beszélgetést kezdeményezzen.

– Nekem is egy Bud lesz – hallott egy hangot a könyökénél. Agatha megfordult, és megpillantotta Sallyt. Kifizette a söröket, aztán beültek az egyik bokszba.

– Szóval, mit akar tőlem? – kérdezte Sally.

– Arra gondoltam, talán lehet ötlete, voltak-e ellenségei Mrs. Courtney-nak.

– Nem mondhatnám, hogy egyáltalán akadhatott volna neki. Nézze, alig valakit engedtek be abba a házba, ez az igazság. Nem akarom, hogy a semmiér’ pocsékolja a pénzét, de lehet, ezek érdekesek magának. Miz Bairns megkért, hogy égessem el őket, de én teljesen elfelejtettem. Régi családi fotók. Lehet, hogy segít.

Agatha elővette a pénztárcáját, és átnyújtott néhány százast. Tudta, hogy akár egyáltalán nem is kellene fizetnie a

képekért, de Sally barna arcáról valami szomorú nyúzottság áradt, ami megindította a szívét.

– Miért csinálja ezt a munkát?

– Jó a fizetés. De ezzel a pénzzel, amit most maga adott nekem, már holnap reggel visszautazok Atlantába. Inkább visszamegyek felszolgálni, mint hogy neki dógozzak. Csak három hetet vótam. Kerülget állandóan, mint egy macska. Keresi a koszt. Megőrül tőle, a kosztól. A hét végin adja ki a pénzem, az holnap lesz. Magamhoz veszem, aszt hagyok neki egy üzenetet. De most vissza kell mennem.

– Maga előtt ki dolgozott neki?

– Hát azt én meg nem mondom. De úgy tudom, csak pár hónapja lakik itt.

Agatha megköszönte Sallynek, és sok szerencsét kívánt neki. Betette a fényképalbumot a táskájába. És most, gondolta, miközben visszaindult a hotelbe, lássuk, miért volt olyan fontos Amynek, hogy ezeket elégesse.

Agatha legnagyobb meglepetésére egy tál gyümölcsöt és egy üveg habzóbort talált az éjjeliszekrényén. A mellékelt kártyán ez állt: „Tisztelettel”.

Hát ez nagyon kedves, gondolta Agatha. Furcsa, hogy egy ilyen szükségpihenőként működő motel efféle szívélyességre ragadtatja magát.

Felemelte a telefont, és megnyomta a recepció gombját.

– Csak meg akarom köszönni a gyümölcsöt és a bort – mondta.

– Nem vittünk gyümölcsöt és bort a szobájába, hölgyem. Miss Raisin, ugye?

– Igen.

– Talán egy hódolója.

Agatha lassan visszatette a kagylót. Ha a borba esetleg drogot csempésztek, kiönthetne belőle egy keveset, aztán úgy tehetne, mint aki alszik, és megnézné, ki jön be a szobába.

Másfelől, valaki meg is ölheti. Nem akart a rendőrségre menni, mert ezer évig tartana, míg kielemeznék az üveg tartalmát, aztán az amerikai rendőrök felvennék a kapcsolatot a mircesteriekkel, akik kétségtelenül dühösek lennének, amiért ő beleavatkozott a nyomozásba.

Lement a recepcióra, és azt mondta a portásnak:

– Egy barátom érkezését várom Angliából ma késő estére. Foglalhatnék még egy szobát?

– Persze, csak töltse ki a bejelentőlapot. Van egy szoba ugyanazon a folyosón. Jó lesz?

– Tökéletes.

Agatha visszament a szobába, és miután összemaszatolt egy poharat a borral, az üveg felét beleöntötte a vécébe és lehúzta.

Elrendezte az ágyat, mintha valaki aludna benne, majd a parókát, amit utazásokhoz hordott magával, kitömte újságpapírral, és a párnára helyezte. Kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, kivette belőle a *Gideon-Bibliát*, és betette a táskájába a fotóalbum helyett.

Aztán kiment, bezárta az ajtót, és átment a másik szobába, amit kivett. Lefeküdt az ágyra, és nekikészült a várakozásnak. De olyan kimerült és elcsigázott volt az úttól, hogy hamarosan elaludt. Nem is ébredt fel hajnali négyig. Amikor felkelt, kiment a folyosóra, és óvatosan a régi szobájához lépkedett. Kinyitotta az ajtót, és felkattintotta a lámpát. Minden ugyanúgy volt, ahogy hagyta, egy dolgot kivéve: a táskája eltűnt. Teljes pánikban összepakolta a holmiját, kiöntötte az üveg maradékát, nehogy a takarító megigya, leszaladt a földszintre, kifizette a számlát, és hívta a taxisofőrt.

Az morgott egy sort, hogy hajnalok hajnalán ugrasztják, de aztán kötélnek állt.

Amikor a taxi megérkezett, Agatha azt kérte a férfitól, vigye őt bármelyik ötcsillagos szállodába a belvárosba. A taxis a Hilton Garden Innhez fuvarozta. Ahogy Agatha törődötten kikászálódott a kocsiból, bőröndje tartalma váratlanul szétszóródott a járdán. A sofőr segített összeszedni a holmikat, beleértve egy csomag cigarettát is.

– Erre nem lesz szüksége – mondta.

– Miért?

– A szálloda büszke rá, hogy náluk sehol nem lehet dohányozni.

– Ó, ördög és pokol! – dühöngött Agatha. – Vigyen olyan helyre, ahol rá is gyújthatok.

Elhajtottak néhány saroknyit egy kisebb hotelhez, a neve Üvegpalota.

– Várjon meg – rendelkezett Agatha. – Előbb körülnézek egy kicsit.

A hall csupa mahagóni és sárgaréz volt. Igen, mondta az éjszakai portás, van dohányzószobájuk. Agatha visszament az utcára, kifizette a taxit, aztán követte a portást, aki a táskáját vitte. Az ár magas volt, de a szoba, ahová vezették, tágasnak és kényelmesnek látszott, és még egy külön kis nappalival is büszkélkedhetett.

Agatha felszabadultan sóhajtott egyet, aztán cigarettára gyújtott. Csak most eszmélt rá, hogy nem szívott egy szálat sem, mióta elhagyta Angliát. Ocsmány íze volt. Agatha összehúzott szemmel tanulmányozta a dobozát, véletlenül nem valami kínai gyár padlójáról összesöpört csempészáru-e, de minden korrektnek látszott.

– Dögök! – csattant fel a süket falaknak, aztán lefeküdt, és délig fel sem kelt.

Miután lezuhanyozott és felöltözött, kávét és szendvicset rendelt, leült, hogy alaposan szemügyre vegye a fotóalbumot. Csodálkozva vizsgálgatta a képeket. Több fotóról is kivagdostak valakit. Az egyik képen Tom állt, karjával átölelve valakit, akit lenyisszantottak mellőle, és ugyanezt tették sok más képpel. Néhány fotón Miriamet örökítették meg a férjével az esküvőjükön.

– Amyről semmi – motyogta Agatha a kávéskannának. – Vajon miért?

Amikor végzett az ebéddé lett reggelivel, felhívta a taxisofőrjét. Ahogy bemondta neki a Camden Court-i címet, a férfi meghökkent.

– Nem ismeri? – kérdezte Agatha türelmetlenül.

– De, csak egy kicsit meglepődtem, hogy kegyed most ebben az előkelő hotelben lakik, és ilyesmi helyre akar menni, mint Camden Court.

– Miért?

– Az már a külváros, egy lakótelep.

– Oda kell mennem.

– Oké, hölgyem. Maga a főnök.

Különös, nagyon különös, gondolta Agatha. Mit csinál egy ilyen gazdag, fagyos királynő, mint Amy egy barátnőjével a lakótelepen? Az ember azt hinné, hogy egy csótány szimpla látványától elájul ez a frigid némber.

A lakótelep nem volt olyan riasztó, mint amennyire Agatha tartott tőle. Megtalálta az ötös számot, és bekopogott. Magas, lestrapált nő nyitott ajtót gyatrán dauerolt hajjal. Kopott papucsából kidagadt a bokája.

– Harriet Temple? – kérdezte Agatha.

– Nem veszek semmit.

– Én pedig nem adok el. Magánnyomozó vagyok, és Mr. Tom Courtney-nak dolgozom.

– Mr. Courtney-nak? Jöjjön be.

Agatha egy rendetlen nappaliba toppant. A berendezés kopott volt, de a falon egy drága lapostévé csillogott.

– Jól tudom, hogy Mrs. Bairns itt volt magánál az édesanyja meggyilkolásának idején?

– Így van.

– Régóta barátok Mrs. Bairnsszel?

– Egykor azok voltunk. A férjem orvos volt, de elvesztette az engedélyét, és lecsukták drogok forgalmazásáért. Amy mégis tartotta velem a kapcsolatot. Ő vette ezt a tévét is. Nagyvonalú ajándék.

– Furcsának tűnhet a kérdés, de van fotója Mrs. Bairnsről?

Harriet elnevette magát.

– Amy is ugyanezt kérte tőlem. Csak néhány képem volt róla, és azokat odaadtam neki. Tudja, csak az esküvői képünket tartottam meg, mert ő volt a koszorúslány. Ettől nem akartam megválni.

– Láthatnám?

– Mindjárt.

Harriet egy bekeretezett fotóval tért vissza, és átadta Agathának.

– Melyik Amy? – kérdezte Agatha.

– Ó, persze, átesett ezeken a kozmetikai műtéteken. Ez az, itt.

Agatha elámulva meredt a képre. Amy akár a saját öccse is lehetett volna női ruhában.

– Ők ikrek Tommal?

– Igen, egypetéjűek. És tudja, nem csak a külseje változott meg. Már nem a jó öreg Amy volt többé. Állandóan a bogarak meg fertőzések miatt cirkuszolt. Persze ő és Tom egy kicsit mindig ilyen háklisak voltak.

Agatha csöndben ült, aztán lassan azt kérdezte:

– Van magának útlevele?

– Amy ugyanezt kérdezte, de mondtam neki is, hogy nincsen. Erre azt mondta, esetleg elvisz egy kis kiruccanásra valahová, hogy feledtesse velem, hogy a férjem börtönben van. Akkor kaptam tőle a tévét. Azt mondta, ha odaadom neki a születési bizonyítványom meg minden, ő majd elintézi a többit. De aztán nem hallottam erről többet. Találkozni akartam vele – ez előtt lehetett, hogy megcsináltatta azokat a plasztikai műtéteket, mert esküszöm az élő istenre, életemben nem láttam így átalakulni senkit.

Még hellyel sem kínált. Azt mondta, ügyelnie kell a társadalmi pozíciójára a helyi közösségben, és egy olyan barátnő, akinek bűnöző a férje, nem vetne rá jó fényt. Megkért, hogy ne menjek többé hozzá. Annyira megbántott, hogy hazamentem, és kisírtam a szemem.

Agatha elővett egy jó minőségű kis fényképezőgépet a táskájából.

– Lefényképezhetném ezt a fotót?

– Hát, azt mondtam Amynek, hogy megszabadultam valamennyitől, de… a pokolba is, nem a barátom többé! Csinálja csak.

– Maga alibit igazolt neki arra az időpontra, amikor megölték Amy anyját. Tényleg itt volt?

– Hát persze – vágta rá Harriet. – Nem szokásom hazudni. És most, ha nem bánja…

Egy nappal később Wilkes főfelügyelőt azzal fogadta az ügyeletes tiszt a mircesteri kapitányságon, hogy Mrs. Raisin várja és beszélni akar vele. Wilkes megfordult. Egy kemény műanyag széken Agatha Raisin szunyókált. Nyitva volt a szája és halkan horkolt.

– Mondja neki, hogy még mindig távol vagyok – vakkantotta Wilkes kurtán.

– Uram, valami olyasmit magyarázott, hogy megoldotta a Courtney-gyilkosságot.

Wilkest elöntötte a harag. Utálta beismerni, hogy Agatha segített neki a múltban. De aztán úgy döntött, jobb, ha felkelti, és meghallgatja a mondandóját. Megrázta a vállánál fogva. Ahogy Agatha pislogva felnézett rá, így szólt:

– Mi ez az egész, hogy megoldotta a gyilkosságot?

– Adjon egy jó erős feketét, és mindent elmesélek – felelte Agatha.

Szerencsére Collins őrmester terepen volt, így Agatha csupán Bill Wong és Wilkes társaságában kezdett bele a történetbe. Elmondta, hogyan változtatta meg drasztikusan a külsejét Amy Courtney, és hogy azelőtt tükörképe volt az

ikertestvérének, Tomnak. Agatha elmélete szerint Amy utazott a Kajmán-szigetekre Tomnak álcázva magát, és hogy Harrietet súlyosan megvesztegette, hogy mondja azt, nála volt. Amy átadta Tomnak Harriet születési bizonyítványát, és minden szükséges adatot. Tom nőnek adta ki magát, és egy Harriet nevére kiállított útlevéllel Londonba repült, és megölte az anyját a pénzéért.

– Ez az egész nagyon erőltetett – mondta Wilkes.

– Fogadom, hogy nem ellenőrizték, belépett-e az országba egy Harriet Temple nevű személy – mondta Agatha.

– De miért hazudna ilyen állhatatosan ez a Harriet Temple?

– Nézzen utána a repülőtéren, aztán kérdezze őt. Ha tudomására jut, hogy gyilkosság vádjával slamasztikába került, azonnal beszélni fog. És azt hiszem, Amy még időben, a rendőrségi kérdezősködés előtt megcsináltatta a plasztikai műtéteket, arra az esetre, ha valaki észrevenné a hasonlóságot a bátyjával. De miért is vennék észre? A gyilkosság Angliában történt, ahol még ott van egy másik megoldatlan bűntény is. Csak be akart mindent biztosítani.

– Jól van, tartsa magát távolt Tom Courtney-tól és attól a falutól, míg utánanézünk ezeknek.

Agatha este beugrott Mrs. Bloxbyhoz, hogy beszámoljon a legújabb fejleményekről.

– Gondolja, hogy tényleg elmentek volna ilyen aprólékosan kitervelt gaztettig? – kérdezte a lelkészné.

– Igen, gondolom. Egyértelműen hatalmas pénzösszegről van szó. És mi volna ideálisabb hely egy gyilkosság elkövetéséhez, mint egy eldugott angol falu, ahol már megöltek valakit?

– Nem gondolja, hogy Sunday gyilkosa rendezte az egészet? – kérdezte Mrs. Bloxby.

– Nem, az az érzésem, hogy Undok Sunday gyilkosának semmi köze a Courtney-ügyhöz. Hol van Tom Courtney? Tudja valaki?

– Igen, felhívott ma reggel, magát kereste. Azt mondta, pár napig az Egyesült Államokban lesz.

– Jobb, ha szólok Wilkesnek. Ha tényleg bűnös, könnyen kereket oldhat, Harriet Temple-nek pedig védelemre van szüksége.

– Használja a telefonunkat.

– Azt hittem, a telefon a férje kizárólagos tulajdona.

– Ó, Alf nem fogja bánni.

Mrs. Bloxby átment a férje dolgozószobájába. Agatha elmosolyodott, amikor meghallotta a lelkész dühös kárálását.

– Ez nem detektíviroda, és te mégis belekeveredsz ennek a nőnek a zűrös ügyeibe!

Agatha elővette a mobilját, és felhívta Wilkest. A főkapitány tömören közölte, hogy most nem ér rá.

Menjen a fenébe! – mondta Agatha. – Kialszom otthon a jet leget.

Az első dolog, amit hazaérkezve megpillantott, a lépcsőn üldögélő Toni görnyedt alakja volt.

Agatha kiugrott a kocsiból.

– Toni, drágám! Mi a baj?

– Sharon. Eltűnt.

– Jaj, ne. Gyere be.

– Hol volt eddig? – siránkozott Toni.

– Az Államokban. Gyere a konyhába, és mondd el, mi van Sharonnal.

– Átjött hozzám pár napja, elmondta, hogy maga kirúgta, és kell egy hely neki, ahol kérózhat. Őszintén szólva, nem bírtam elviselni a gondolatát, hogy újra olyan kupiban éljek, úgyhogy megkértem, máshol keressen szállást. Erre könnyekben tört ki. Miért mondott fel neki?

– Megvádoltam, hogy drogozik. Azt mondta, csesszem meg a melót, meg még a fejemhez vágott pár sértést, aztán elviharzott.

– Körbejártam a klubokat, hogy megtaláljam – mondta Toni. – Mostanában motorosokkal lógott. Balhés társaság. Különösen egyikük, Jazz Belter, egy vénember!

– Mennyire vén?

– Negyvenes.

Agathának megrándult az arca.

– Kopaszodik és copfja van. Tipikus fazon. Szerintem ő látja el a cuccal Sharont. A Lóherében szoktak tanyázni, túl a töltésen.

– Toni, visszaveszem Sharont, de ahhoz tisztának kell lennie.

– De nem találom!

– Szóltál a rendőrségnek?

– Még nem.

– Csinálj egy kis kávét, jó? Én rögtön hívom őket. Várj csak egy kicsit. A szülei biztosan jelentették az eltűnését.

– Nem, azt mondta nekik, hogy nálam lakik.

– Hívom Billt.

Bill bent volt a rendőrőrsön, és végighallgatta Agatha helyzetjelentését az eltűnt Sharonról.

– Már megtalálták – felelte Bill halkan.

– Ó, hát ez nagyszerű! Szegény Toni egész odavolt, hogy…

– Agatha, figyeljen. Sharon meghalt.

– Mi? Mikor?

– Pár órája találtak rá. Leszúrták, és felakasztották egy lámpaoszlopra egy mellékutcában. A száját fűcsomókkal tömték be. Ismerek néhányat a motorosok közül, együtt jártunk iskolába. Azt mondták, Sharon rendszeresen ivott, beszívott, és azzal hencegett, hogy álruhában nyomoz. A barátja, Jazz Belter épp dobta őt, és Sharon valószínűleg megpróbált ráijeszteni.

– Ki tette?

– Pillanatnyilag Jazzt keressük.

– Én is csatlakozom, amint tudok.

– Nem tehet semmit. Aludjon egyet.

Toni a holtsápadt Agathára nézett, amint az lassan visszateszi a kagylót. Elmondta Toninak, mi történt. A lány sírni kezdett, szívszaggató zokogástól rázkódott az egész teste.

Agatha kétségbeesve járkált körülötte, tépelődött, mit tehetne. Át kéne ölelnem, vagy valami, gondolta. Aztán besietett a nappaliba, felhívta Mrs. Bloxbyt, aki megígérte, hogy azonnal ott lesz.

Tizenöt perccel később Agatha le-föl járkált a kertben, és idegesen szívta a cigarettát, miközben Mrs. Bloxby, a vigasztalás szakértője munkához látott. A lelkészné megnyugtató hangja kiszűrődött a nyitott konyhaablakon át.

– Semmi közöd nincs a halálához Toni, ez nem kérdés. Nem a te hibád, hogy rászokott a drogra és rossz társaságba keveredett. Mindenki bűnösnek érzi magát, amikor egy hozzá közel állót veszít el, és azon gyötrődik, hogy segíthetett-e volna valahogyan. Most töröld meg a szemed. Ne, ne kávét igyál. Idd meg ezt a jó meleg, cukros teát. Sokkal jobb a feldúlt léleknek. Szedd össze a holmidat, ma estére átjössz hozzánk.

Agatha szívesen velük ment volna, de Mrs. Bloxby megrázta a fejét.

Doris Simpson most is a macskákkal foglalatoskodott.

– Bárcsak rám is viselne valaki gondot – sóhajtott Agatha.

– Az én vállam nem túl széles – hallott egy ismerős hangot –, de megpróbálkozhatsz rátámaszkodni.

– Charles! – Agatha könnyekben tört ki.

– Te jó ég! Mi történt a régi-jó, kőkemény Raisinnel? Gyere, kislány. Talpra. Átmegyünk a nappaliba, töltünk egy italt, és elmeséled, mi történt.

Charles hallgatta, ahogy Agatha csak mesél és mesél, előbb Sharon haláláról, aztán a philadelphiai útjáról.

– Jól csináltad – mondta Charles, amikor Agatha befejezte. – Nekem gyanús volt ez a Courtney. És ami Sharont illeti… Nos, a katasztrófa borítékolva volt, csak te mintha nem akartad volna látni.

– Akkor miért nem figyelmeztettél?

– Meghallgattad volna?

– Talán nem.

– Te mondtad neki, hogy vegyüljön el inkognitóban ezek között a motorosok között?

– Nem.

– Na látod. Ez egy átkozott balszerencse. Ma este már úgysem tehetünk semmit. Menjünk aludni. Behozom a táskám a kocsiból.

De mire Charles visszatért, Agatha már mélyen aludt. Charles felemelte barátnője lábát, elrendezte őt a kanapén,

lehozott neki az emeletről egy takarót, aztán magát is elvackolta a vendégszobában.

Agathát másnap kora reggel a csengő berregése ébresztette. Feltápászkodott a kanapéról, és kiment ajtót nyitni.

Egy rendőrnő állt ott.

– Mrs. Raisin, be kel kísérnem a főkapitányságra, hogy átvegyük a vallomását.

– Adjon pár percet, míg megmosakszom és átöltözöm – morgott Agatha. – Nem akar bejönni?

– A kocsiban várok.

Agatha gyorsan lezuhanyozott és átöltözött. Aztán benyitott a vendégszobába, ahol Charles békésen aludt. Agatha felrázta.

– Be kell mennem a főkapitányságra. Velem jössz?

Charles ásított egyet, és az oldalára fordult.

– Ügyesen megoldod magad is.

– Ez az én formám – motyogta Agatha, míg ledübörgött a lépcsőn.

Hatodik fejezet

Agatha megtudta, hogy az amerikai rendőrség jelenleg Tom Courtney-ra és a nővérére is vadászik. Tom másnap hagyta el az Egyesült Királyságot, hogy Agatha elrepült az Államokba. Harriet Temple megtört, és bevallotta, hogy Amy először azt mondta neki, azért van szüksége alibire, mert egy szerelmi afférba keveredett. Amikor a gyilkosság után Harriet olvasott az ügyről és felhívta Amyt, az megfenyegette, hogy megöli, ha csak egy szót is szól. Dr. Bairns rémülten zokogott, mondván, fogalma sincs, hol a felesége. A Courtney testvérpár lepucolta a bankszámláját és felszívódott. Valószínűnek látszott, hogy Tom rögtön azután fogta menekülőre, hogy Amy felhívta őt és jelentette neki Agatha látogatását.

– Szóval, miután elkapjuk és kiadatjuk őket, Courtney-t vád alá helyezik az anyja megölésével és John Sunday meggyilkolásával.

– De mi az ördögért ölte meg John Sundayt?

– Tudta, hol lakik az anyja. Sunday megölése csak a terep előkészítése volt.

– De van valami nyoma, hogy Courtney belépett az ország területére ebben az időben?

– Nem, de dolgozunk ezen is. Eljátszhatta ugyanazt a trükköt valakivel, amit a nővére Harriettel, és szerezhetett egy másik útlevelet. Jól megrendezte a színjátékot. Kiderült, hogy őt is és a nővérét is többször kezelték kórházban drogfüggőség és depresszió miatt. Pszichiátriai szakvélemények szerint mindketten narcisztikus pszichopátiában szenvedtek. Mrs. Courtney első házasságából született gyerekek voltak. Tom Courtney azt gondolta, ha egy gyilkosság már történt a faluban, az eltereli a figyelmet a másodikról.

– És miért bérelt föl engem?

– Mert tökéletesen biztos volt benne, hogy maga úgysem talál semmit. Azt mondta Bill Wongnak, lehet, hogy hibát követett el, amikor felbérelt egy ilyen – ahogy ő nevezte – „szimpla falusi kopót”, de hogy kész megpróbálni mindent.

– Nem hiszem, hogy John Sunday gyilkosának bármi köze volna ehhez – vélekedett Agatha. – Túlságosan körülményes és távoli az összefüggés.

– Mondja maga. De a jelen állás szerint ezt a gyilkosságot megoldottuk. Az amerikai rendőrség majd kiszed Courtney-ból egy vallomást.

– Ha elkapják valaha – jegyezte meg Agatha cinikusan. – Pillanatnyilag én minden erőmmel azon vagyok, hogy megtaláljam azt a rohadékot, aki megölte Sharont.

– Emiatt ne fáradjon. Jazz Belter volt. Az igazi neve Fred Belter. Rács mögé dugtuk.

– Hogy kapták el ilyen gyorsan?

– Wong nyomozó kikérdezett egy idős hölgyet, akinek a lakása oda néz, ahol megtalálták a lány holttestét. A néni nem alszik jól. Látta, amint Belter kiveszi egy kocsi csomagtartójából Sharont, betömi a száját fűvel, feldob egy kötelet a lámpaoszlopra – az a régi fajta oszlop volt –, és felköti a lányt. Annyira be volt tépve, hogy amikor elkaptuk, négy rendőrnek kellett lefogni, hogy meg tudják bilincselni.

Agatha borzasztó hangulatban hagyta el a főkapitányságot. Úgy érezte, ha szegény Sharon gyilkosának megtalálása egy bonyolult üggyé fajult volna, valahogy kevésbé értelmetlen lenne a lány halála, nem csupán egy fiatal élet totális elpocsékolása.

Hirtelen szinte megelevenedett előtte, ahogy kinéz az iroda ablakából, és látja Tonit meg Sharont, amint elindulnak az esti kiruccanásukra, nagy nevetések közepette, átölelve egymást.

Bement az irodába. Patrick és Toni terepen voltak, Mrs. Freedman kiszaladt valamit megvenni, Phil Marshall kezelte a telefonhívásokat. Phil a hetvenes éveiben járt, csendes férfi

volt, bozontos fehér hajjal. Még mindig jól tartotta magát, és profi fotós hírében állt.

– Nagyon szomorú, ami Sharonnal történt – mondta Phil. – Mrs. Freedman nem lesz sokáig távol. Akarja, hogy beszámoljak, mit végeztünk?

– Most nem. Muszáj megint a John Sunday-gyilkosságon törni a fejem, hogy eltereljem a gondolataim Sharon haláláról.

– Akkor nem hiszi, hogy Courtney tette?

– Nem. Folyton az motoszkál bennem, hogy valaki a faluból. Nem könnyű egy városi embernek, aki nem falun élte le az életét, elvegyülni a többi betelepülő között – vélekedett Agatha. – Az az érzésem, hogy a hozzám hasonlók nem ismerik igazából a falusi életet, hogy mi zajlik az ottaniak fejében. Még a tévésorozatok is csak valami álomvilágot mutatnak be. Csupa politikai korrektség. Ha a helybéli nyugdíjas polgármester eredetileg katona volt, akkor vagy fasiszta, vagy titokban meleg. A cigányok mindig jók, akiket nem értenek meg. Találkoztam eggyel, akinek nyolc gyilkosság szárad a lelkén, de újságíró még csak a közelébe sem ment.

Gyanítom, hogy temérdek rejtett indulat dolgozik a felszín alatt egy ilyen isten háta mögötti helyen, mint Odley Cruesis. Hacsak nem valaki John munkatársai közül tette… Ó, Mrs. Freedman, vissza is ért. Megtenné, hogy előkeresi nekem John Sunday aktáit?

– Nem szükséges – szólt közbe Phil. – Felvittem mindent a számítógépre.

Agatha csinált magának egy jó erős feketét, és rágyújtott. Mrs. Freedman elnyomott egy sóhajt, és ablakot nyitott. Agatha leült a komputer elé, és nekilátott elolvasni a Phil fotóival kiegészített jelentéseket. Aztán megszólalt:

– Valami hiányzik.

– Mi? – kérdezte Phil.

– Hol lakott John Sunday?

– Várjunk csak… Egy sorházban, az Oxford Lane-en Mircesterben. Patrick azt mondta, a rendőrség nem talált semmit, aminek köze lenne a gyilkossághoz.

– És ki örökölte a házat?

– Várjon, előveszem a jegyzetfüzetem.

– Phil, ennek itt kéne lennie a többi között.

Agatha idegesen az ajkába harapott. Úgy érezte, korábban túl könnyen feltételezte, hogy a két gyilkosság között valami kapcsolat van.

– Lássuk csak. – Phil hozta a jegyzetfüzetet, és fellapozta. – Aha, itt is van. Patrickkel mentünk. Oxford Lane, 7-es szám. Sorházi emeletes lakás, két szoba lent, kettő fönt. Kicsi előkert. A környék kissé lepukkant. Sundaynek nem volt felesége. A húga örökölt, egy bizonyos Mrs. Parker. Talán eladta a házat.

– Talán nem. Körülnéznék belül, hátha maradt ott valami fontos. Menjünk.

A ház előtt kicsi, gizgazos kertecske tenyészett. Ahogy Agatha kinyitotta a kaput, egy szomszéd dugta ki a fejét az ajtaján, és odakiáltott:

– A felszámolóktól jöttek?

– Igen – felelte Agatha a pillanat hevében.

– Várjanak, hozom a kulcsot – mondta a szomszéd. – Mrs. Parker még északon van, de holnapra megjön. Nem érezte jól magát, így aztán nem tudott még eljönni és intézkedni a testvére házával kapcsolatban. Már felvette magukkal a kapcsolatot, hogy adjanak el mindent. Régebben volt egy nagy veszekedésük a bátyjával, és Mrs. Parker nem akart semmit ezekből a holmikból. A testvére halála után – szegény ember! – eljött ide, és elvitt pár dolgot, de a többi nem kellett neki.

– Nem kéne ezt tennünk – motyogta Phil.

– Ssss! Ez egy remek alkalom.

Amikor a szomszéd visszaért a kulccsal, Agatha így szólt:

– Meglepő, hogy Mrs. Parker ilyen soká hívott bennünket és kezdi árulni a házat.

– Hát, mint mondtam, rosszul érezte magát, és nem talált rá alkalmat korábban. Hozzák majd vissza a kulcsot, ha végeztek.

Amint beértek, Phil dühösen felcsattant:

– És mit csinálunk, ha befutnak az igazi felszámolók?

– Nyitva hagyjuk a bejárati ajtót – mondta Agatha. – Ha halljuk, hogy jönnek, kisurranunk a hátsó ajtón.

A földszinten egy sötét közlekedőből egyik oldalra a konyha és a nappali nyílt, a másik oldalra pedig egy dolgozószoba. Az emeleten két hálószoba és egy fürdőszoba volt.

– Úgy sejtem, a dolgozószobában érdemes kezdeni – mondta Agatha. – Habár a rendőrség biztosan még mindig ül Sunday lefoglalt papírjain, amíg a húga vissza nem kéri őket.

– Én megnézem a többi szobát – mondta Phil. – Gondoltál arra, Agatha, ha felbukkannak a valódi felszámolók, a szomszéd fel fog jelenteni minket a rendőrségen, és személyleírást ad?

– Nagyon rövidlátónak tűnt – mondta reménykedve Agatha.

Phil felment az emeletre, Agatha szorgosan kutatni kezdett, de elég hamar szembesült vele, hogy a rendőrség minden egyes papírt elvitt, amit csak meg tudtak kaparintani. Kiszedte a helyükről a fiókokat, ha netán valami oda lenne ragasztva az alsó részükre, de nem talált semmit, csupán az egyik fiók fenekén egy „A119X” feliratot, amit egy filctollal firkáltak rá.

Egy órán át kutattak titkos rejtekhelyek után, de semmit nem találtak. Sivár lakás volt, a berendezés csak az alapvető dolgokra szorítkozott. Úgy tűnt, Sunday szerette a kirakós játékokat. A felfedezhető kevés emberi vonás egyikeként a nappali könyvespolcán találtak egy pár puzzle-s dobozt és

rejtvénykönyvet. Fényképek sehol. A kandalló fölött egy tükör mutatta a komor szoba képét. Phil arra gondolt, egykor talán munkásoknak építhették a lakásokat, mert a sorház északra nézett, ennélfogva nem sok fényt kapott. Azt is észrevette, milyen gyenge minőségű téglából rakták az épületet.

Benéztek a díszpárnák alá is az elnyűtt, barna kordbársony kanapén, megtapogatták a fotelek belső oldalát is. Phil jelentette, hogy az emeleti hálószobákból csak az egyiket használták, a másik teljesen üres.

Amikor távoztak és bezártak maguk után, Agathának támadt egy ötlete. Átadván a szomszédnak a kulcsot, újra elővette ifjúsága birminghami tájszólását, és így szólt:

– Szörnyű egy hibát csináltunk, aranyos. A sarki lakásba kellett volna mennünk. Kérem, hogy ne mondja el Mrs. Parkernek, vagy nagy bajban leszünk.

A szomszéd rámeredt.

– Ne aggódjon, kedveském. Mindannyian csinálunk ilyeneket, ha megöregszünk. Hát nem föltettem tegnap is a teáskannát a tűzre, és már szárazon égett, mire észbe kaptam!

– Ez a nő aligha lát valamit – motyogta Agatha dühösen Philnek. – Éhes vagyok, muszáj ennem valamit.

Úgy döntöttek, bekapnak egy büféebédet a Georgeban, Mircesterben.

– Kíváncsi lennék, ez az A119X mit jelent – töprengett Agatha –, és miért írták fel a fiók aljára. A pasas szereti a rejtvényeket. Fondorlatos észjárása lehetett. Az a típus, aki felkutatja a legravaszabb rejtekhelyet, ahelyett, hogy egyszerűen bérelne egy széfet.

– Könyvtár! – kiáltott fel váratlanul Phil.

– Milyen könyvtár? – kérdezte Agatha.

– Ez az A119X nagyon úgy néz ki, mintha a mircesteri könyvtár egy példányának a jelzetszáma lenne. Van egy mozgókönyvtáruk, amelyik a környező falvakat járja, szoktam tőlük kölcsönözni. Még mindig a régi, kártyás rendszert használják.

Amikor megérdeklődték a könyvtárosnál, kiderült, hogy az A119X Percival Bright-Simmel *Eredj a hangyához* című könyvének a jelzete.

– Sajnos nem hozták vissza – mondta a könyvtáros. – Ki akartuk küldeni a szokásos felszólítást az illetőnek, hogy lejárt a kölcsönzési idő, de amikor láttuk, hogy John Sunday vette ki a könyvet, akit meggyilkoltak, elveszettnek kellett nyilvánítanunk. De amúgy is hamarosan megszabadultunk volna tőle, mert felújítás előtt állunk. Nagyon rég nem vette már ki ezt a könyvet senki.

– Miféle könyv volt ez?

– A vallásos irodalom körébe tartozott.

***

A könyvtár előtt Agatha így szólt:

– Vissza kell mennünk Sunday házába, és átkutatni a könyvespolcokat. Mi volt ilyen fontos ebben a könyvben?

De mire visszaértek a házhoz, ott állt előtte egy kisteherautó a jól ismert Pyron Költöztetés felirattal. Az ajtó tárva-nyitva. Agatha elővigyázatosan a szomszéd bejárata felé pillantott, de nyomát sem látta a hölgynek, aki átadta nekik a kulcsot.

– Mit csinálsz? – sziszegte Phil, amikor Agatha az ajtó felé indult.

– Tudom, mit csinálok – felelte Agatha, majd bement. Két férfi a berendezési tárgyakat csomagolta.

– A mircesteri könyvtárból jöttem – mondta Agatha. – Az elhunyt tulajdonos nem hozta vissza az egyik könyvünket. Nem bánják, ha gyorsan körülnézek a polcon?

– Csak nyugodtan – mondta az egyik férfi. – Mi addig még nem jutottunk.

Phil bizonytalanul követte Agathát. Mindketten nekiláttak átkutatni a könyvespolcokat.

– Kirakós, még több kirakós – motyogta Agatha. – Talán lehet valami a könyvek mögött. – Elkezdte kihúzkodni a köteteket.

Phil egy széken állt, és a felsőbb polcokat vizsgálta, amikor egyszer csak így szólt:

– Találtam valamit. Igen, ez az. Itt volt a többi mögött, ezzel együtt. – Az „ezzel” egy üveg whisky volt.

– Hé! – kiabált az egyik rakodóember. – Ez az üveg az ingóságokhoz tartozik.

– Használják egészséggel – vakkantotta Agatha. – Nekünk csak a könyv kell.

Átadták a whiskyt az embereknek, és a könyvvel a hónuk alatt távoztak.

– Mi lesz, ha a szomszéd meglát minket? – nyugtalankodott Phil. – Azt mondtad, hogy a sarkon egy másik lakásba kellett volna mennünk.

– Ó, egyszerűen azt fogja hinni, hogy ugyanannak a csapatnak a tagjai vagyunk – mondta Agatha könnyedén. – Menjünk vissza az irodába, és vegyük szemügyre a zsákmányt, habár nem tűnik valami nagy számnak ez a könyv.

Az *Eredj a hangyához* egy vékony, elnyűtt kötet volt, borítóján a szőke és kék szemű Jézus Krisztussal, aki vádlón mutat előre, leginkább az első világháborús plakátok stílusában, amelyek azt harsogják: „Az országnak szüksége van rád!”

Toni a számítógépénél ült és a jegyzeteit pötyögte be, amikor Agatháék beállítottak. A főnökének feltűnt, hogy a lány milyen sápadt és közömbös. Fel kell venni egy másik fiatal

munkatársat is, futott át az agyán. Talán az felvidítaná. Agatha tudta, hogy Sharon halála mennyire megrázta Tonit.

– Hagyd abba egy kicsit a gépelést, Toni, és segíts nekünk – kérte Agatha. Elmesélte a lánynak, hogyan találtak rá a könyvre, és miért érdekes számukra.

Kiderült, hogy a kötet egyfajta bővített vallásos értekezés, és 1926-ban írták. Erkölcsi tanmeséket sorolt azokról a szerencsétlenekről, akik tücsökként muzsikáltak gondtalanul, aztán felkopott az álluk, vagy szegényházban végezték.

– Nem is gondolná az ember, hogy vallásos fickó volt – jegyezte meg Phil. – Úgy értem, hogy két templomnak is bajt kevert, amiről tudunk. Nincsenek benne nyomok, semmi aláhúzás.

– Hadd lássam. – Toni kézbe vette a vékony könyvecskét, és elkezdte lapozgatni. – Azt hiszem, találtam valamit. – Leheletfinoman végigsimította az egyik lapot. – Bizonyos betűkön tűszúrások nyomát érezni.

– Ügyes lány! – Agatha felkapott egy tollat. – Olvasd össze.

– Ezen a lapon egy a és egy k. A következő oldalon semmi. Várjanak csak egy kicsit. A következőn egy e és egy r. – Toni kitartóan végigtapogatta az egész könyvet, míg végül összeállt a teljes üzenet: „A kerti pajta alatt”.

– A legjobb, ha még ma éjjel visszamegyek – jelentette ki Agatha. – De miért üzen saját magának titkosírással? Ha

valamit elásott a kerti pajta alá, minek vesződött egy ilyen bonyodalmas művelettel? Készen állsz egy újabb látogatásra, Phil?

Toni észrevette Phil vonakodását, és azt mondta:

– Majd én megyek magával.

– Akkor most indulj haza, és pihenj egy kicsit – javasolta Agatha. – Éjfél körül beugrom érted.

Amikor Agatha hazaért, Charlest nem találta otthon. Hirtelen elárvultnak érezte magát. Hozzá kellene szoknia, hogy a férfi ki-be sétál az életében? Megcirógatta hűtlen macskáit, akik odébb tekeregtek, és várakozón megálltak a kertre nyíló ajtónál, hogy kiengedjék őket.

Agatha bedugott a mikróba egy adag lasagnét, aztán bánatosan elmajszolta a konyhaasztalnál. Úgy döntött, felad egy újsághirdetést, amelyben nyomozógyakornokot keres. Ha Toninak be kell tanítani egy kezdőt, az majd eltereli a gondolatait Sharonról. Mi lett volna, gondolta Agatha bűntudattal, ha nem mondom Sharonnak, hogy költözzön ki Toni lakásából? Vajon élne még? Nem, sőt elkezdte volna odahordani a motorosokat Tonihoz, és egy holttest helyett talán kettőt találtak volna – jutott a végső következtetésre Agatha.

Átvett egy sötét ruhát, beállította az ébresztőt fél tizenkettőre, és ledőlt a kanapéra. Ahogy lassan álomba merült, még eszébe jutott, hogy mi a csodának nem szereltetett eddig macskabejárót a kertre nyíló ajtóra.

Agatha leparkolt egy sarokra John Sunday házától, és Tonival csendesen végigmentek a kihalt utcán. Finom eső szitált, az utat szegélyező fákról csöpögni kezdett a víz.

Halkan kinyitották a kaput, és elindultak a kikövezett járdán, ami a házat megkerülve a hátsó kertbe vezetett. Agatha megkockáztatott egy kis fényt, és egy elemlámpával körbepásztázta az aprócska kertet. Az ápolatlan gyepen itt-ott babérbokrok nőttek, jobbra hátul egy pajta körvonalai látszódtak.

Agatha újra bekapcsolta az elemlámpát, és a fészerajtóra világított.

– Le van lakatolva – suttogta Toni.

– Számítottam rá – mondta Agatha, majd kinyitotta a nála lévő sporttáskát, és előhúzott egy drótvágót. – Ezzel gyorsan kinyitjuk.

– De mi lesz, ha a húga megtalálja a feltört lakatot, és jelenti, hogy betörtek a pajtába?

– Hoztam másik lakatot – felelte Agatha vidáman. – Senki nem fogja észrevenni a különbséget.

Átvágta a lakatot, és kinyitotta az ajtót. A fészer alját fapadló borította. Agatha átadta Toninak az elemlámpát, és így szólt:

– Neked jobb szemed van. Telepedj le a padlóra, és nézd át, látsz-e bármi jelet, ahová elrejthettek valamit. Ne kelljen felbontanunk az egész padlót.

Toni négykézláb körbejárt, és megrázta a fejét.

– Semmi.

– Ettől tartottam – mondta Agatha gondterhelten. – Fel kell szednünk az összes deszkát.

– Várjunk csak egy kicsit. – Toni térdeplő helyzetben leereszkedett a fenekére. – A pajta egy kicsit el van emelve a földtől. Mi lenne, ha egyszerűen kimennénk, és alánéznénk?

– Remek! Próbáljuk meg. Felteszem az új lakatot, ha netán valaki meglepne minket, és menekülőre kéne fognunk.

Toni lehasalt a fűbe, és bevilágított az elemlámpával a pajta alá.

– Látok valamit – mondta.

Egyszer csak a szomszédból hangokat hallottak.

– Határozottan állítom, biztos úr, hogy zajt hallottam Mr. Sunday kertje felől.

– Ördög és pokol! – motyogta Agatha. – Kapjuk fel, amit találtál, akármi is az, és fussunk.

Toni kihúzott egy fémdobozt. Elrohantak a kert végébe, Toni a dobozt szorongatva átugrott a kapun, Agatha először átdobta a sporttáskát, aztán magát is átküzdötte a fakerítésen, és egy puffanással földet ért kint az ösvényen.

– Csendesen – sziszegte Toni, mert az volt a benyomása, Agatha landolása akkora zajt csapott, mintha egy elefánt dübörgött volna arra.

Megkönnyebbülve elértek az autóhoz, és elporzottak.

Agathánál Toni kitette a fémdobozt a konyhaasztalra.

– Le van zárva – mondta. – Most mit tegyünk?

Agatha kihúzott egy fiókot a mosogató mellett, és elővett egy vésőt. Adott Toninak egy pár gumikesztyűt, és maga is felhúzott egyet. Beékelte a csavarhúzó végét a zár vájatába, és keményen lenyomta. Egy hangos kattanással felpattant a fedél.

Egy csomag volt belül, durva fehér műanyag zacskóba bugyolálva. Agatha fogta a konyhai ollót, és felvágta. Fotók és levelek lapultak benne.

– Nézd csak! – kiáltott Agatha. – A meztelen Tilly Glossop lovagol egy férfin, de ki ez a pasas?

– Nehéz felismerni, annyira el van torzulva az arca. De nagyon gyanús nekem, hogy Cirencester polgármestere. Megnézem a számítógépen, hátha találok róla egy fotót.

– Menj csak. Én addig átnézem itt a többit. Atyaég!

Toni megtorpant az ajtóban.

– Mi az?

– Egy kép Penelope Timsonról, amint szenvedélyesen csókolózik egy férfival, de nem a lelkésszel. A mocskos kis gazember Sunday, nyilván zsarolt másokat.

Amíg Toni leült a számítógéphez, Agatha a leveleket tanulmányozta. Átszellemült szerelmes sorok voltak számára ismeretlen személyektől, olyanoknak, akikről szintén nem tudta, kicsodák.

Rágyújtott egy cigarettára, és azon töprengett, mit csináljanak. Toni visszajött.

– Igen, ez a polgármester. Menjünk és beszéljünk vele holnap?

– Nem – vágta rá Agatha. – Hívná az ügyvédjét. Bevonjuk a rendőrséget. De hol jutottunk ezekhez, és miért tartottunk vissza bizonyítékokat? Penelope Timson Mrs. Bloxby barátja. Ezt a fotót nem adom ki. Mindent gondosan letörölgetünk, amit megérintettünk, és elküldjük a csomagot a rendőrségnek. Nem, ez nem lesz jó. Nekik maguknak kell megtalálni. A fenébe, vissza kell csempésznünk.

– És a feltört zár?

– Van egy ugyanilyen kazettám. Az ékszereket tartottam benne, amíg nem szereztem egy jobb dobozt. Előveszem, belerakjuk a cuccot, és szépen megy vissza a fészer alá.

– És hogy fogja megtalálni a rendőrség?

– Egy telefonfülkéből felhívom őket. Van nekem ez a klassz kis masinám. Egy hordozható hangtorzító.

Ezúttal teljes észrevétlenségben tudtak behatolni a kertbe. Agatha elintézte a telefonhívást a főkapitányságra, aztán elhajtottak egy autópálya menti éjjel-nappal nyitva tartó vendéglőbe, ahol bekaptak egy korai reggelit.

A kolbászos-baconos, sült krumplival körített tükörtojást és két csésze kávét követően Agatha így szólt:

– Először is mindkettőnknek aludni kéne egyet. Utána, azt hiszem, beszélni fogok Mrs. Bloxbyval Penelopéról, és javasolni fogom, hogy ketten együtt látogassuk meg. A nagy

kérdés Tilly Glossop. Könnyen lehet, hogy ő és Sunday együtt zsarolták a polgármestert. Arra gondolok, valakinek kéznél kellett lennie, hogy megcsinálja a fotót.

– Akarja, hogy én beszéljek Tillyvel?

– Szerintem Patrick jobb lenne. Neki még most is elég zsarus a külseje, és kellőképp ráijeszthet Tillyre, hogy kiszedjen valami vallomásfélét belőle, vagy elkottyintsa magát a nő.

Agatha szundított pár órát. Másnap reggel kilenckor megjelent az irodában, hogy tájékoztassa Patricket, majd megkérte Mrs. Freedmant, hogy adjon fel egy hirdetést, hogy új nyomozót keresnek.

– Egy gyakornokot, ne felejtse el – figyelmeztette Agatha. – Egy évhalasztó egyetemi hallgató megtenné. Elugrom Mrs. Bloxbyhoz megbeszélni valamit, úgyis nyugalmas délelőttnek nézünk elébe. Toni, akarsz velem jönni?

Toni szívesen ment. Még mindig gyászolta elvesztett barátnőjét, és úgy érezte, a parókia és Mrs. Bloxby csendes jelenléte nagyon megnyugtatóan hat rá.

A lelkész hangos tiltakozása ellenére, akinek a kiabálása áthallatszott a dolgozószobából – „lassan már olyan forgalom van itt, mint a Picadillyn!” – Mrs. Bloxby leültette őket a szalonban. Az eső állhatatosan kopogott odakint.

– Pedig azt mondták, banánérlelő nyarunk lesz – panaszkodott Agatha. – Micsoda csapás a családoknak, akik lefoglalták maguknak az idei nyaralást Britanniában.

– A brit turizmus csodálatos – jegyezte meg Mrs. Bloxby, amikor visszatért a konyhából egy megrakott tálcával. – Az emberek összevissza repkednek különféle országokba, de igazán sosem érthetik meg az idegen kultúrákat és népeket. Mint a tó fölött szálldosó szitakötők: a homályos mélységet sosem láthatják a felszín alatt. Szokatlanul komolynak tűnik ma, Mrs. Raisin.

Agatha kinyitotta feneketlen ridiküljét, előhúzott egy fehér borítékot, és átadta a lelkésznének.

– Mielőtt megnézi, elmondom, hogy jutottunk hozzá. – Elmesélte, hogyan találták meg a kazettát Sunday pajtája alatt. – Ezt az egy fotót itt a borítékban megtartottam, ami bizonyíték visszatartásának minősül, de először szerettem volna magával konzultálni.

Mrs. Bloxby kivette a képet, és lassan leült.

– Ó, istenem. Mit kellene tennünk?

– Arra gondoltam, mivel maga ismeri őt, odamehetnénk együtt, és csendesen megbeszélhetnénk. Egy pillanatig sem gondolom, hogy Mrs. Timson valaha is kapcsolatban volt olyasvalakivel, aki képes gyilkolni. De ha önben a leghalványabb gyanúja is felmerül, hogy az asszony kapcsolatban állhatott egy gonosztevővel, akkor jelenthetem névtelenül a rendőrségnek.

– Előbb fogyasszunk egy kis teát és fánkot – javasolta Mrs. Bloxby. – A tea és a fánk megnyugtatja a kedélyeket.

– Hallott korábban valami pletykát Mrs. Timsonról? – kérdezte Toni.

– A világon semmit – felelte Mrs. Bloxby. – Jaj, drágáim, talán jobb lett volna, ha a rendőrségre hagyják az ügyet. Talán kiküldenek hozzá egy rendőrnőt, és…

– Talán kiküldik Collins őrmestert, aki halálra rémisztené, és nem kétséges, hogy bilincsben vezetné el az egész falu előtt – felelte Agatha élesen.

Mrs. Bloxby sóhajtott egyet.

– Én is magukkal mehetnék. Istenem, a gonoszság micsoda bugyraiba képesek ezek a kis falvak süllyedni.

Amíg Agatha kocsijával Odley Cruesis felé hajtottak, elállt az eső. A tócsákon megcsillant a napfény, a faágakról ezüstös vízcseppek hullottak alá. Amikor a parókia előtt kiszálltak a kocsiból, a levegő frissen és édesen illatozott.

Penelope nyitott ajtót, és elmosolyodott, amikor meglátta őket.

– Jöjjenek be, kérem. A férjem a templomban van.

– Nem baj – mondta Agatha –, önnel akartunk beszélni.

– Jöjjenek. Egy kávét?

– Nem, köszönjük, épp ittunk egyet – felelte Agatha. Kinyitotta a ridiküljét, elővette a borítékot, és átadta a fotót Penelopénak. Az asszony a kanapé sarkába húzódott,

összekucorodott, és két karjával átfogta vézna testét. Mrs. Bloxby leült mellé, és megnyugtatóan átkarolta a vállát.

– Mrs. Timson, Mrs. Raisin nagy kockázatot vállal azzal, hogy nem mutatja meg ezt a képet a rendőrségnek. Mr. Sunday zsarolta magát?

Penelope nyelt egyet, aztán kitört belőle a sírás. Toni hozott egy doboz papír zsebkendőt a közeli kisasztalról, és odanyújtotta neki. Agatha türelmesen várt, reménykedve, hogy a lelkész nem toppan be a jelenet közepén. Végül Penelopéból feltört egy nagy, szaggatott sóhaj.

– Igen, zsarolt.

– Kicsoda a férfi a képen? – kérdezte Agatha.

– Egy idelátogató amerikai prédikátor. Giles megkért, hogy mutassam meg neki Cotswoldsot. Összebarátkoztunk. Özvegy volt. Nagyon sok mulatságos történetet mesélt. Giles sosem mesél ilyen vicceseket. Pedig nagyon magával ragadó az ilyesmi – mondta Mrs. Timson panaszosan.

– Tehát viszonyuk volt.

– Ó, nem! – Penelope rémülten nézett. – Reggel volt, amikor hazaindult. A templomudvarban álltunk, megköszönte, hogy gondját viseltem, aztán a karjába vont és megcsókolt. Végül elnevette magát, és azt mondta: „Nem kellett volna ezt tennem”. Én meg azt válaszoltam: „Nem, nem kellett volna”. Aztán meglapogatta a vállam, és bement, hogy elköszönjön Gilestől.

– És Sunday zsarolni kezdte magát?

– Nem egészen. Átjött egy reggel, három nappal később, amikor Giles egy szomszédos egyházközségben járt, és megmutatta nekem a fotót. Elmagyaráztam, hogy az csak egy csók volt, de Sunday azt mondta, a férjem ezt soha nem hinné el, ha látná a képet. Megkérdeztem, mit akar tőlem. Gonoszul nevetett, és azt mondta, még visszajön.

– Ez mikor történt? – kérdezte Mrs. Bloxby.

– Három nappal azelőtt, hogy meggyilkolták – suttogta Penelope. – Felhívott a tiltakozó gyűlés előtti napon, és azt mondta, meg kell akadályoznom a gyűlést, különben elküldi a fotót a férjemnek. Nem bírtam tovább. Mondják, hogy a zsarolók sosem tűnnek el. Így hát elmondtam Gilesnek.

– Biztos nagyon dühös volt – fűzte hozzá Mrs. Bloxby együtt érzőn.

– Rosszabb – mondta Penelope. – Csak nevetett és nevetett. „Felejtsd el – mondta. – Csak nézz a tükörbe! Mindenki tudja, hogy az amerikaiak túl gyengédek. Megyek, beszélek Sundayjel, és többet nem is fogunk hallani róla.”

A gyilkosság után megkérdeztem tőle, hogy mondott-e valamit a rendőrségnek, vagy beszélt-e Sundayjel. Azt válaszolta, még nem volt ideje felkeresni Sundayt, és nem áll szándékába előhozakodni a rendőrségnek azzal a hülye fotóval.

„Mit tettem? – töprengett Agatha szerencsétlenül. – Hagynom kellett volna, hogy a rendőrség megtalálja a fotót. Hiszek Penelopénak. De kihallgatták volna Gilest, és

ellenőrizték volna, merre járt. Ő nem volt ott az összejövetelen, amikor Johnt leszúrták.”

– Egyelőre hagyjuk a dolgot.

Távozván a lelkészlakból, Mrs. Bloxby így szólt:

– Menjünk valami csendes helyre. Kezdenek eszembe jutni a dolgok. – A konyhám közel s távol a legcsendesebb hely – mondta Agatha, és hazafelé vette az irányt.

Miután letelepedtek Agatha konyhájában, Mrs. Bloxby belekezdett.

– Emlékszem, múlt ősszel történt, előttem van annak a prédikátornak a látogatása. Silas Cutternek hívták. Valamilyen episzkopális egyházból jött. Kerekded, vidám fickó volt. Mrs. Timson erősen adni kezdett a külsejére, és még sminkelte is magát.

– Bántotta miatta a férje? – kérdezte Agatha.

– Csak a szokásos házastársi kekeckedések. „Mi ez a gusztustalanság az arcodon? Bolond vagy”, meg ilyenek. Giles egy igen rideg, türelmetlen ember.

– Azt hiszem, fel kéne tennem neki néhány kérdést – mondta Agatha.

– Istenem, Mrs. Raisin, az az ember hideg fejjel megvádolná bizonyíték visszatartásáért, aztán ő maga vinné el a fotót rendőrségre, és akkor igazán nagy bajt kavarna.

Biztos vagyok benne, hogy Mr. Timson egy pillanatig sem gondolja, hogy a felesége képes a házasságtörésre.

– És a polgármestert sem kérdezhetem ki, mert a rendőrségnek feltűnne, hogyan jutottam el hozzá. Talán pár napig hagyom pihenni az ügyet, aztán megkérem Patricket, hogy tudja meg a rendőrségi kapcsolatai által, mi történt.

Agatha megkérdezte Tonit, szeretné-e átnézni a nyomozógyakornok-jelöltek pályázatait, és kiválasztani néhány megfelelőt. De Toni még mindig a barátnőjét gyászolta, így Agatha hazavitte magával a nagy kupac levelet egyik este.

A hirdetésben kikötötték, hogy a pályázóknak mellékelni kell az iskolai bizonyítványokat és fotót is magukról.

Patrick beugrott Agathához, és észrevette a konyhaasztalon tornyosuló leveleket és fotókat.

– Gyakornokot keresek – mondta Agatha. – De reménytelenül sok közül kéne választani. Mi szél hozta?

– Jó hírek. Tom Courtney-t Washington közelében letartóztatták, és vád alá helyezték az anyja meggyilkolásával. Egy nővel lakott Mount Vernonban, és az asszony feladta őt a rendőrségnek. Nem tudta, hogy Courtney-t gyilkosságért körözik, csak félni kezdett, amikor a pasas nekiállt lesikálni a nő szekrényeit, polcait, és napi ötszöri zuhanyozásra kényszerítette. A nő megkérte, hogy távozzon, és amikor Courtney nem volt hajlandó, hívta a

rendőrséget. A zsaruk azt gondolták, csak egy kis házi balhé, de egy éles szemű egyenruhás felismerte Tomot egy fotóról, ami a körzeti irodában volt kifüggesztve.

– Mikor fogják kiadni őt?

– Ezer év múlva, ha egyáltalán.

– Legalább nem kell attól félnem, hogy felbukkan. Mi a helyzet a nővérével, Amyvel?

– Semmi, és az öccse égre-földre esküszik, hogy nem tudja, hol van. Arra panaszkodik, hogy a nő lepucolta a közös bankszámlájukat, mielőtt felszívódott. Egyébként Tom Courtney azt állítja, semmi köze Sunday halálához. Természetesen az itteni rendőrség szerette volna a gyilkosságot összekapcsolni a személyével, és nem hittek neki. De azt hallottam a kapcsolataimtól, hogy amikor Sunday kertjében, a pajtája alatt a rendőrök leveleket találtak, és köztük egy mocskos fotót a polgármesterről, nagy nehezen úgy döntöttek, hogy újra megnyitják az aktát. Tilly Glossop és a polgármester azt mondják, csak egy egyéjszakás kaland volt egy iszogatós parti után, amit a városházán rendeztek, és hogy nem zsarolták meg őket. Úgy tűnik, Sunday e-maileket töltött le a kollégái irodai gépeiről. Előremenetelre használta őket, nem pénzszerzésre . Ez lehet az oka, hogy megtarthatta az állását, miközben annyi panasz volt rá.

– Üljön le, Patrick. Egy hideg sört?

– Szívesen. Vezetek, de egy nem fog megártani.

Bár már visszavonult a szolgálatból, Patrick valahogy megőrizte rendőrkülsejét, precízen vágott barna hajával, komor képével, katonásan rendezett öltözékében, fekete cipőjében.

– Tilly Glossopon kívül nincs más, aki kapcsolatba hozható Odley Cruesisszel – mondta Patrick. – Tillyt még mindig kihallgatják, és be kellett szolgáltatnia az útlevelét.

Agatha bűntudattal gondolt a bizonyítékra, amit visszatartott.

Patrick elé tett egy pohár sört, aztán leült mellé az asztalhoz, és rágyújtott.

– Nézze ezeket a pályázatokat – mondta, és füstfelhőt pöffentett a levegőbe. – A többségük mintha még írni sem tudna, egy csomóan meg sms-nyelvet használnak.

– Leesett egy az asztal alá – mondta Patrick, és lehajolt, hogy felvegye. – Ó, nézze csak. Maga szerint ezt a *Bajazzók*ból szalasztották?

– Bajazzók? – kérdezett vissza morcosan Agatha, valami ijesztő kulturális utalást gyanítva, ami feltárja a művészeti tájékozottságában tátongó hatalmas űrt.

– Az a komédiás az operában. Aki azt énekli: „öltsd fel zekédet, / Kend be liszttel a képed!”

– Hadd lássam.

Patrick átadta a fotót. Egy tinédzser fiú portréja volt. Göndör, fekete, bozontos haj, hunyorgó szem, feltűnően görbe, csőrszerű orr, széles, mozgékony száj.

– Kitűnő érettségi – jegyezte meg Patrick. – Nem akar diákhitelből élni, inkább rögtön munkába állna. Azt írja, intuitív, keményen dolgozik, és ügyesen bánik az emberekkel. Tizennyolc éves.

– Behívom egy interjúra – mondta Agatha. – Toninak kell egy fiatal társ, aki felvidítja.

– Mi a neve?

– Simon Black.

Másnap este hétkor Simon belépett Agatha irodájába. Kiderült, hogy elég alacsony, talán úgy százhatvan centi lehetett. Kis termetéhez és cingár alkatához képest aránytalanul nagy feje volt. Leereszkedő szemhéja alatt nagy, fekete szemek ültek, amelyekben humor és intelligencia keveréke csillogott. Agatha arra gondolt, úgy néz ki, mint akit a *Gyűrűk urá*ból szalasztottak.

– Mesélj magadról – kérte a fiút.

– Azt hiszem, mindent megtalál az önéletrajzomban.

– Nézd, édes fiam, ha meg akarod kapni ezt a munkát, próbáld eladni magad.

– Leülhetek?

– Igen.

Simon kihúzott egy széket, és leült Agathával szemben. Minden fekete volt rajta: fekete póló, fekete nadrág, zokni és cipő.

– Jó emberismerő vagyok – mondta Simon. Enyhe gloucestershire-i kiejtéssel beszélt. – Ösztönösen tudom, ha valaki hazudik. Intelligenciám az átlagos fölött van és…

– És igen nagy véleménnyel vagy magadról – szúrta közbe Agatha.

– Tehát úgy találja, hogy sértő, ha megpróbálom eladni magam? – Úgy hangzott, mint aki őszintén kíváncsi a válaszra.

Agatha tétován elmosolyodott.

– Rossz napom van. A szüleiddel élsz?

– Nem, önállóan. A szüleim meghaltak. Tavaly, egy autóbalesetben. Nem maradt rám sok minden a hiteleken kívül, még a ház eladása után is. Úgy döntöttem, jobban járok, ha dolgozni megyek, mint ha a diákhitel pallosa lebeg a fejem fölött. Elegem van a hitelekből.

Nyílt az irodaajtó, Toni lépett be rajta.

– Itt hagytam valamit az asztalomon – mondta.

Agathának elszorult a szíve egy pillanatra, ahogy a lányra nézett. Aztán támadt egy hirtelen ötlete.

– Toni, ez itt Simon Black, aki holnap kezd nálunk. Simon, ő Toni Gilmour. Ráérsz most egy pillanatra, Toni?

– Hát… igen.

– Vegyél ki egy kis pénzt a kasszából, hívd meg Simont egy italra, és vezesd be egy kicsit a nyomozói világba. Számold majd el túlórának.

– Rendben – mondta Toni kedvetlenül.

– Simon, gyere be holnap reggel kilencre, és a titkárnőnk majd ír neked egy szerződést.

– Nagyon szépen kö… – kezdett bele Simon, de Agatha leintette:

– Menjetek.

Aztán megvárta, míg leérnek a lépcsőn és kilépnek az utcára. Felállt, az ablakhoz ment. A fiú és Toni néhány lépés távolságra sétáltak, nem szóltak egymáshoz.

Hetedik fejezet

A George nevű bisztróban, a rendőrségi épület mellett Simon rendelt egy sört, Toni egy fél lagert.

– Melyik suliba jártál? – kérdezte Toni.

– A mircesteri gimibe.

– Én is mehettem volna oda – mondta Toni –, de anyám azt mondta, hogy nem tudja megfizetni az egyenruhát.

– Sok gyerek szülei nem tudják. Ezért működik egy használtruha-üzlet az iskola területén.

– Az anyámnak az egy nehéz időszaka volt – mondta Toni. – Beszéljünk inkább a munkáról. Mit akarsz tudni?

– Mindenekelőtt azt, hogy jó főnök-e Agatha Raisin. Elég megviseltnek és fancsalinak látszol.

– Elvesztettem egy barátnőmet, akivel együtt dolgoztam.

– Az a lány, Sharon, akit megöltek?

Toni bólintott.

– Ilyen veszélyes a munka?

– Nem. Általában nem. Rendszerint rutinfeladatok – elveszett kisállatok és gyerekek, hűtlen férjek, feleségek. Sharon rossz társaságba keveredett. Motorosok.

– Voltál a gyász feldolgozását segítő tanácsadáson?

– Semmi ilyesmin. Nem voltam rokona. Csak egy barátja, és mint barát totál elegem volt belőle, mielőtt meghalt.

– Jártál már a Pyrt Parkban?

Toni csodálkozva nézett rá.

– Nem, miért?

– Nagyon durva hullámvasútja van. Igyuk ki. Aztán odamegyünk.

– Mi a csudának…?

– Majd meglátod.

Simon a közelben parkolt egy motorral. Adott egy bukósisakot Toninak, és a magáét is feltette.

– Ez őrültség – mondta Toni, amikor megérkeztek a vidámpark bejáratához.

– Bízz bennem.

– Sosem ültem még hullámvasúton. Lehet, hogy elhányom magam.

– Nem fogod. Gyere utánam.

Miután beszíjazták magukat, a kocsi felkapaszkodott a magasba, egyre följebb és följebb, mígnem Toni már a Malvern Hillst is látta a távolban. Ahogy elérték a pálya csúcspontját, Toni megszorította Simon karját.

– Szerintem nem élem túl! – A kocsi lezúdult a mélybe, és Toni egyre csak sikított, végig a lejtőn, velőtrázóan. Amikor a menet végén Simon kisegítette a kocsiból, a lány érezte, hogy reszket a lába.

– Mire volt jó ez az egész? – kérdezte elgyengülve.

– Sikítóterápia. Idejöttem, amikor a szüleim meghaltak. A munka miatt ne aggódj. Belejövök majd közben. Nézd csak! Vattacukor. Veszek magunknak.

Simon odébb táncolt, aztán hátrafordult és Tonira vigyorgott. Milyen különös fiú, gondolta Toni. Mint egy udvari bolond. Csak a csörgősipka hiányzik a fejéről.

De ezen az éjszakán Toni úgy aludt, ahogy Sharon halálhíre óta még egyszer sem.

Másnap reggel Simon aláírta a munkaszerződést. Meglepetten pislogott a nagyvonalú fizetésen, és a papír fölött Agathára nézett.

– Teljes időben alkalmazlak. Jó az előérzetem veled kapcsolatban – mondta Agatha. – De ne felejtsd el, hogy próbaidőn vagy. Először arra gondoltam, hogy kezdetnek kis ügyekre állítalak rá, de most szükségem van egy friss szemre. Olvastál a John Sunday-gyilkosságról?

– Igen.

– Azt akarom, hogy tanulmányozz át minden anyagot róla. Csináld ezt egész nap, aztán meglátjuk, elő tudsz-e

hozakodni valami új ötlettel. Mindent megtalálsz a számítógépben azon az asztalon, ott.

Agatha elkapta Toni barátságtalan pillantását, és idegesen azt gondolta: igen, tudom, hogy az Sharon asztala, de nem tehetek rá koszorút és égethetek rajta gyertyát. Agatha bemutatta Simont a többieknek.

A fiú leült, és munkához látott. Tompán hallotta, ahogy Agatha más ügyeket vitat meg a munkatársakkal. A gépben található fájlokra koncentrált, minden mást kizárt a fejéből, beleértve a Tonival kapcsolatos gondolatokat. Egyszer már volt szerelmes, végzetesen, és soha többé nem akart ekkora sérülést elszenvedni. Toni a maga vonzó külsejével, intelligenciájával és lefegyverző ártatlanságával veszélyesnek bizonyult.

Miközben a jelentéseket olvasta, megpróbálta maga elé képzelni a jelenetet a lelkészlak szalonjában, ahogy a haldokló Sunday feltűnik az ablakban. Miriam Courtney-n és Miss Simmsen kívül senki más nem hagyta el a szobát. Amikor Simon fél óra múlva felnézett a dokumentumokból, csak Mrs. Freedmant látta az irodában.

– Miért Miss Simms és Mrs. Bloxby? – kérdezte.

– Nem értem, mire gondol – felelte Mrs. Freedman.

– Nem használnak keresztneveket.

– Ó, mert mindketten a Carsely-i Hölgyegylet tagjai. Ez egy régimódi hagyomány. Csak vezetéknéven szólítják egymást.

Simon ezek után Tilly Glossopra koncentrált. A jelentés szerint viszonya volt John Sundayjel. Talán Sunday felhasználta Glossop és a polgármester fotóját, hogy ő maga egy kis ingyen szexhez jusson?

Kordult egyet a gyomra, mire meglepetten nézett fel az órára.

– Kiugrom ebédelni – mondta. – Mondja meg, kérem, a többieknek, hogy utána Odley Cruesisbe megyek, szétnézek a helyszínen. Hozhatok magának valamit?

– Nem, van még egy szendvicsem az asztalomon. Nem kellene felhívnia Mrs. Raisint előbb, és megmondani, hogy odamegy a helyszínre?

– Motorral megyek, és bukósisak lesz rajtam. Csak szippantani akarok egy kicsit az ottani levegőből.

Simon elugrott a legközelebbi Burger Kingbe, befalt egy hamburgert sült krumplival, aztán felpattant a motorjára, és elszáguldott Odley Cruesisbe. Szép lassan áthajtott a falun, aztán egy fölötte lévő dombon leparkolt. A turisták, akik Cotswolds szép tájait keresik fel, gyakran elmennek az Odley Cruesishez hasonló falvak mellett, amelyek megbújnak a dombok hajlataiban. Helyette az olyan fő turistalátványosságokat látogatják, mint Chipping Campden, Bourton-on-the Water vagy Stow-on-the-Wold.

A faluban néma csend honolt. Heves szél tépte a vén szilfák lombjait, amelyek a háromszög alakú kis főteret vették körül. A házak, ameddig Simon ellátott, mind nagyon

kicsik voltak, a falakon különféle kúszónövények – lila akác, iszalag, vadszőlő – burjánzottak, amitől az épületek maguk is a dús vegetáció részének tűntek.

Simon odasétált a templomhoz, és áttanulmányozta a hirdetőtáblát. Az ilyen-olyan rendezvényeket hirdető feliratok többsége már elvesztette az aktualitását, de volt köztük egy új, amit nemrég tűztek ki. „Szoba kiadó elbűvölő történelmi épületben. Keresse Miss May Dinwoodyt” – állt a hirdetésben. Aztán a cím és a telefonszám.

Simon elővette a telefonját, és felhívta Agathát. Amikor végére ért a mondandójának, Agatha belesüvített a telefonba:

– Ott akarsz lakni? Ez veszélyes lehet. Nemcsak hogy két gyilkosság is történt arra, de egy barátomat leütötték, és kórházban végezte. És mi a csoda ürügyet találnál rá?

– Az igazat – a szüleim mindketten meghaltak autóbalesetben. Keresek egy békés, csendes helyet, hogy felépüljek a traumából. És tervezem, hogy belépek az egyházba.

– Komolyan?

– Elég egy látogatás a mircesteri könyvtárba, és annyit fogok róla tudni, hogy na. Ügyesen tudok alkalmazkodni.

– Rendben. Próbáld meg, és minden este jelentést kérek. Titokban fogjuk tartani. Ne gyere az iroda közelébe. Mindenkinek azt mondom majd, hogy nem fogadtad el az állást. Van elég pénzed a foglalóra?

– Van. Nem fogom elkapkodni a dolgokat, úgyhogy eltarthat egy darabig. Meg tudná mondani pontosan, hol lakik ez az asszony?

– A régi malomban. A bolt túloldalán fut egy kis utca, azon kell végigmenni.

Simon bepillantott a vegyesboltba, amikor elment mellette. Sötét helynek tűnt, az ajtó fölött megtépázott szlogen hirdette: „Vegyesbolt – térj be vagy térj ki”. Jobb, ha itt vásárolok, gondolta Simon. Talán úgy vélik ezen a helyen, ha egy szupermarketbe mész, az felér egy árulással. Mókás. Nem tűnik békésnek és csendesnek. Inkább úgy érzem, mintha száz szempár figyelne.

Végigment egy sáros, gyomos utcácskán, amelynek a végében a malomépület árválkodott egy elgazosodott tó partján. Megnyomta a csengőt a kettes lakáshoz, mire egy hang beleszólt a kaputelefonba, hogy jöhet.

Miss Dinwoody első szavaival rögtön a csalódását fejezte ki, amikor meglátta a jelentkezőt.

– Reméltem, hogy valaki idősebb jön – mondta vékony hangján. – Mondjuk egy középkorú dzsentlmen. Gyilkosságok történtek a faluban, és az ember ilyenkor igencsak fél.

Simon elmosolyodott.

– Lehet, hogy egy fiatalember jobb védelmező.

– Ó, hát jól van, jöjjön beljebb. Foglaljon helyet.

Az ősz hajú Miss Dinwoody meghökkentő ruhakreációban tündökölt: egy flitteres estélyi top fölött egy szakadt barna kardigán lógott, alul buggyos melegítőnadrág és edzőcipő.

– Szeretném, ha mutatna valamilyen referenciát – mondta.

– Itt vannak nálam az iskolai bizonyítványaim és a jogosítványom – felelte Simon. – Korábbi munkahelyekről nem tudok igazolásokat felmutatni, mert még sosem dolgoztam. A szüleim tavaly egy autóbalesetben életüket vesztették, és nagyon soká tartott, míg az ügyvédekkel mindent elrendeztem. Az otthonom Mircesterben van, Blackberry Avenue 22., de már meghirdettem a lakást. Szeretném valami csendes helyen meghúzni magam egy darabig, amíg dönteni tudok, hogyan tovább. Komolyan gondolkodom rajta, hogy belépek az egyházba.

– Szerintem nagyon jól teszi – mondta May. – Igyunk egy kávét, aztán menjen át a parókiára, ott beszélhet a lelkésszel. De először is megmutatom a szobáját. Egy kicsit szűköske, és sajnos nem a tóra néz. Igazából a kilátás vonzott, amikor ideköltöztem.

Simonnak kevés volt a fantáziája hozzá, hogy tud egy ilyen sötét, csúf tó bárkit is vonzani, de követte az asszonyt a hátsó szobába. Bár az tényleg kicsi volt, de egy jó nagy ablak a főtérre nyílt.

– Az előző lakó egy művész volt, ő tetette be ezt a nagy ablakot – magyarázta May. – Így meggyalázni ezt a helyet. Manapság már fütyülnek az építési engedélyekre.

A szobát egyszerűen bútorozták be. Állt benne egy egyszemélyes ágy, egy ruhásszekrény, egy komód, egy asztal az ablak mellett, és három keményfa szék.

– Megmutatom a fürdőszobát. Sajnos meg kell kérnem, hogy a saját ágyneműjét és törülközőjét használja.

– Nem probléma – mondta Simon –, ez megoldható.

– Jöjjön velem. A nappalitól jobbra, az a konyha. A hűtőn és a polcokon közösen kell osztoznunk. Én a zöldségeket majd az alsó két polcon tartom, a magáé a felső kettő, és az egyik mélyhűtő doboz. Ez a felső konyhaszekrény itt balra szintén a magáé.

– Megfelel.

– Van itt még egy szoba, de azt műhelynek használom. Játékokat készítek.

– Ezt nagyszerűen teszi!

May hangja remegni kezdett.

– És most a bérleti díj és a foglaló kérdése.

– Mennyi?

– Hetvenöt font egy hétre, és három hónap előre.

– Rendben. Készpénz vagy csekk?

May zavartan pislogott rá.

– Ha azt mondaná, hogy az unokaöccse vagyok, vagy valami ilyesmi – magyarázta Simon –, fizethetnék készpénzben, és magának nem kellene adóznia.

– De hát ez bűntett lenne!

Simon elmosolyodott.

– Igen, nem volna becsületes.

– És ez nem… törvénytelen egy kicsit?

– Csak egy kicsit.

– Ó, hát jól van – egyezett bele May. – Legalább John Sunday már halott. Ő gyorsan rájött volna.

– Olvastam róla. Azt hiszem, mielőtt találkozom a lelkésszel, haza kellene mennem a holmijaimért, és kivenni a pénzt a bankból.

– Igen, igen, persze – csiripelte May.

– Vagy skótnak kéne lennem, mint önnek?

– Mit bánom. Szegény nővérem, isten nyugosztalja, egy angolhoz ment feleségül. Ugyan nem volt gyerekük, de ezt senki nem tudja itt a faluban.

Simon elbúcsúzott, May pedig az ablakhoz ment, és kibámult a malomtó fodrozódó vizére. Keresett egy kis pénzt a játékok eladásából különféle vásárokon, de a nyugdíja alig valamire volt elég. Az egyetlen luxus az életében a dohányzás maradt, de napról napra azon gondolkozott, hogy abbahagyja. Mi lesz, ha ez a fura külsejű fiatalember nem jön vissza?

De két órával később a fiú bepöfögött a ház elé az apja veterán Mini Morrisával. Simon úgy érezte, egy megtérni készülő fiatalember imidzséhez jobban illik ez, mint egy motor. Becipelt magával egy bőröndnyi ágyneműt és törülközőt, majd átadott Maynek egy pénzzel teli borítékot.

Simon kiment, hogy behozzon még egy bőröndöt, és miközben kiakasztgatta a ruháit, kicsit bánkódott, hogy egy darabig nem láthatja Tonit. Agatha Raisin elég félelmetes nőnek tűnt. Ezzel együtt úgy hírlik, sok esetet megoldott, amihez viszont intelligensnek is kell lenni.

***

A mircesteri piacot egy héten egyszer tartották az apátság előtti kis négyszögletes téren. Agatha szeretett itt lófrálni, gyakran elcsábult a kívánatos gyümölcsökre és zöldségekre, de aztán valahogy sosem jutott addig, hogy megegye, mindig továbbadta őket.

Ahogy elnézett a zöldségesstandok felett, meglátta Tom Courtney nővérét, Amy Bairnset. Összeugrott a gyomra. Nem volt kétsége, mit keres itt Amy. Hát nem úgy tartja a hagyomány, hogy a szökött gyilkosok, illetve Amy esetében a gyilkos segédje visszatér, hogy bosszút álljon?

Agatha kievickélt a standok közül, a nő mögé került, szorosan megragadta, és ordítani kezdett:

– Rendőrség! Segítség!

A piac két szolgálatban lévő rendőre odarohant.

– Hagyjon békén! – kiáltotta Amy amerikai akcentussal. – Ez a nő őrült!

– Ez a nő meg – kontrázott Agatha –, annak a gyilkosnak, Tom Courtney-nak a nővére.

A rendőrök megbilincselték és elvezették Amyt, Agatha követte őket. Megkérték, hogy várjon a főkapitányság előterében. Agathát eltöltötte a győzelmi mámor.

Fél óra múlva egy magas férfi csörtetett oda az ügyeletes asztalához, és dühösen kérdőre vonta:

– Mit művelnek a feleségemmel?

– Mi a neve a feleségének?

– Maisie Berger. A szabadságunkat töltjük itt, és azt mondták, a piacon egyszer csak valami nő kiabálni kezdett szegény Maisivel, akit aztán behoztak ide.

Az ügyeletes megnyomta a házitelefon gombját.

– Ha ide tudna jönni, uram.

Agatha gyomrában kisebb gombóc kezdett formálódni. Nem tévedhetett. Hát persze, biztosan hamis útlevelet használnak.

Ólomlábakon eltelt a következő fél óra is. Az előteret díszítő műanyag pálma csupa por volt. A piac vidám zsivaja beszűrődött az utcáról. Megjelent néhány újságíró is, és követelték a választ, kit tartóztattak le. Amikor megfordultak és meglátták Agathát, ostromolni kezdték, ám ekkor Wilkes főfelügyelő kiszólt neki:

– Mrs. Raisin, jöjjön, legyen szíves!

Agathát bevezették egy kihallgatószobába. Amikor leült Wilkesszel szemben, először az tűnt fel neki, hogy Wilkes egyedül van, másodszor pedig, hogy a magnó nincs bekapcsolva.

– A nő, akit maga elkapott, pontosan az, akinek mondja magát – közölte Wilkes. – Mi a nyavalyától hitte azt, hogy ő Amy Bairns?

– Az a tipikus felvarrt kaliforniai arc, tudja, úgy néznek ki, mintha valami idegen bolygóról jöttek volna.

– Szíves elnézésüket kértük, kifizetjük a hotelszámlájukat, kapnak egy egyhetes spa-beutalót, a férj még egy golfütőkészletet is, így talán nem perelnek be minket. Mindezek költségét kiszámlázzuk magának, cserébe azért, hogy nem tartóztatjuk le a rendőrség félrevezetéséért. A hátsó ajtón távozhat, és nem beszél, ismétlem, nem beszél egy szót sem a sajtóval. Felfogta?

– Fel – mondta Agatha nyomorultul.

Wilkes arckifejezése kissé megenyhült. El kellett ismernie, először őt is sokkolta, ahogy meglátta Mrs. Bergert. A nő szinte tökéletes mása Amy Bairnsnek.

– Térjen vissza a szokásos nyomozói munkájához, Mrs. Raisin, és maradjunk ennyiben.

Megnyomott egy gombot, és megkérte a hívásra bejelentkező rendőrnőt, hogy kísérje ki Mrs. Raisint a hátsó ajtón.

Amikor Agatha visszaért a detektívirodába, így szólt Mrs. Freedmanhez:

– Ha bárki keresne a sajtótól, nem vagyok elérhető.

– Már jó néhányan keresték – mondta Mrs. Freedman.

Patrick kitöltött magának egy csésze kávét.

– Mi újság? – kérdezte.

Agatha elmesélt neki mindent. A végén felkiáltott:

– Hogy a ménkűbe lehettem ilyen hülye?

Patrick hosszan nézett rá, aztán így szólt:

– Látott már fotót valaha dr. Bairnsről?

– Nem, miért? De talán mégis. Az egyik újságban, azt hiszem, közöltek egy szemcsés képet.

– Ellenőrzöm a gépen – mondta Patrick. – Beszéltem egy fickóval a philadelphiai rendőrségtől, és átküldött valami anyagot.

– Csak azok lehetnek, akiknek mondják magukat – ellenkezett Agatha. – Volt útlevelük, meg, gondolom, egyéb papírok.

– Pár percet kérek. Szívjon el egy cigit és lazítson.

Mrs. Freedman nagyot sóhajtott, ahogy Agatha rágyújtott, és tüntetőleg kinyitotta az asztala melletti ablakot, amennyire csak lehetett.

– Bezárom az ajtót – mondta Agatha. – Hallom az újságírók csörtetését a lépcsőn.

Patrick a billentyűzetet püfölte, miközben Agatha fittyet hányt a csengetésre és a levélbedobón át érkező kiabálásokra.

– Megvan – mondta Phil végül. – Jöjjön, nézze meg.

Agatha odalépett, és alaposan megnézte a fotót Phil gépén.

– Ez ő! – kiáltotta. – A fickó, aki azt állította magáról, hogy Berger. Ami azt jelenti, hogy ők dr. Bairns és Amy! Gyerünk, Patrick. Nyomtassa ki, és visszük Wilkeshez.

– Már megint mit akar? – kérdezte Wilkes, amikor az ügyeletes jelentette, hogy Mrs. Raisin és Patrick Mulligan jöttek vissza egy életbevágóan fontos információval, és ha nem beszél velük azonnal, egy gyilkost hagynak futni. A sajtót kizárták, de Mrs. Raisin tett nekik egy ígéretet, ha beszélt Wilkesszel, kiad egy nyilatkozatot.

– Kiküldök valakit érte – mondta Wilkes. – De az az érzésem, bedilizett.

Felbukkant Collins őrmester, a szemében csak úgy csillogott a rosszindulat, és a haja szokás szerint olyan szorosan volt hátrafogva, hogy Agatha azon csodálkozott, hogyhogy nem szenved permanens fejfájásban.

– Most aztán megcsinálta, maga ostoba vén tyúk – vicsorgott Collins. – A sajtó majd örömtáncot jár.

– Ó, tényleg azt fognak – mondta Agatha negédesen.

Wilkes a folyosón fogadta.

– Jöjjön be – reccsent rá. – Milyen újabb őrült ötlete támadt?

Patrick és Agatha bementek utána a kihallgatószobába.

– Mutassa meg neki azt a fotót – kérte Agatha.

Patrick letette a kinyomtatott képet az íróasztalra Wilkes elé.

– Ez – mutatott rá Agatha –, dr. Bairns fotója, Amy férjéé. Felismeri?

Wilkes felordított:

– Maradjanak itt! – Azzal kirohant a szobából. Hallották, ahogy eszeveszetten osztogatja az utasításokat. Agatha az ablakhoz lépett. Rendőrségi autók spricceltek ki a főkapitányságról minden irányba, néhány elszáguldott a George Hotel felé. Patrick odament Agatha mellé.

– Nézd csak meg őket – mondta. – Hallottam egyszer egy vicces szólást egy vitézről, aki felpattant a lovára, és egyszerre hét irányba vágtatott el.

– De miért jött éppen ide Amy? – tűnődött Agatha.

– Talán úgy gondolta, ez volna az utolsó hely, ahol számítanak a felbukkanására. Talán bosszút akart magán állni. Úgy tűnik, nagyon közel áll az öccséhez. Az ikrek rendszerint összetartanak. Valószínűleg már messze járnak.

– Sosem gyanították, hogy a férj is benne van?

– Egy pillanatig sem. Megbízható republikánus, évente adakozik a philadelphiai rendőrség jótékonysági alapítványának. Mintapolgár.

– Kíváncsi lennék, miért akart Tom Courtney megbízni a gyilkos felderítésével. Azt gondolta, olyan amatőr vagyok, hogy sosem jövök rá: ő volt az?

– Talán olyan nagyra tartotta önmagát, hogy arra számított, maga belehabarodik majd.

– Akkor nem volt normális – jelentette ki Agatha, de közben érezte, ahogy a bűntudat pírja felkúszik az arcán.

– A jó életbe! Odanézzen! Elkapták őket – mondta Patrick.

Amyt és a férjét rendőrtisztek és nyomozók kísérték keresztül a téren.

– Ideje, hogy csináljunk az irodánknak egy kis hírverést. – Agatha elvigyorodott. – Gyerünk, nézzünk szembe a sajtóval.

Patrick az ajtóhoz ment, aztán meglepetten fordult hátra.

– Zárva!

– Ezt nem tehetik! – dühöngött Agatha. – Nem akarják, hogy ott kint elmondjam, mekkora hülyét csinált magából a rendőrség.

Dörömbölni kezdett az ajtón. Végül maga Wilkes nyitotta ki.

– Szeretném, ha most is a hátsó ajtón távozna, Mrs. Raisin – mondta. – Majd én beszélek a sajtóval.

– Ha én nem vagyok, maguk sose fogják el! – kiáltotta Agatha.

– Nézze, hacsak nem távozik csendben – mondta Wilkes – , garantálom, hogy nem kap több segítséget tőlünk.

– Micsoda? Mikor segítettek maguk nekem?

– Tegye, amit mondtam. Csak menjen. Wong őrmester kikíséri.

A hátsó kijáratnál Agatha dühösen szólt oda Billnek:

– Csodálkozom magán, hogy ezekkel tart itt.

– Mit vár tőlem, mit kéne tennem? – kérdezte Bill. – Megtagadjam a parancsot? Figyeljen, amint elszabadulok, meglátogatom otthon, és elmondom, amit tudok.

– Nem fogok elosonni – jelentette ki Agatha, amikor Bill távozott. – Ez egy szabad ország. Gyerünk a főbejárathoz, és kerüljünk a tömeg mögé. Hallani akarom, mit fog mondani Wilkes.

Az újságírók odakint gyülekeztek. Wilkes nem siette el. Egyre több sajtós érkezett, végül egy televíziós közvetítőkocsi is berobogott a térre és leparkolt.

Az újságírók közé nézelődők is elvegyültek.

– Megállunk itt hátul – mondta Agatha.

Egy óra elteltével fájni kezdett a lába, és további fél óra kellett hozzá, hogy Wilkes végre feltűnjön a főkapitányság bejárata előtt. Egyik oldalán Jack Petrie főfelügyelő, a másikon a diadalmas Collins őrmester feszített.

– Csupán egy rövid sajtóközleményt hallhatnak – jelentette be Wilkes. – Letartóztattunk egy nőt és egy férfit, akik kapcsolatba hozhatók Miriam Courtney meggyilkolásával. Holnap további részleteket is közlünk. Ennyi. Köszönöm a türelmüket.

– Csak egy pillanat! – süvített egy éles hang a tömeg fölött. Agatha lábujjhegyre állt, és felismerte az egyik helyi riportert, Jimmy Torrance-t, amint előrenyomul a tömegben. – Collins őrmester korábban azt mondta nekem, hogy Agatha Raisin magánnyomozó bolondot csinált magából, mert nem a megfelelő illetőt adta át a rendőrségnek. Most akkor ez a helyzet, vagy mégis Raisinnek volt igaza?

– Igazam volt! – kiáltotta Agatha.

Az újságírók megfordultak, és elkezdtek Agatha köré gyűlni. Wilkes Collinshoz fordult, és dühösen rámordult:

– Jöjjön velem.

Agatha, érezvén, hogy joga van megvédeni önmagát, előadta a saját verzióját a sajtónak, gondosan kihagyva minden részletet, ami később esetleg bírósági bizonyítékká válhat. Egyszerűen csak azt állította, hogy felismert egy nőt, akiről úgy vélte, egy gyilkossági ügy gyanúsítottja, és segítségül hívta a rendőrséget. Azok közölték vele, hogy szörnyű hibát követett el. De a nyomozója, Patrick Mulligan talált egy fotót, ami bizonyította, hogy neki volt igaza. Agatha diplomatikusan azzal zárta a mondandóját, hogy további információért a rendőrséghez kell fordulniuk.

Nyolcadik fejezet

Késő este volt már, mire Bill Wong megérkezett Agathához. A konyhában ott találta Tonit, Patricket és Philt, akik alig várták, hogy hallhassák tőle a híreket.

– Ez túl van a szolgálati kötelességen – mondta Bill gondterhelten –, de nagy szívességet tett nekem Agatha. Collinst felfüggesztették. Gyűlölöm azt a rémes nőszemélyt.

– Meg fogja úszni – vélekedett Agatha. – Nem ő az első rendőr, akit megszorongatott egy riporter.

– Á, rosszabb a helyzet. Hadd üljek le és igyak egy kávét, aztán elmondom, amit tudok.

Amint letelepedett a konyhaasztalhoz a friss kávéval, Bill hozzákezdett.

– Amy mindent bevallott. Teljesen megtört, mielőtt a férje ügyvédet kapott volna. Azt mondta, az egész az öccse ötlete volt. Úgy történt, ahogy gyanítottuk. A nő elrepült a Kajmán-szigetekre az öccse útlevelével, a férfi pedig iderepült a nővére útlevelével. Amy azt mondta, Sunday halála

egyszerűen egy szerencsés momentum volt számukra. Így az anyjuk megölése úgy tűnhetett, mintha ugyanannak a személynek a műve lenne. Ő és Tom gyűlölték az anyjukat, és tudták, hogy milliói vannak.

– De miért rendeztek meg egy ilyen alaposan kidolgozott színjátékot? – kérdezte Agatha. – Arra gondolok, türelmesen kivárhatták volna, míg az anyjuk Amerikába utazik, és álcázhatták volna valahogy egy rablótámadásnak.

– Mindkét testvérnél fennálltak pszichés betegségek. Tom Courtney-nál skizofrénia feltételezhető.

– De ha Tom Courtney a gyilkos, miért bérelt föl engem?

– Egyszer felhívta a főkapitányságot, és beszélt Collinsszal. Az őrmester ezt nem jelentette. Courtney azt mondta Collinsnak, kapott egy telefonhívást az anyjától annak halála előtt, és Miriam elmondta neki, hogy felbérelt egy magándetektívet, hogy nézzen utána a Sunday-gyilkosságnak. Érdeklődött, ki ez a magándetektív. Collins azt mondta Tomnak, hogy maga egy helyi kis bajkeverő, aki semmi mást nem csinál, mint a rendőrséget akadályozza a nyomozati munkában. Így aztán a fickó úgy gondolta, jól festene, ha ő is felbérelné magát, miközben a saját bőrét nem kockáztatja.

Agatha elvörösödött. Kis híján lefeküdt egy őrülttel és gyilkossal, aki azt gondolta róla, hogy egy balfék a munkájában.

– Tudom, hogy dühös – mondta Bill, aki észrevette Agatha színeváltozását –, de szerintem ez csak egy újabb szög Collins koporsójába. Ezzel együtt bizonyosnak tűnik, hogy a Courtney testvéreknek nincs közük Sunday meggyilkolásához, úgyhogy elölről kell kezdenünk ezt az ügyet. Egyébként Amy jó befektetésnek tekintette az arcplasztikát.

– A börtönben nincsenek plasztikai sebészek – vetette közbe Toni. – Kíváncsi vagyok, hogy fog kinézni, mire az ügy bíróság elé kerül. Nem akarják, hogy Simonnak megmutassam a terepet? Ma még nem láttam őt.

– Úgy döntöttem, nem veszem fel – füllentette Agatha, és furdalni kezdte a lelkiismeret, ahogy Toni megeresztett egy szomorú „ó”-t.

– Miért? – kérdezte Phil. – Lelkesnek tűnt.

– Nem akarok most belemenni ebbe – mondta Agatha.

– Akarja, hogy szimatoljak kicsit Odley Cruesisben? – kérdezte Phil.

– Nem! – vágta rá Agatha, és a meglepett pillantásokat észlelve hozzátette: – Elnézést, hogy magára kiabáltam. De vannak más felderíteni való eseteink, és ezzel a friss publicitással talán még többet kapunk. Kiadták már Tom Courtney-t?

– Még nem, de itt van Amy, úgyhogy gondolom, nem fog soká tartani.

Megszólalt Bill telefonja. Átment a szobába, és még gyorsan hátraszólt:

– Mindenki maradjon csöndben! Ha Wilkes megtudná, hogy itt vagyok, nagyon bedühödne.

Bill pár pillanat múlva visszajött és így szólt:

– Mennem kell. Teljes készültség. Meghaltak.

– Kik? – kérdezték kórusban a jelenlévők.

– Amy és a férje, mindketten. Mérget vettek be.

– Hogy jutottak méreghez? – kérdezte Agatha.

– A kabátjuk egyik gombjában ciánt tartottak. Elmentem.

– Ördög és pokol! – bosszankodott Agatha. – Ez leradíroz engem a címlapokról.

– Fel a fejjel – vigasztalta Patrick. – A reggeli lapokhoz már késő.

– Úgy is van! Pezsgőt valaki?

Vasárnap Toni úgy döntött, ellátogat a templomba Odley Cruesisben. Nem értette, Agatha miért vesztette el az érdeklődését az üggyel kapcsolatban. Úgy gondolta, hogy egy látogatás a templomba adhat neki új sugallatokat, most, amikor már elcsitultak a kedélyek. De emlékezvén a Roy Silvert ért támadásra, úgy döntött, inkognitóban megy.

Agatha egész doboz különféle álöltözetet tartott az ügynökségen. Toni a kulcsával bement az irodába, megkereste a dobozt, kiválasztott egy fekete parókát, és hosszú, szőke hajára húzta. A fekete paróka teljesen

megváltoztatta a külsejét. Egy konzervatív, kék szövetkosztüm volt rajta, és lapos sarkú. Toni az iratszekrény fölé akasztott tükörben vizsgálgatta magát, és úgy találta, igazi templomba járó hívő benyomását kelti.

Tökéletes nap volt, a tágas ég alatt a szépséges cotswoldsi táj nyújtózott. A párás meleg és a lehullott sok eső miatt a növényzet dúsabban burjánzott, mint valaha, az országutakat zöld alagutakká változtatva.

Toni először meglepődött, hogy a templom teljesen megtelt, de aztán rájött, hogy a hívek között sok a turista. Nem kétséges, a falut Miriam halála miatt újra szárnyára kapta a hírnév, és ez sokakat idevonzott, akiket Toni csak katasztrófaturistáknak nevezett: ők voltak azok, akik valami démoni kíváncsiságból rögtön megjelentek a gyilkosságok vagy balesetek helyszínén.

Leghátul ült le egy padba, és amíg folyt a szertartás, elmondott egy csendes imát Sharon lelkéért. Toni nem volt benne biztos, hogy csakugyan hisz-e bármiben is, de volt valami megnyugtatóan békés az ódon templomban a látogatók áramlása ellenére. Mintha a puszta kövek is a békét sugározták volna, amellyel a szenvedőket és kiszolgáltatottakat vigasztalták évszázadokon át.

Az istentisztelet végén Toni felállt, és kisétált a templomudvarra. Nézte az embereket, ahogy hazaindulnak. Megismerte Mrs. Carrie Brothert, amint megáll beszélni a lelkésszel. Aztán a két idős házaspár jött kifelé, Summerék és

Beagle-ék, röviddel ezután követte őket Tilly Glossop. Nem ő volt az, akit lefotóztak szex közben a polgármesterrel? Egy kicsit még nyomozhatna ez ügyben. Aztán jött May Dinwoody… Simon Blackbe karolva!

Feltűnt Penelope Timson, beszélt valamit Simonnal és Mayjel, aztán azok ketten elindultak a lelkészlak irányába. Simon mondott valamit, aztán megfordult és visszafutott a templomba. Pár pillanat múlva újra megjelent, és ahogy elment szorosan Toni mellett, leejtett egy papirost, és már futott is a lelkészlak felé.

Toni felvette a cetlit. „Találkozzunk ma háromkor a Dover's Hillen."

Toni akkor járt korábban a Dover's Hillen, amikor a cotswoldsi olimpiai játékokat nézte meg. A domb egy természetes amfiteátrumot képez, körülbelül egy mérföldre Chipping Campdentől. Toni emlékezett rá, hogy a sípcsontrugdosáson, ezen a nagy múltú sporton különösen jól szórakozott, amit Nagy-Britanniában a tizenhetedik század eleje óta gyakorolnak. Mivel sportnak túl fájdalmas, a huszadik század elején betiltották, de 1951-ben visszahozták. A játék korai változatával ellentétben, ahol a versenyzők a sípcsontjukat kalapácsütésekkel és vassal bélelt csizmával edzették, a modern játékosok a lábuknál szalmával bélelt nadrágot hordtak. A játék lényege, hogy le kell gyűrni az ellenfelet a földre, miközben a sípcsontját rugdossák. A

cotswoldsi olimpia műsorszámai között szerepel még az akadályfutás, a solymászat, a tradicionális Morris tánc, majd fáklyás felvonulás zárja a műsort Chipping Campden főterére, ahol mindenki áttáncolja az éjszakát.

Az idei játékokat már májusban megtartották. A Dover's Hill tetején a parkolóban csak néhány turista lézengett, amikor Toni odaért – a válság, valamint a sertésinfluenza és a gyenge font kombinációja a többségüket távol tartotta.

Toni felsétált az amfiteátrum tetejére, és megcsodálta a kilátást. Többen piknikeztek a füvön. A forró tea jellegzetes angol illata lebegett fel a dombra.

Toni visszasétált a parkolóba, és meglátta Simont, amint közeledik egy Mini Morisszal. Dudált egyet Toninak, aki odament, és beült mellé az anyósülésre.

– Mit csinálsz te Odleyban? – kérdezte Toni.

– Inkognitóban dolgozom – felelte Simon.

– Agatha engedélyével?

– Igen. Nem akarja, hogy bárki tudjon róla. Beköltöztem May Dinwoodyhoz albérlőként. Ne mondd el Agathának, hogy találkoztál velem, különben megkapom az első fekete pontom.

– Nem fogom, de milyen fedősztorival álltál elő?

– Azzal, hogy fel kell épülnöm a szüleim halálából, és érdekel a korai angol templomépítészet. Azt mondtam a lelkésznek, hogy nem tudok ott maradni ebédre, mert fontos

találkozóm van, és gyorsan eljöttem, mielőtt rákérdezhetett volna, kivel.

– És hogy boldogulsz?

– Jól. Szerencsére a lelkész, Giles szereti a saját hangját hallani. Csak prédikál és prédikál, így nekem nincs más dolgom, csak hallgatni. May Dinwoody pedig játékokat készít a vásárokra, úgyhogy segítek neki. Ott leszünk a mortoni vásáron kedden.

– Tudja valaki az irodában, hogy mit csinálsz?

– Nem.

– Akkor jobb, ha óvatos vagy. Néha, amikor nyugalom van az irodában, Phil Marshall ki szokott menni a vásárba. A biztonság kedvéért én feltennék kalapot és napszemüveget. De ha már az álruháról beszélünk, hogy a bánatban ismertél fel ebben a parókában?

Simon felnevetett.

– Meglátni, és többé nem feledni… Bármi remény arra, hogy újra lássalak?

– Pillanatnyilag nem szeretném. Remélem, nem kockáztattam semmit azzal, hogy találkoztunk.

Simon körbepillantott.

– Ezek csak turisták. Ne aggódj. Tudom már, elszabadulok jövő hét vasárnap, azt mondom, hogy rokonlátogatóba megyek, és találkozhatunk Mircesterben.

– Megadom a vezetékes telefonszámom – mondta Toni.

– Már megvan. Kiírtam az aktákból az irodában a mobiloddal együtt.

– Akkor miért nem csörgettél meg egyszerűen, amikor megláttál a templomudvarban?

– Gondolj csak bele, Toni. Mindenki odakapta volna a fejét, amikor a telefonod szentségtörő módon zenélni kezd a sírkövek között.

– Viszlát. – Toni kiszállt Simon veterán autójából, és átült a sajátjába. A kocsi átforrósodott a tűző napon. Toni lehúzta az ablakot, levette a fekete parókát, és letette a maga mellett lévő ülésre. Ahogy beindította a motort, és hátrafordította a fejét, hogy kitolasson, az a mókás érzése támadt, hogy figyelik. Kiszállt a kocsiból és körülnézett. Semmi más, csak a szokásos turisták és egy busznyi nyugdíjas egy walesi kirándulásról. Evans Luxustúrák, Cardiff – hirdette a felirat az egyik busz oldalán, ami mintha össze akart volna roskadni, mialatt az utasok unottan visszamásztak a fedélzetre.

Toni már épp elindult volna, amikor megcsörrent a mobilja. Simon hívta.

– A találkozásunk nagy izgalmában elfelejtettem megemlíteni egy borzalmas cikket Agatháról a *Vasárnapi Közlöny*ben.

Miután megállt egy újságosnál Chipping Campdenben, Toni vett egy *Közlöny*t.

Gyorsan átpörgette, mígnem beleütközött egy hatalmas portréfotóba Agatháról. Fölötte a cím: „Anglia válasza Clouseau felügyelőnek”. Gyilkos humorral megírt cikk volt, ami azzal indított: Agatha első kísérletét, hogy feleségül menjen James Laceyhez, az hiúsította meg, hogy a férje, akiről úgy tudta, halott, felbukkant a ceremónián. Aztán részletes leírása következett, hányszor kellett a rendőrségnek megmenteni Agathát az adófizetők költségére. Szerencsétlen amatőrként írták le, aki bűnesetről bűnesetre röpköd, dohányzik, iszik, és addig provokál, míg valaki félelmében rátámad.

A szerző egy Dan Palmer nevű újságíró volt.

Toni úgy döntött, megy és megnézi, hogyan birkózik meg Agatha ezzel a csapással. Az ajtó előtt Charlesba futott bele.

– Egy kis pátyolgatás végett jöttem – mondta Charles. – Láttad a cikket?

Toni bólintott. Charles becsöngetett, de semmi válasz. A férfi felhajtotta a levélbedobót, és bekiabált:

– Én vagyok, Charles, Tonival együtt!

Vártak egy darabig, aztán nyílt az ajtó.

– Gyertek – mondta Agatha váratlanul. – Gondolom, láttátok a *Közlöny*t. Menjünk ki a kertbe.

Charles és Toni leültek egy-egy kerti székre. Agatha egy régi, otthoni ruhát viselt, smink nem volt az arcán.

– Bepereled? – kérdezte Charles.

– Nem tehetem. A felsorolt esetek, amikor a rendőrség a megmentésemre sietett, mind stimmelnek, beleértve a legutóbbit, amikor részt vett az akcióban a Scotland Yard, a folyami rendészet, a Temze rendőri egység és a parti őrség.

– De amilyen nevekkel illeti magát…! – kiáltott fel Toni.

– Figyeld csak meg, azt írja: „Véleményem szerint…” Nem perelhetek be valakit a véleményéért.

– Mit ártottál te ennek az embernek? – kérdezte Charles. – Nem, ne fordítsd el a fejed. Ki vele!

– Jól van. A következőképp áll a dolog. Amikor egy fürdőruhacég kampányát csináltam, meghívtam a sajtót az új modellek bemutatójára. Ilyenkor férfi és női riporterek egyaránt érkeznek, nyilvánvaló okokból. Ez a pasas is ott volt. Észrevettem, hogy elrejtőzik egy spanyolfal mögé az öltözőben, kezében egy fényképezőgéppel, és a vetkőző modelleket fotózza. Ellöktem a spanyolfalat, és megkértem az egyik saját fotósomat, hogy kapja le. Elküldtem a képet egy panasszal a főszerkesztőjének. Az *Expressz*nél dolgozott akkoriban, el is veszítette az állását.

– És amúgy elvárták tőle, hogy efféle képeket csináljon? – kérdezte Toni.

– Nem, ez a saját kis szaftos szórakozása volt. A közönség között volt egy jó fotósa, akinek az volt a munkája, hogy szállítson néhány képet az újság színes mellékletéhez. Ezzel tönkretehet engem.

– Olyan, mint egy perverz – vélte Toni. – Tudom már. Találjunk valamit ellene.

– Hogyan?

– Nyomozók vagyunk, vagy nem? – vágta rá Toni mohón. – Hadd töltsek pár napot Londonban.

– Felismerne – vetette ellen Agatha.

– Inkognitóban mennék.

– Én fogok menni – jelentette ki Charles.

– De maga nem detektív! – kiáltott Toni.

– Meg vagyok sértve. Ott a képe a cikk fölött, fel fogom ismerni. Egyébként, többet tudok London sötét oldaláról, mintsem bölcselmetek álmodni képes, Horatio.

– De miért hívod Horatiónak? – bámult rá Agatha.

***

Charles másnap felutazott Londonba, a táskáját a klubjában hagyta, aztán átvonult egy kevésbé egészséges klubba Beecham Place-en. Ez a dzsentlmen-kör valójában egy ivászati egylet és egy bordélyház keresztezése volt.

Charles megkérdezte a pultost, hogy a barátja, Tapi ott van-e.

– Általában ilyentájt szokott érkezni – mondta a pultos. Charles kért egy italt és várt. Tíz perc múlva bevonult Lord Patrick Dinovan, a barátainak csak Tapi. Kicsi, szürke ember volt, gyűrött arccal. Charles sokszor gondolt arra, hogy

Tapinak van a legjelentéktelenebb külseje minden ismerőse közül.

Vidáman üdvözölte Charlest.

– Csüccs le, Tapi – mondta Charles. – Szeretném, ha elkövetnél nekem egy bűntettet.

– Miért nem csinálod magad?

– Engem felismerhetnek.

– És mi ebben a jó számomra?

– Ingyen vadászat. Pillanatokon belül itt a fácánszezon.

Dan Palmer egyedül iszogatott a Lópatkóban, egy folyóparti kocsmában, amit a *Közlöny* szerkesztősége látogatott előszeretettel. Palmer hírhedt volt róla, hogy néhány ital után kötekedővé válik, így aztán a munkatársai kellő távolságot tartottak tőle. Amikor végül eljutott piás agyáig a felismerés, hogy senki nem akar vele szóba állni, morogva ellökte maga elől az italát, és kisétált az utcára. Pár lépést dülöngélt csak, amikor beleütközött egy alacsony emberkébe.

– Ó, a csodába, elnézést! – mondta a férfi. – Hadd engeszteljem ki. Egy italt?

– De nem itt – felelte Dan, hüvelykujjával a kocsma felé bökve.

– Van itt a közeli hotelben egy szobám, és egy üveg jóféle whiskym, ha van kedve csatlakozni – invitálta Tapi.

Dan apró szeme résnyire szűkült.

– De nem vagy buzi, remélem.

– Menjen már! Na jó, felejtsük el.

Palmert viszont már felcsigázta az ingyen pia gondolata.

– Oké – mondta végül. – Hogy hívnak?

– John Danver.

– Mutasd az utat.

A hotel kicsi volt, de drága küllemű. Dan belesüppedt egy fotelbe Tapi lakosztályában, és hálásan elfogadott egy nagy pohár malátawhiskyt.

– Te az a híres riporter vagy, Dan Palmer, igaz?

– Az.

– Mesélj pár jó sztorit, nagyon érdekel.

Dan szinte még az italáról is megfeledkezett, annyira vágyott rá, hogy kérkedhessen. Amikor befejezte, Tapi így szólt:

– Az a nyomozónő, Raisin, tényleg olyan hülye?

Dan meg akarta koppintani oldalról az orrát, de olyan részeg volt, hogy véletlenül belebökött a saját szemébe.

– Aú! – vonyított fel. – Ó, igen, Aggie Raisin. Nem, az a nő ravasz, mint a róka.

– Akkor miért kezdted ki a hírnevét?

– Volt egy régi sérelmem, amit vissza akartam fizetni. Szépen elkaszáltam, mi? Semmi nincs abban a cikkben, amiért be tudna perelni.

– Szóval tényleg érti a dolgát a nő?

– Bizony hogy. Ettől még mókásabb a szitu.

– Nem értem… Üres a poharad, hadd töltsem tele. Úgy érted, ha egy riporter a *Közlöny*nél bosszút akar állni, akkor ennek érdekében cikket is írhat?

– Csak ha olyan okos, mint én.

– Szóval a főszerkesztőd sosem jött rá, hogy egy régi számlát fizettél vissza?

– Az? Az a saját seggét nem ismerné meg, ha szembejönne vele.

– De hát elég jól kell értenie a dolgát, ha főszerkesztő lett, nem gondolod?

– Reménytele-lelen. Én hátrakötött kézzel jobban csi… nálnám. A laptulajdonos unokahúgát vette el. Őőőt, érted! Így kapta meg a polcot, na, posztot. Ahhoz, hogy a csúccs… csúcson maradj, pont ollyan okosnak kell lenned, mint én vagyok. Farkastörvények uralkodnak, dzsu… dzsungelben élünk.

Dan elkalandozott, aztán hirtelen elaludt.

Tapi kivette a whiskyspoharat a kezéből. Kikapcsolta a kismagnót, amit a kettejük között álló asztalon egy váza mögé rejtett.

Lesietett a szálloda földszintjére, a zsebéből elővett egy baseballsapkát jó nagy simléderrel, és a fejébe nyomta úgy, hogy a napellenző eltakarta az arcát. Korábban odaküldött valakit, hogy lefoglalja a szobát Dan Palmer nevében, készpénzben előre fizetve, plusz a letét. Az előcsarnokban még mindig nagy volt a nyüzsgés egy parti miatt, amit a

frissen érkezett vendégek rendeztek. Amikor Tapi és Dan beállítottak, a recepciós épp telefonált, és nem fordított különösebb figyelmet rájuk, Tapi pedig elővigyázatosan magánál tartotta a szobakulcsot.

Dan reggel hatkor ébredt fel, kegyetlen másnaposan. Nagy nehezen feltápászkodott, levánszorgott a földszintre, majd ki az utcára, ahol leintett egy taxit, és elvitette magát az albérletébe, hálát adva, hogy ma szabadnapos.

Másnap elindult a szerkesztőségbe, közben megállt a helyi újságosnál, hogy vegyen egy *Közlöny*t. Megakadt a szeme egy vastag keretes szövegen, „Bocsánatkérés” címmel.

„A *Közlöny* szíves elnézését kéri Miss Agatha Raisin magándetektívnek, a mircesteri Raisin Nyomozóiroda vezetőjének, egy a napokban közzétett, félrevezető cikkünk miatt, és biztosítjuk olvasóinkat, hogy Miss Raisin az ország egyik legjobb magánnyomozója.”

Mi a bánat…? Dan beugrott egy taxiba, a munkahelyén felrohant a főszerkesztői emeletre, ahol a szerkesztőségi titkárnő fogadta:

– Mr. Dixon szeretne beszélni magával.

Dan követte a nőt Dixon szobájába. A főszerkesztő zömök ember volt, ritkuló hajjal, harcias ábrázattal. Az irodáját elárasztotta a napfény, amely csillogva tükröződött az ablakon túl a Temze hullámain.

– Hallgasd meg ezt – mondta Dixon, és bekapcsolt egy magnót az íróasztalán.

John elborzadva hallgatta a beszélgetést, amit azzal a férfival folytatott, aki John Danvernek nevezte magát.

– Behúztak a csőbe – nyögte.

– Mázlink volt, hogy megúsztuk egy bocsánatkéréssel. Az a Raisin nevű nőszemély a szart is kiperelhette volna belőlünk. Na mármost, a múltban megengedtük, hogy alkalmanként te írd a vezető anyagokat, de visszanéztem egy kicsit a munkáid. Az a néhány vezércikked mindig súrolta a rágalmazás határát. Most menj és pakold össze a cuccaid. Itt nálunk végeztél.

– De…

– Akarod, hogy hívjam a biztonságiakat?

Dan visszament a hotelbe, de ott csupán azt közölték vele, hogy ő maga foglalta le a szobát. Útközben jó néhány italra megállt. Határozottan megmondták neki, hogy a szoba az ő nevén szerepel, és további információval nem tudnak szolgálni. A foglalót visszafizetik neki.

Dan úgy gyűlölte Agatha Raisint, ahogy még sosem gyűlölte azelőtt.

***

Charles már megbánta, hogy felajánlotta Tapinak az ingyenes vadászatot. Végtére is, ő erősen a fácánszezontól

függött, hogy finanszírozni tudja az ingatlanja fenntartását. Ráadásul fizetett Tapinak a hotelszobáért és a whiskyért is.

Félbeszakította hát Agatha hálálkodását, és azt mondta:

– Attól tartok, sokba fog neked kerülni – a megvesztegetés és egyéb költségek…

– Mennyi?

– Ötezer font.

– Te jóságos ég! Na jó. – Agatha előhalászta a csekkkönyvét, kiállította az összegről a bizonylatot, és átnyújtotta Charlesnak. – Itt maradsz nálam?

– Nem, dolgom van. – Charles valahol piszok alaknak érezte magát, de hát a pénz az pénz, és az efféle ingatlan, mint az övé, zabálta a vagyont. – Hallgass ide, elviszlek ebédelni, hogy megünnepeljük a sikert.

– Nem lehet – mondta Agatha. – Fontos találkozóm van.

– Nagyon sunnyogsz. Kivel?

– Törődj a magad dolgával.

Agatha Eveshambe beszélte meg az ebédrandevút Simon Blackkel. A válság miatt Evesham lehangolóbbnak tűnt, mint valaha. Egy thai étteremben találkoztak a Fő utcán.

A rendelés után Agatha megkérdezte:

– Hogy haladsz?

– Lassan – felelte Simon. – Egy ilyen Odley Cruesis-féle faluban, ha nem oda születik az ember, mindig jöttment marad. Mindenütt titkok. A lelkész jobban szereti a

templomát, mint Istent vagy a feleségét. Én meg ámuldozom azon a hosszúkás északi bejáraton az ikszedik századból, nem beszélve a normann pulpitusról.

– May Dinwoodyval hogy boldogulsz?

– Elég jól. De nem fog John Sundayről beszélni, ahogy a többi falubéliről sem. Kedvesek velem, mert én vagyok a lelkész kis kedvence. Főleg az időjárásról és a termésről folyik a szó. Bent jártam egyszer a vegyesboltban, és felhoztam a Sunday-gyilkosságot. Hirtelen csend lett, aztán egész másról kezdtek beszélni. Néha az az érzésem, mindannyian benne vannak. Igyekszem rávenni Mayt, hogy igyon egy kis bort a vacsorához, hátha ez megoldja a nyelvét.

– És Penelope Timson? – kérdezte Agatha. – Nála valami?

– Ideges, zavart nő. Folyton ölelget, pedig ez olyan taperolásnak hat, és azt mondogatja, hogy ilyen fiúgyereket szeretne, mint én vagyok.

– Légy óvatos – intette Agatha. – Adj még egy hetet magadnak, aztán lépj le!

Ezen az estén Simon erősen nógatta Mayt, hogy igyon még egy harmadik pohár bort is, de a nő megrázta a fejét.

– Elég volt. Nem akarok becsípni. Ó, majdnem elfelejtettem. A lelkész azt kérte, legyen holnap reggel kilenckor a parókián. Úgy gondolja, ideje, hogy segíteni kezdjen a pásztori szolgálatban.

– De hát nem állok a parókia alkalmazásában – tiltakozott Simon.

– Csakhogy nem egészséges egy fiatalembernek a maga korában, ha semmit nem csinál. És annyi érdeklődést mutat az egyház iránt – igazán ritka dolog manapság! Látni fogja, hogy nincsenek fiatalok a falunkban. Gyerekek igen, de tinédzserek már nem.

Talán mert elhúznak erről az átkozott helyről, amint tudnak, gondolta Simon. Aztán megkérdezte:

– És mi lenne a dolgom?

– Azt hiszem, elfuvarozni valakit valahová.

Másnap, amikor Simon becsöngetett a parókia ajtaján, a lelkész vidáman üdvözölte:

– Á, a barátunk! Summerék és Beagle-ék hamarosan itt lesznek. El akarnak menni vásárolgatni Cheltenhambe.

– Nem hiszem, hogy mind beférnek a kocsimba – mondta Simon.

– Használhatja az én furgonomat, az elég nagy mindannyiuknak. Elvihetné őket egy szerény ebédre, és majd kifizetem.

A lelkész finoman besegítette a párokat a kocsiba. Az idő napos volt és meleg, de az öregek mind vastagon be voltak bugyolálva.

– Szép napunk van – mondta Simon.

Csönd.

– Énekelhetnénk is! – javasolta Simon, elbátortalanodva a fagyos légkörtől.

– Fogja be és hajtson – morogta Fred Summer –, és az utat figyelje!

A végtelenségnek tűnt, mire Cheltenhambe értek. Az öregek hólyagjai megkövetelték a rendszeres megállókat.

Cheltenham már 803-ban apátsági város volt. Alfréd király nagyra értékelte az itteni nyugalmat, de a település gyors felemelkedése a tizennyolcadik században kezdődött, amikor felfedezték a híres hőforrásokat. Olyan hírességek jöttek ide kúrálni magukat, mint Händel vagy Samuel Johnson.

Simon befordult az Evesham Road melletti parkolóba. Öregember-rakományát még azelőtt ki kellett tennie, hogy leállította a kocsit, mert a parkolóhelyek olyan szűkösnek bizonyultak, hogy az autókat szinte cipőkanállal igazították be egymás mellé.

Miközben a két pár kifelé csoszogott a parkolóból, Simon csatlakozott hozzájuk.

– Hé – szólt rá Fred. – Maga nem jön velünk. Itt találkozunk ötkor.

– De azt kérték, vigyem el önöket ebédelni – ellenkezett Simon.

– Mi majd megebédelünk magunk, és elszámolunk a lelkésszel. Elmehet.

Simon az órájára pillantott. Még csak délelőtt fél tíz volt. Talán Toni idejöhetne. Felhívta a mobilján.

– Toni – kezdte mohón –, Simon vagyok.

– Ó, helló, Lucy – mondta Toni csilingelő hangon. – Az irodában vagyok.

– Itt ragadtam Cheltenhamben. Ha el tudsz szabadulni ebédre, a sétálóutcában várlak a tésztázós étteremben.

– Megpróbálom. Mennem kell.

Miután letette, Simon rájött, hogy nem épp detektívként viselkedett. A faluból nyilvánvalóan mindenki gyanúsított. Követnie kellett volna az utasait, és megnézni, mit csinálnak. Olyan lassan csoszognak, még nem juthattak túl messzire. Lesietett a városközpontba vezető lejtőn, de nem látta őket.

Abba is hagyta a keresgélést, mert rájött, mekkora idióta. Az ő négy utasa bent tartózkodott a lelkészlak szalonjában, amikor a gyilkosság történt.

Hogy kellemesen elüsse az időt, a boltokban nézelődött, aztán elindult az étterembe a sétálóutcán, ahol Tonival akart találkozni. Sikerült a kinti részen szereznie egy asztalt, kért egy pohár lagert, és azt mondta, az ételt majd akkor rendeli meg, ha a barátja megérkezett.

Negyed óra múlva már épp arra jutott, hogy Toni biztos nem tud jönni, amikor megpillantotta a lány ragyogó aranyhaját és karcsú alakját, amint a tömegen át felé közeledik.

– Szevasz! – üdvözölte Toni. – Mit csinálsz itt Cheltenhamben? Azt hittem, ott rostokolsz abban a faluban, és keresed a tettest.

– Itt ragadtam egész napra a négy kisöreggel.

– Melyik néggyel?

– Summerék és Beagle-ék.

Toni talpra ugrott, kis híján összeütközött a szlalomozó pincérrel.

– De hülye vagy! – mondta Simonnak. – Tudják, hogy nézek ki. Az inkognitódnak annyi, ha meglátnak itt velem. – Azzal már el is szelelt.

Simon szerencsétlenül nézte, ahogy a távolodó Toni szőke feje hol kibukkan, hol eltűnik a tömegben, aztán nem látni többé. Simon nekibúsulva rendelt egy pirított sajtos bagettet. Teljesen átérezte a hülyeségét, amit Toni vágott a fejéhez. Nagyon vonzónak találta a lányt, de ha sikerre akarja vinni ezt a küldetést, akkor jobban teszi, ha csakis erre koncentrál, míg nem talál valami használhatót.

Az egyetlen személy a faluban, aki hajlandóságot mutatott a pletykálkodásra, May Dinwoody volt. A legkézenfekvőbb téma pedig Tilly Glossop. Amennyire a helybéliek tudták, viszonya volt John Sundayjel. És Sundaynek birtokában volt egy fotó, amely kompromittáló helyzetben mutatja Tilly Glossopot a polgármesterrel. Ebből az afférjából semmi nem szivárgott ki a sajtónak. Simon csak arra tudott gondolni, hogy az egész ügyet eltussolták. A jelentésben, amelyhez

Simon hozzájutott, Patrick azt állította, hogy Tilly szerint csak egy múló kis flört volt köztük, és a polgármester bankszámláján semmi nem utalt ara, hogy megzsarolták volna. Hogyan kaparintotta meg Sunday azt a fotót? Tilly megesküdött, hogy nem tudja.

Baráti viszonyba kell kerülnöm Tillyvel, gondolta Simon, amikor végre eltelt a délután, és visszaindult a parkolóba, hogy felszedje az utasait.

Rakománya tagjai pontban öt órakor érkeztek, számtalan műanyag szatyrot cipelve. A beszélgetésükből ki tudta venni – mivel nem közvetlenül neki címezték a mondandójukat –, hogy a vásárláson kívül „vízkúrát is tartottak”.

Hazafelé még több „szükségmegállót” kellett beiktatni az úton, mint odafelé, így már besötétedett, mire végül hál’ istennek beértek a faluba. Simon kisegítette őket a furgonból, amit aztán visszavitt a parókiára és leparkolt vele a ház előtt.

Vagy a képzelete űzött vele gonosz játékot, vagy Odley Cruesis tényleg ilyen hátborzongató hely volt. Ahogy keresztülment a falu főterén, majd végig a régi malomhoz vezető úton, teljes csend uralkodott. Se kutyaugatás, se a nyári este megnyugtató hangjai, de még egy tévékészülék zaja sem hallatszott.

Simon sóhajtott. Még egy udvariasan átbeszélgetett este Mayjel. Bárcsak kitalálna valamit, bármit, ami segítene neki

elszabadulni innen. Nagy, sárga hold terpeszkedett az égen, bearanyozva a régi malomtó vizét.

Simon a tó partján állt, nézte a vizet. Egyszer csak taszítottak rajta egy hatalmasat a két lapockája között, amitől egyenesen a tóba zuhant.

Valami azt súgta neki, maradjon lent, ameddig csak lehetséges. Középkori falvak rémületes képei villantak fel előtte, ahol csákányokkal és sarlókkal várják, hogy felbukkanjon a felszínre. Végül felrúgta magát, kidörgölte a szeméből a vizet, és rettegve hordozta körbe a tekintetét, de senkit nem látott. Kivonszolta magát a meredek partra, és zihálva elterült a füvön.

Ahelyett, hogy visszament volna a malomépületbe, az autójához rohant, és amilyen gyorsan csak bírt, elhajtott Agathához Carselybe.

Agatha ajtót nyitott, és döbbenten bámult a csuromvizes Simonra.

– Gyere be – mondta. – Mi a csuda történt?

Simon elmesélte, hogy megtámadták.

– Szerencse, hogy jól úszom – mondta –, máskülönben megfulladtam volna.

– Engedek neked egy forró fürdőt – mondta Agatha. – Charles, a barátom itt hagyott a vendégszobában egy fürdőköntöst és néhány ruhadarabot. Brandy? De nem is. Egy jó forró tea ilyenkor a megoldás.

– Tudom – mondta Simon –, de én inkább a brandyt választanám.

– Hagyd a ruháid a fürdőszoba előtt, és beteszem őket a centrifugába. Még szerencse, hogy csak egy ing és egy nadrág volt rajtad, nem a legjobb öltönyöd.

Simon megfürdött, felvette Charles köntösét, és miközben várta, hogy a ruhái megszáradjanak, Agatha így szólt:

– Ezzel a faluval végeztél. Mire jutottál ma?

Simon elmesélte, de azt nem vallhatta be, hogy találkozott Tonival. Valakinek mégis fel kellett őt ismerni. Talán az öregek. De akkor sem lehetett idejük elpletykálni a faluban. Persze még mindig felhívhattak valakit. De Simon ezeket nem mondta ki hangosan.

– Szeretném, ha leírnál minden apró részletet, amit fel tudsz idézni – mondta Agatha. – Az egész ott-tartózkodásod az elejétől a végégig, ki mit mondott, milyen benyomásaid születtek róluk. Felteszem, mind abban reménykednek, hogy Tom Courtney maga ölte meg valamilyen okból Sundayt. Lehet, hogy többet tudsz, mint amennyit gondolsz. Holnap az egész napot fordítsd erre. Én majd beadagolom a többieknek, hogy végül mégis felvettelek. Jelentsük ezt a dolgot a rendőrségnek? Nem, cirkuszolni kezdenének, hogy beleavatkoztunk a nyomozásba. A legjobb, ha felhívod May Dinwoodyt, és elmondod, hogy meglátogattad egy barátod, és utána kiköltözöl. Tudom már. Én fogom felhívni, és azt

mondom, hogy a nagynénéd vagyok. Nagyon jól utánzom a nyelvjárásokat.

Agatha felhívta Mayt, és bevetette a kiejtést, amit nagy vidáman gloucestershire-inek gondolt. Miután letette a telefont, így szólt Simonhoz:

– Kicsit felizgatta magát azon, hogy elveszít téged. Akarod, hogy elküldjem Patricket vagy Philt, hogy összeszedjék a holmid? Úgy tűnik, valaki rájött ebben az átkozott faluban, hogy nekem dolgozol.

– Nem, magam megyek – jelentette ki Simon. – Mayjel jó barátok lettünk. Nem akarom, hogy megtudja, mi az ábra.

– Ahogy akarod. De a helyedben azonnal indulnék, ahogy a ruháid megszáradnak, mert a pletyka futótűzként fog elterjedni reggelre.

Amikor visszaért a malomba, Simon rájött, hogy Agatha gloucestershire-i kiejtése egy pillanatig sem tévesztette meg Mayt.

– Az a Raisin nevű nőszemély volt – jelentette ki Miss Dinwoody. – Ahogy megszólalt, azonnal felismertem az elváltoztatott hangját.

Kilencedik fejezet

May figyelmesen hallgatta Simont, aki elmesélte, hogyan lökte be valaki a malomtóba.

– Csak magát hibáztathatja – vélekedett az asszony. – Ez egy békés falu. Meg fogja látni, hogy az a Tom Courtney a gyilkos. Nyilván csak megtréfálta magát egy falusi kölyök.

– Semmiféle kölyköt nem láttam – tiltakozott Simon. – Sőt meglehetősen korosnak tűnik itt mindenki.

May egészen felpaprikázódott.

– Nem egy nagy detektív maga, hallja. Van itt néhány kisfiú meg kislány, akiket busszal szoktak átvinni a Chipping Campden-i iskolába.

Simonnak hirtelen eszébe jutott, amikor a lelkész megkérdezte tőle, tud-e úszni. Mivel nem akart bevonódni bármiféle közösségi programba, inkább azt mondta, nem. Penelope is jelen volt.

– Amúgy meg, pakolja csak össze szépen a holmiját, fiam, és távozzon. Nem szeretem a csalókat.

A következő nap katonás hangulatban lelte Agathát. Először is dühös volt, hogy híres tájszólása nem vált be, másodszor pedig elhatározta, hogy ideje visszamenni abba a faluba Tonival és Patrickkel együtt, és újrakezdeni a kérdezősködést.

Patrick a rendőrségi kapcsolatai által megtudta, hogy John Sunday munkahelyén alapos nyomozást folytattak, és semmi gyanúsat nem találtak. Tilly Glossopot újra és újra kikérdezték, de semmi többet nem tudtak kiszedni belőle, mint amit már elmondott. A polgármester fotóján kívül Sundaynek számos e-mail volt birtokában a kollégáitól, amelyeket kinyomtatott. Mindegyik tartalmazott valamit, amiről az érintettek nagyon nem szerették volna, ha megtudja a főnökük, a férjük vagy a feleségük, de mindenkinek sziklaszilárd alibije volt Sunday halálának idejére. Úgy tűnt, Sunday nem volt zsaroló, csupán hatalmi helyzetének megerősítésére használta a birtokában lévő információkat, hogy azt csinálhasson, amit akar.

Agatha bűntudattal gondolt arra a kompromittáló fotóra Penelope Timsonról. Nem kellett volna visszatartania.

Amikor megérkeztek a faluba, úgy döntött, maga látogatja meg Penelopét. Patricket elküldte, hátha bármit ki tud még szedni Tilly Glossopból, Tonit pedig Carrie Brotherhez irányította.

Toni boldog volt, amikor viszontlátta Simont az irodában. Agatha röviden elmesélte neki a fiú kalandjait. Toni kíváncsi

volt, vajon régi iskolatársai mit gondolnának Simonról. Csőrszerű orrával, széles szájával egy kicsit úgy nézett ki, mint a hagyományos német Kasperl-bábfigura. De Toni nagyon szerethetőnek találta meleg mosolyát és szürke szeme csillogását a sűrű, göndör, fekete haja alatt. És Simon kedves is volt vele.

Toni becsöngetett Carrie-hez, és hallgatta a házigazda magnójáról felzengő ugatókórus kakofóniáját, míg a hölgy ajtót nyitott. Széles arcát könnyek áztatták.

– Mi a baj? – kérdezte Toni. – Segíthetek valamiben?

– Igen. Jöjjön be.

Toni követte a nőt a rendetlen szalonba, ami bűzlött a kutyaszagtól. Carrie váratlanul kitört.

– Maga detektív. Azt akarom, hogy felderítsen egy gyilkosságot!

– De hát ezért vagyunk itt.

– Nem arról a spicliről, Sundayről beszélek, az megérdemelte a halált. Az én Cukimról van szó.

– Cuki?

– A kiskutyám, az én drága csöppöm.

– Mi történt?

– Tegnap kimentünk a térre, és letettem a gyepre Cukit, hadd szaladgáljon egy kicsit. Láttam, hogy talál valamit és elkezdi enni. Mire odaértem, már végzett vele, bármi volt is az. Mondtam neki, hogy „Cuki, rossz kisfiú vagy, nem szabad megenni semmit, amit nem a mami ad neked!” – Carrie

szemébe könnyek gyűltek. – És akkor Cuki megnyalta az orrom, és felnézett rám azokkal a kis szemeivel. Hazavittem, és betettem a kosarába. Én lefeküdtem egy kicsit szunyókálni, és amikor felébredtem, már halott volt! Elvittem az állatorvoshoz, és boncolást követeltem.

– Megkapta már az eredményt?

– Még nem. Az az ostoba állatorvos megpróbálta bebeszélni nekem, hogy a túletetés és a mozgáshiány is okozhatta a halálát.

– Mennyi idős volt Cuki?

– Majdnem húszéves.

– Szép kor egy kutyának.

– Ugyan már! Még évei lettek volna hátra.

– Üljön le, kérem, és engedje meg, hogy főzzek magának egy teát – nógatta Toni. – Csúnya sokkot élt át.

Toni meg sem várta a választ, megkereste a konyhát, készített egy jó erős teát, és bevitte Carrie-nek. A nő belekortyolt, aztán rekedten azt mondta:

– Maga egy kedves lány. Senki mást nem érdekelt a tragédia. Azt mondták, hogy az én Cukim összepiszkította a főteret.

– Ha megmérgezték a kutyáját, ki tehette?

– Bárki ezek közül. Azelőtt ez egy rendes falu volt. Mindannyiunknak elege volt abból a buzgómócsing Sundayből, és ez még jobban összehozott minket. Miközben mindig megvoltak a magunk kis civódásai, azért összetartó

közösség voltunk. Még Miriam is beleillett. Hagytuk, hogy játssza az udvarház ladyje szerepét, mert sokat tett a faluért. Egy időre minden visszatért a normál kerékvágásba, mert az emberek biztosak voltak benne, hogy Tom Courtney a tettes, de most már úgy tűnik, ő nem lehetett, és egy gyilkos mászkál köztünk.

– Mit gondol, ki ölhette meg John Sundayt? Úgy értem, talán kiderülhet, hogy ugyanaz a személy, aki a kiskutyáját is megmérgezte.

Carrie egy hosszú pillanatig elgondolkodva nézett Tonira, a szeme köré vörös karikákat rajzolt a sírás.

– Megmondom én magának – szólalt meg végül. – A lelkész, Giles Timson.

– De miért?

– Nem engedte, hogy bevigyem Cukit a templomba. És mi a helyzet a szép anglikán himnusszal, kérdeztem tőle, hogy „minden dolgok oly csodásak, minden kis lény oly becses”? Erre gúnyosan rám nézett, és azt mondta: Isten teremtette az óriáskígyókat és a csótányokat is, és ugye nem szeretném bármelyiket is a templomban látni. És akkor Cuki jól megharapta a kezét. Látnia kellett volna azt a gonosz pillantást, amit rám lövellt. *Mellesleg* – halkította le Carrie a hangját –, láttam a feleségét egy kávézóban Mircesterben John Sundayjel, és a nő úgy sírt, mintha épp szakítottak volna.

Talán a fotó lehetett a háttérben, gondolta Toni.

– Itt a névjegykártyám – mondta Carrie-nek. – Hívjon fel, amint megvan a boncolás eredménye.

Agatha a templomudvarban találta Penelopét, aki a fűtől és gizgaztól tisztogatta meg néhány régi sírkő alapját. Széles karimájú, rózsaszín szalmakalapot viselt, amelyet fehér és rózsaszín pöttyös fátyol ölelt körbe.

– Pompás kalap – dicsérte Agatha.

– Ó, hogy ez? – Penelope felegyenesedett, és hátrébb tolta a fején a kalapot. – Csak kertészkedéshez használom, egyébként gyűlölöm. Egy esküvőre vettem magamnak, olyasvalaki esküvőjére, akit cseppet sem kedvelek, úgyhogy soha többé nem volt kedvem fölvenni. Butaság, tudom. Szeretne valamit?

Toni felhívta Agathát, miközben az a parókia környékén kereste Penelopét, és elmesélte, amit hallott.

– Azt hallottam, hogy egy fiatalember lakik May Dinwoodynál, és valaki belökte tegnap este a tóba.

– Simont? Az egy nagyon kedves fiú. Miért tenne ilyet bárki is? Talán csak tréfa volt. – Halkabban folytatta. – Néhányan *túl sokat isznak* ebben a faluban.

– Vagy valaki, aki azt gondolta, a fiú nem tud úszni – mondta Agatha. – Igazából ezt szerettem volna megkérdezni. Nézze csak, az a helyzet, valaki látta magát egy mircesteri kávézóban Sundayjel. A fotó miatt találkoztak?

Mit akart a férfi valójában? Pénzt? És most az igazat mondja! Sunday birtokában volt az a fotó, igaz?

– Igen, de nem akart pénzt. Giles valamikor vett egy darab földet a falu határában. Azt mondta, ha nyugdíjba megy, építhetnénk rá egy házat. Nem akartam tovább a faluban élni. Én városi ember vagyok.

– Melyik városból való?

– Moreton-in-Marshból.

Aligha egy nyüzsgő metropolisz, gondolta Agatha.

– Szóval mit akart Sunday? A telket?

– Igen, azt akarta, hogy győzzem meg Gilest, adja el neki, különben megmutatja a fotót a férjemnek.

– De mi az ördögért akart Odley Cruesisben élni? – kérdezte Agatha.

– Azt hiszem – mondta Penelope, végighúzva sáros kezét az arcán, amitől sötét csíkok maradtak a bőrén –, egy kis hatalmi központot akart építeni. Imádta zaklatni az embereket.

– És maga mit tett?

– Meghívtam teára, és hagytam, hogy kérdezze meg Gilestől, megvehetné-e a telket. Giles kategorikusan visszautasította. Erre Sunday megkérdezte tőle, boldog-e a házassága. Giles egy kurta igennel válaszolt, mire John nevetni kezdett és azt mondta: „Élvezze ki, amíg tart”.

Valóban fantáziáltam arról, hogy megölöm. Ez akkor volt, amikor beszéltem Gilesnek arról a fotóról. Maga tényleg

tudni akarja, ki követte el ezt a gyilkosságot? És biztos benne, hogy nem Tom Courtney?

Valóban biztos. És nézze onnan a dolgot, hogy ha nem találjuk meg a gyilkost, maguk folyamatosan egymásra fognak gyanakodni, és ez a falu sosem lesz többé ugyanaz, mint régen. Ha egyáltalán eredetileg volt valamilyen.

– Ó, ez egy kedves, békés hely volt, és mind jól kijöttünk. Néha unalmas, persze. – Penelope levette az utált kalapot, és egy kőangyal fejébe nyomta. – És az ember mindig bemehet egy kis kultúráért Mircesterbe. Látta a helyi színkörtől a *Figaro házasságá*t?

Agatha tett egy kísérletet korábban, hogy tágítsa a horizontját, és ekkor látta a darabot, de olyannyira nem tetszett neki, hogy betudta a kudarcot a botfülének. Holott tényleg szörnyű előadás volt, főleg mert Cherubino szerepét a helyi napilap főszerkesztőjének feleségére osztották – ez garantálta a parádés fogadtatást a sajtóban, annak ellenére, hogy Cherubino hangjától majd' beszakadt a templomtető.

– Igen – felelte Agatha

– Milyen felemelő volt.

– Pontosan. De eltértünk a tárgytól. Gondoljon vissza az estére, amikor Sundayt megölték. Teljesen biztos benne, hogy senki nem hagyta el a szobát Miriamen és Miss Simmsen kívül?

– Senki, amennyire emlékszem. De akkora füstöt csinált a tűz, és nekem ki kellett szaladnom a brandyért.

– Sem Tilly Glossop, sem Carrie Brother nem vettek részt az összejövetelen.

– Penelope! – kiáltotta egy hang a lelkészlakból.

– A férjem. Mennem kell. – Penelope elfutott, a kalapja az angyal fején maradt.

Patrick meglepetten vette tudomásul, hogy Tilly Glossop flörtöl vele. Amikor a nő felszolgálta Patricknek a kávét, hozzátörleszkedett, súlyos mellét a férfi vállának nyomva. Patrick egyetlen nőt sem tudott felidézni az elmúlt húsz évből, aki flörtölt volna vele, amióta az arcára bevésődtek a mostani gyászos vonások, de azért mosolygott és igyekezett elbájoltnak mutatkozni.

– Milyen jó is egy férfit vendégül látni ebben a házban! – csiripelte Tilly, míg a kávézóasztalka felett zörgött. Vastag csuklóit karperecek ékesítették, a nyakából láncok lógtak alá különféle fityegőkkel. Hosszú, szálldosó köntös volt rajta valami sifonanyagból, félig áttetsző, de annyit azért mutatott, hogy feltűnjön alatta a félelmetes melltartó és egy lila franciabugyi. – Kóstolja meg a sütimet!

– Még mindig a Sunday-gyilkosság ügyében nyomozunk – mondta Patrick. – Maga, aki a legközelebb állt hozzá, talán hallott olyasmit, hogy valaki fenyegeti őt.

Patrick látott már korábban is női ajakbiggyesztést, de Tilly mintha az egész arcával biggyesztett volna, amitől a háj és a ráncok mind alulra tolultak.

– Senki nem szerette őt – mondta, miközben lezuttyant a kanapéra Patrick mellé, nagy illatfelhőt csapva maga körül.

– De hallották magukat veszekedni.

– Ó, az amiatt volt, mert közöltem, hogy végeztem vele – mondta Tilly. – Egy ideig szórakoztatónak találtam, de én már csak ilyen vagyok – könnyen jött, könnyen ment.

„Hogy csinálta? – tűnődött Patrick. – Ő lenne az utolsó nő a földön, akiről valaha álmodoznék."

– Azt hittem, fordítva történt – kockáztatta meg Patrick.

– Akkor téved. A legtöbb ember a faluban őt hibáztatta. De a hangulat már akkor megváltozott, mielőtt John idejött volna.

– Hogyan? Miért?

– Ez nem egy olyan Agatha Christie-féle falu, valami lorddal vagy visszavonult ezredessel a hierarchia élén, miközben a pórnép várja, hogy meghívják egy ünnepségre az uradalmi kertbe. Mi itt mindannyian egyenlőek vagyunk. Régen a vén George Briggsé volt az udvarház, de ő olyan magának való ember volt. Aztán jött Miriam, és el akarta játszani a falu úrhölgyét. Ettől felborult az egyensúly, érti? Szóval a népek már bosszúsak voltak, mire Sunday megjelent a színen. Igaz, hogy volt az a cirkusz a mozgássérültrámpával az udvarházban, ami Miriamet Sunday ellen fordította, de azt hiszem, az a nő bátorította Sunday kicsinyes bosszúit. Miriam sokat fecsegett Gilesszel, a lelkésszel. Azt mondta, a templomi rend túl *merev,* csupa

tömjén és áhítat, de ennek csupán az volt az oka, hogy imádott páváskodni azokban a csilivili ruhaköltményekben. Ennek ellenére adakozott az egyháznak, de meg mernék rá esküdni, hogy a lelkész mégis gyűlölte őt. Pokoli természetű nő volt.

Patrick azt latolgatta, nem egy gonosz elterelő manőver-e mindez.

– Mi a helyzet a fotóval magáról és a polgármesterről? Tudnia kell, ki csinálta.

– Sunday. Túl sok panasz érkezett ellene, és a polgármester esküdözött, hogy tenni fog valamit.

– Szóval maga megvezette!

– Nem én. Azt mondtam Sundaynek, hogy volt egy kis romantikus afférom a polgármesterrel, amikor a felesége nem volt otthon, ennyi. Nem hibáztathat érte.

A nő émelyítő illatától és közelségétől felkavarodott Patrick gyomra.

– Valakinek lennie kell ebben a faluban, aki gyilkolt – állította határozottan. – Mrs. Raisin barátját, Roy Silvert is megtámadta valaki. Végzetes ütés is lehetett volna, ha Roynak történetesen nincs olyan kemény kobakja.

– Nem hiszem, hogy ez gyilkossági kísérlet lett volna – mondta Tilly. – Talán valakinek csak elege lett abból a kotnyeleskedő nőszemélyből, aki nem is idevaló. Nem beszélhetnénk valami másról? – Tilly nekidőlt a férfinak.

Patrick egy szempillantás alatt talpra ugrott.

– Köszönöm, hogy áldozott rám az idejéből. Mennem kell.

Testméretéhez képest Patrick igen fürgén hagyta el a szobát, és mielőtt a vaskos Tilly kikecmergett volna a kanapé bugyraiból, már hallotta is becsapódni az ajtót a férfi mögött.

Patrick, Toni és Agatha a falu főterén találkoztak. Csak egyikőjük derített ki bármi újdonságot, nevezetesen, hogy Tilly beszélt Sundaynek a flörtjéről a polgármesterrel. Hirtelen egy földdarab csapódott Agatha arcának. Dühösen megpördült. Azelőtt nem látott egyetlen kamaszt sem a faluban, de most egy csapat kölyök állt nem messze tőlük, kövekkel és földcsomókkal felszerelkezve, amiket vicsorogva hajigáltak feléjük, azt kiabálva:

– Tűnés innen! Jöttment idegenek!

Mindhárman az autóikhoz futottak, és az irodában találkoztak ismét.

– Jelentsük a rendőrségnek? – kérdezte Toni.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne – vélte Agatha. – De ahogy a kocsihoz futottam, láttam, hogy Giles, a lelkész kinéz a plébánia ablakán. Meg sem mozdult, hogy leállítsa azokat a fiúkat. Na jó, haladjunk a többi üggyel, és felejtsük el Sundayt egy kis időre. Simon, hogy boldogulsz?

Simon megpördült a székével.

– Kinyomtattam a jegyzeteimet. Azt mondta, írjak le mindent, a legkisebb apróságot is.

– Nagyszerű. Később átnézem őket. Most már senki nem fizet azért, hogy megtaláljuk Sunday gyilkosát, úgyhogy mindannyiunknak a fizetős ügyfelekre kell koncentrálnunk.

***

Amikor Agatha este hazaért, Charles már a házban várt rá.

– Van egy hírem – újságolta.

– Sundayről?

– Felejtsd el Sundayt. Moreton-in-Marshban jártam, és kit látok nagy büszkén az utcán lépkedni? Dan Palmert.

– Mit csinálhatott arra?

– Reménykedjünk, hogy nem bosszút forralt. Úgy hallottam ismerősöktől, hogy elvesztette a munkáját. Gondoltam, a biztonság kedvéért testőrködöm melletted. Hogy halad a Sunday-ügy?

Agatha beavatta Charlest a legújabb fejleményekbe.

– Azt hiszem, ez lesz az az ügy, aminek sosem fogok tudni a végére járni – fejezte be a történetet.

Dan Palmer szörnyen vágyott egy italra. De majd később, és csak egyet, ennyit ígért magának. Mielőtt távozott a szerkesztőségből, kigyűjtötte magának Agatha eseteit, így talált rá a megoldatlan Sunday-ügyre. Ekkor pompás ötlete támadt. Ha fel tudná göngyölíteni az esetet, elkezdhetne magánnyomozóként praktizálni, és versenytársa lenne

Agatha Raisinnek. Tudta, ha józan marad, könnyedén legyőzheti a nőt, mert kész volt néhány mocskos kis trükkre, ami Agathának valószínűleg eszébe sem jutna.

Úgy döntött, a legjobb időzítés este tíz körül cselekedni. Volt egy nagy teljesítményű lehallgató készüléke. Nem kell mást tennie, csak kivárni, míg minden elcsendesedik, és belehallgatni az otthonok falai közt zajló beszélgetésekbe. Egy régi rendőrségi kapcsolata elárulta Dannek, hogy a rendőrök biztosak benne, valamelyik falubéli a gyilkos.

Bejelentkezett egy motelbe a Mircester melletti körgyűrűnél. A szobához nem tartozott minibár. Elhajtott egy út menti étterembe, ahol evett egy egész nap fogyasztható reggelit, és máris jobban érezte magát, pedig belül még mindig égette az alkohol hiánya. Egy pohárka nem fog megártani.

Egy mircesteri kocsmában két nagy vodkát engedélyezett magának. Nagy erőfeszítéssel leszállt a bárszékről, és az autójához ment. A kocsiban felkapcsolta a világítást, és alaposan áttanulmányozott egy katonai térképet, mígnem megtalálta az Odley Cruesisbe vezető utat.

A faluban csend honolt. A főtér körül csoportosuló házak mintha kuporogtak volna a sötétben. Dan elhajtott a falun kívülre, és egy nagy vadgesztenyefa alá parkolt egy dombtetőn. Az égen felhők gyülekeztek. Magához vette a lehallgató készüléket – ami egy vagyonba került, de számos jó fogás forrása volt –, és körültekintően gyalog indult vissza

a templomudvarba. Ott leguggolt egy sírkő mögé, bekapcsolta a műszert, és a parókia felé irányította.

Egy férfi hangja hasított az estébe, tisztán és hangosan. Dan káromkodott egyet és gyorsan lehalkította az eszközt, hogy csak ő hallja. Ez nyilván a lelkész.

– Megyek, lefekszem – mondta. – Jössz te is?

– Egy perc, drágám – felelt egy női hang. – Csak elpakolom az edényeket.

Ennyi.

Remek, nagyon remek, gondolta Dan. Próbálkozzunk máshol. Sötét ruhát viselt a szemébe húzott sötét gyapjúsapkával. Meleg és nyirkos volt az este, izzadni kezdett. Óvatosan kimászott a sírkő mögül, aztán felordított. Egy magas, kalapos figura nézett le rá.

Mire magához tért annyira, hogy rájöjjön, egy kőangyal az kalappal a fején, már nyílt is a lelkészlak ajtaja, és egy reszketeg női hang azt kérdezte:

– Van ott valaki?

Dan Palmer újra leguggolt, a szíve vadul kalapált, míg az ajtó becsukódott. Kilopakodott a templomudvarból. Kicsit odébb egy magas épületből fények szűrődtek ki. Dan közelebb ment. Egy szűk ösvény vezetett az épülethez, a tábla szerint a Malom utca.

A tóparton Dan bekucorodott a bokrok közé, és bekapcsolta a nagy hatótávolságú lehallgatót.

– Bárcsak ne költözött volna el az a fiatalember – mondta egy női hang. – Olyan kedves volt. Kár, hogy csak szaglászni jött ide. Sokat számított az a lakbér. Nem könnyű manapság kijönni a fizetésből, és…

Ekkor hatalmas ütés sújtott le Dan tarkójára. A férfi előrezuhant. A lehallgató készüléket valaki felkapta, és behajította a holdfényben fürdő tó arany fodrai közé.

Két nappal később, amikor Agatha már épp bezárni készült az irodát, betoppant hozzá egy bizonyos Mrs. Ruby Palmer.

Alacsony, megviselt külsejű nő volt, seszínű haja sűrű csigákba göndörödött. Rövidlátó szemével szaporán pislogott. Kinyúlt zöld kardigánja alatt harsány cikcakkokkal tarkított pamutblúzt viselt, hozzá hosszú fehér pamutszoknyát.

– Dan felesége vagyok – mondta.

– Mármint Dan Palmeré? Sajnálom, Mrs. Palmer, de ha azért jött, hogy botrányt csapjon a férje elvesztett állása miatt, felejtse el.

– Nem, nem amiatt. Maga csakugyan detektív?

– Ahogy a tábla is mutatja az ajtón.

– Szükségem van a segítségére. Dan eltűnt.

– A férje sokat ivott, Mrs. Palmer. Talán épp kialussza valahol.

– Nem erről van szó. Jött egy ötlete, hogy lekörözi magát mint detektív. Azt mondta, elmegy abba a faluba, és

megtalálja a gyilkost. Tudja, van egy ilyen illegális lehallgató készüléke. Az újságnál nem tudtak róla. Az ember megáll vele valakinek a háza előtt, és hallhatja, mit beszélnek bent. Szeretném megbízni magát, hogy találja meg Dant. Nem mintha hiányozna, értse meg, undorítóan viselkedett, amikor részeg volt. De nemrég örökölt egy kisebb vagyont egy nagybácsijától. Nekem csak egy kevés háztartáspénzt fizetett. Ha bármi történt vele, nem fogom megkapni a pénzt, míg nem találják meg a holttestét. Hivatalosan bejelentettem a hackney-i rendőrségnek az eltűnését, de nem érdekelte őket túlzottan.

– Rendben – mondta Agatha. – Nem fogom felszámítani magának, ha nem találom meg. Van egy névjegykártyája? – Ruby elővett egy elrongyolódott kártyát a táskájából. – Mircesterben marad?

– Nem, visszamegyek Hackney-be.

– Az hosszú autózás.

– Már megszoktam. Dan rendszerint túl részeg ahhoz, hogy vezessen.

– Milyen kocsija van Dannek?

– Egy öreg Volvo.

– Itt egy darab papír, írja le az alvázszámot. Rendben. Keresni fogom magát, amint találok valamit.

Miután Mrs. Palmer távozott, Agatha elkezdte körbetelefonálni a környező hoteleket, míg végül rátalált a motelre, ahol Dan Palmer legutóbb megszállt. A recepciós

elmondta, hogy a vendégük nem jött vissza, és ha másnapig nem jelentkezik, összepakolják a holmiját, és átviszik a hotel raktárhelyiségébe.

Agatha bemutatkozott, és kérte, hogy hagyják úgy a szobát, mert rendőrségi ügy színhelye lehet.

Aztán felhívta Simont, és megkérdezte, lenne-e kedve egy késői munkához.

– Nem akarom ebben a helyzetben a rendőrséget hívni, mert Palmer olyan részeges, hogy talán csak elfelejtette, melyik hotelben szállt meg. Szeretném, ha odamennél, és a kocsiban várnál, hátha megérkezik. Mondjuk éjfélig. Én itt maradok, és felhívom a kocsmákat. Tudd meg, volt-e minibár a szobájában, és hívj vissza. Ha nem, biztos vagyok benne, hogy ki volt száradva a torka.

Fél óra múlva Simon visszaszólt, hogy nem tartozott minibár a szobához.

Agatha szorgosan végighívogatta a kocsmákat Mircesterben és azon kívül is, de Palmer észrevétlenül felszívódhatott bármilyen tömegben. Agatha idegesen rágcsálta a hüvelykujját. Ha a fickó nem bukkan fel ma este, akkor tényleg jelenteni kellene a rendőrségen, mire készült.

Éjfélkor Simon telefonált, hogy nyoma sincs az eltűnt riporternek.

Némi tépelődés után Agatha felhívta otthon Bill Wongot, de Bill anyja közölte vele, hogy a fia éjszakai szolgálatban van.

Agatha bezárta az irodát, és elindult a főkapitányságra, ahol kérte, hogy Bill-lel beszélhessen, mivel életbevágóan fontos információja van egy gyilkossági ügyben.

Bill kijött, és bevezette Agathát egy kihallgatószobába. Bár az inkább hasonlított egy hotel társalgójára, kényelmes karosszékekkel és magazinokkal.

– Barátságosabb stílusra váltottak? – nézett körül Agatha.

– Kellett valamilyen megnyugtató környezet a nemi erőszak áldozatainak, a bántalmazott gyerekeknek, meg hasonló helyzetekben. Szóval, ki vele. Mi történt?

Agatha elmondott mindent, amit Rubytól hallott. Bill gyors jegyzeteket készített, aztán így szólt:

– Kimerültnek látszik. Hagyja ezt ránk.

– De maradjunk kapcsolatban – kérte Agatha. – Végtére is, sosem értesült volna erről, ha én nem mondom el.

– Megígérem.

Tizedik fejezet

Másnap reggel Agatha így szólt Simonhoz és Tonihoz:

– Hallottatok mindent Dan Palmer eltűnéséről. Szeretném, ha mindketten elmennétek abba az átkozott faluba, és elkezdenétek kutakodni. Nem lesztek veszélyben, mert hemzsegni fognak a rendőrök.

Agatha nem tudta, hogy Wilkes lefújt mindenféle keresést.

– Egy újságíró, felnőtt ember, ráadásul részeg – jelentette ki Wilkes. – Nem fogom erre pazarolni az embereimet.

Így aztán amikor Toni és Simon megérkeztek, közel s távol egy árva rendőrt nem láttak a faluban.

– Ragyogóan szép napunk van – mondta Simon. – Aligha támadnak meg minket fényes nappal. Nézzünk körül. Először az autót kell megtalálnunk.

De nyomát sem látták Palmer Volvójának sem a faluban, sem azon kívül.

– Menjünk és beszéljünk May Dinwoodyval – javasolta Simon. – Tudom, hogy dühös rám, de szerintem még mindig kedvel egy kicsit, és talán látott valamit.

A malomhoz vezető ösvény még mindig latyakos volt, mert a fák beárnyékolták, és nem száradt fel a legutóbbi eső óta.

– Nézd – mutatott a földre Toni –, egy csomó lábnyom a sárban. A rendőrségnek mintát kéne venni belőlük. – Kikerülték a lábnyomokat, és elmentek a malomépülethez, de May nem felelt a csöngetésre.

– Melegem van és éhes vagyok – mondta Simon. – Mi lenne, ha vennénk valami ebédet, és keresnénk a falun kívül egy kellemes piknikezőhelyet?

– De ne a helyi boltban vásároljunk – mondta Toni. – Ki nem állhatom a gyűlölködésüket. Azt mondtad, fényes nappal nem fognak megtámadni minket, de emlékezz csak azokra a kölykökre, akik földdel dobáltak.

– Most iskolában vannak, úgyhogy biztonságban vagyunk. Van egy benzinkút-shop a körgyűrűnél. Ott vehetünk valamit.

Immár szendvicsekkel és üdítővel felszerelkezve keresztülhajtottak a falun, majd felautóztak a közeli dombtetőre, ahonnan egy padról szép kilátás nyílt az alant elterülő kaszálóra.

A széna hatalmas, kerek bálákba kötve sorakozott.

– Milyen békés vidéki táj – mondta Toni, ahogy egy traktor keresztülpöfögött a mezőn, egy villával egyenként

feltornyozva elöl a bálákat, aztán visszaindult a szénapajtához.

– A villát pontosan a bála közepébe kell szúrni – magyarázta Simon. – Ha megkarcolja a földet, az egész rakomány szennyezett lesz. Együnk egy lazacos szendvicset.

– Kösz. Itt jön megint a traktor.

A munkagép hátrébb pöfögött, és beleszúrta a villát a következő bálába. Simon kimeresztette a szemét. Valami feketeség, ami mégis csillogott a napfényben, szivárogni kezdett a bálából. Simon átugrott a kerítésen, úgy ordította:

– Állj! Állj!

A traktoros nem hallhatta a motorzajtól, viszont látta a hadonászó Simont, amint rohan felé a mezőn. A vezető leállította a motort, és idegesen odakiáltott:

– Mi a csoda van magával?

– Abból a bálából folyik a vér! – zihálta Simon.

– És akkor mi van? Tán egy róka, vagy nyúl, vagy tudom is én.

– Nehogy elmozdítsa azt a bálát. Hívom a rendőrséget.

– Már hívtam őket – mondta Toni, aki közben maga is odaért. – Hívd Agathát.

Egy magas férfi, nyitott nyakú ingben és farmerben futólépésben közeledett a mezőn.

– Itt a főnök – mondta a traktoros mogorván. – Örülhetnek.

– Gerald Fairfield vagyok – mondta a férfi. – Mi a helyzet, Andy?

– Ez a drágalátos párocska itten óbégat, hogy vér gyün az egyik bálából.

– Biztos valami állat vagy ilyesmi – mondta Gerald türelmetlenül.

Toni gyorsan elmagyarázta az eltűnt újságíró esetét.

Rémülete ellenére Simon felmérte, hogy a farmer igen jóképű fickó. Dühös arcvonásai mindjárt kisimultak, ahogy figyelte a hevesen gesztikuláló Tonit, aki az eltűnt riporter ügyét magyarázta.

– Jól van, kisasszony – egyezett bele a főnök. – Megvárjuk, míg ideér a rendőrség, de szerintem csak jó nagy bolondot csinálnak magukból.

Elsőként Bill Wong érkezett, őt két másik rendőr követte. Bill alaposan szemügyre vette a bálát, és azt mondta:

– Meg kell várnunk a nyombiztosítókat.

– Csak nem veszik ezt komolyan? – tiltakozott Gerald.

– Nagyon is komolyan vesszük – felelte Bill. – Már jönnek is. Javaslom, hogy mindannyian vonuljunk hátrébb, mielőtt megvádolnának, hogy egy lehetséges gyilkossági helyszínt teszünk tönkre.

Amikor feltűntek a helyszínelők fehér anorákjaikban, Toniék mindannyian kihúzódtak a mező szélére. Simon talált a kocsijában egy távcsövet, azon át figyelte az

eseményeket. Miután levágták a bálát összefogó huzalt, a helyszínelők nekiláttak a keresésnek.

A széna közül végül kizuhant egy gyűrött test.

Gerald és Andy Tonival, Simonnal és a várakozó rendőrökkel együtt álltak a mező szélén.

– Nem ezt a földet csináltátok tegnapelőtt? – kérdezte Gerald.

– De igen, főnök. Maga is tudja. Tegnap is egész nap, jól bele az estébe, sötétedés után is, bizony.

Megérkezett Agatha Phillel és Patrickkel. Átadta Billnek Ruby névjegykártyáját.

– Fel kéne küldeni valakit Londonba, Hackney-be, hogy idehozzák a nőt azonosítani a holttestet – mondta.

– A malomtóhoz vezető ösvény még mindig sáros, és tele van lábnyommal – szólt közbe Simon.

– Jól van – mondta Wilkes. – Meg fogjuk oldani. – Majd Agathához fordult. – Azt akarom, hogy hagyja ezt ránk. Nem nyüzsöghetnek magándetektívek a helyszínen.

– Maguk sem nyüzsöghetnének itt – csattant fel Agatha –, ha az én nyomozóim nem találják meg a hullát!

– Szeretném, ha a két nyomozójával együtt bemennének a főkapitányságra, Mrs. Raisin, és lediktálnák a vallomásukat.

Bill odasúgta Agathának:

– Később beugrom magához.

Az iroda tagjai – Mrs. Freedmant kivéve – aznap este idegesen várakoztak Agatha otthonában Bill érkezésére. Charles is csatlakozott hozzájuk, mondván, rendelt pár adag húsos pitét a kocsmából, megmentve ezáltal a társaságot az Agatha fagyasztójában tárolt bolti currytől.

Amint végeztek a vacsorával, beállított Bill.

– Teljes zűrzavar – mondta. – Igen, Dan Palmer az, de még annál is rosszabb a helyzet, mint gondolnák. Az előzetes boncolási eredmények szerint valószínűleg eszméletlen volt, de még élt, amikor a bálázó felnyalábolta és végső döfésként keresztülszúrta. Vélhetően fojtogatták.

– Mrs. Palmer hogy viseli?

– Elég jól. Igazából olyannyira jól, hogy Wilkes le is ellenőriztette, de a nő egyértelműen visszautazott Hackney-be, miután Agathától elment. Azonkívül túl kis termetű, hogy leüssön egy ekkora férfit, mint Dan, és még valahogy ki is cipelje a mezőre. Úgy számítják, a széna még nem volt levágva, amikor a testet kidobták a mezőre, de olyan helyre tették, ahol a bálázó jó eséllyel felnyalábolhatta. Andy esküszik, hogy ő nem látott semmit. Az embereink házról házra járnak. Palmer kocsiját nem találtuk meg.

– Van még itt valami, Simon. Biztos vagy benne, hogy láttál lábnyomokat a sárban a Malom utcában?

– Igen.

– Valami elmosta őket. Miért gondoltad, hogy a lábnyomok különösebben érdekesek?

Simon Agathára pillantott.

– Ó, rajta, mondd csak el neki – biztatta Agatha.

Így hát Simon beszámolt az ellene elkövetett támadásról, és hogy azt hazudta a lelkésznek, hogy nem tud úszni.

– És most jól figyeljetek rám – mondta Bill. – Újra felállítottunk egy mobil egységet a faluban, ahol hemzsegnek a nyomozók és a rendőrtisztek, nem beszélve a sajtóról. Szeretném, ha távol tartanátok magatokat. Nem akarunk még egy hullát találni. Még a falun kívül, Mircesterben is óvatosnak kell lennetek. Ti találtátok meg a hullát, tehát a gyilkosnak megfordulhat a fejében, hogy nyugalmasabb volna az élete, ha eltakarítaná az útból valamelyikőtöket, például Simont. Vannak más ügyek is, nem igaz? Foglalkozzatok most azokkal.

James Lacey a hotelszobájában üldögélt Szingapúrban, és a legfrissebb híreket nézte a BBC nemzetközi híradójában. Agatha nyakig az események sűrűjében, mint mindig – gondolta James. Hiányzott neki. Ezt igazán be kellett ismernie, hiányzott. De rettegett a megvetéstől, ami Agatha maciszemeiből sugárzott, amikor a volt felesége ránézett. Azon tűnődött, vajon megbocsátja-e valaha Agatha, hogy belezúgott abba az üresfejű nőbe, és hogy hajszál híján elvette feleségül.

Miután mindenki hazament, beleértve Charlest is, Agatha főzött magának egy jó erős feketét, és cigarettára gyújtott. Egy ideje már nem dohányzott, ha mások is tartózkodtak körülötte, csak akkor, ha szabad levegőn voltak. Az éjszaka folyamán úgy döntött, felkel, és elejétől végéig gondosan elolvassa a John Sunday-esettel kapcsolatos jegyzeteket. Végül felvonszolta magát az ágyához, azzal a nyugtalanító érzéssel, hogy épp elszalasztott valami fontosat.

Az elkövetkező két hétben Agatha és a kis csapat szorgosan dolgoztak, miközben Agatha megpróbálta kiverni a fejéből John Sunday és Dan Palmer halálát. A rendőrség lecsapolta a malomtavat, abban a reményben, hogy megtalálják Dan kocsiját. Az autónak nyomát sem lelték, csupán a lehallgató készülék maradványai kerültek elő.

– Nem merek visszamenni abba a faluba – mondta Agatha Mrs. Bloxbynak egy este –, de szeretnék még egy pillantást vetni azokra az emberekre. Tudom már!

– Mit tud? – kérdezte a lelkész felesége nyugtalanul.

– Nos, a Hölgyegyletünk rendszeresen megvendégel más falvakat, ahogy azok is minket. Miért nem látjuk vendégül Odley Cruesist, mondjuk, hadd gondolkodjam… egy különleges uzsonnára a közösségi házban. A tea két font fejenként, plusz a kisbuszok, amelyekkel áthozzuk őket. A bevétel jótékonysági célra menne. Az Alzheimer Alapítvány tudna mit kezdeni a pénzzel.

– Mrs. Raisin! Gondolja csak át a költségeket. Még a saját kiadásainkat sem tudnánk fedezni, nemhogy adományt gyűjteni.

– Én majd állom a javát. Nem fogom futni hagyni ezt a gyilkost. Ne aggódjon. Ó, és a falu zenekarát is fel kell kérni, hogy játsszanak vidám számokat.

Csöngettek. Mrs. Bloxby kiment ajtót nyitni, és Charlesszal tért vissza.

– Ó, Charles! – örvendezett Agatha. – Nagyszerű ötletem támadt.

Charles leült mellé a szófára, és meghallgatta a terveket.

– Néhány mobilvécét is bérelned kéne – javasolta. – Gondolj csak bele, hány vénember fog felbukkanni a gyenge hólyagjával és a megnagyobbodott prosztatájával. Ha jól tudom, a közösségi háznak csak egy vécéje van.

– Megoldom – mondta Agatha csillogó szemmel.

– Agatha – szólalt meg Charles panaszosan –, nem mondtad el, miért akarod ezt.

– Szeretnék ott ülni köztük, és *tanulmányozni* őket.

– És úgy gondolod, hogy a női megérzésed majd működésbe lép, és akkor felállsz, Heurékát kiáltasz és rámutatsz valakire? Amikor egy gyilkos képe megjelenik az újságokban, hajlamos mindenki ilyeneket mondani: „Nézd a szemét! Igazi gyilkos!” De mielőtt elkapták őket, valószínűleg teljesen hétköznapian néztek ki.

– Valaminek történnie kell. Két hét múlva. Kinyomtattatom a plakátokat, és átküldöm őket a parókiára.

– És mi lesz, ha senki nem jön? – kérdezte Charles. – Fogadok, tudják, hogy te itt élsz, és gyanúsnak találhatják a meghívást.

– Tea és süteméný fejenként két fontért, plusz az ingyen fuvar – el fognak jönni.

– Kár, hogy tea és nem likőr – jegyezte meg Charles. – Attól kicsit elengednék magukat.

– Ebben van valami – tűnődött Agatha. – Mi is a neve annak a nőnek, Mrs. Bloxby? Aki kökényes gint és bodzabort árul a piacon.

– Mrs. Trooly.

– Adja meg a számát. Jó ötlet volt, Charles!

– Mrs. Raisin – mondta Mrs. Bloxby komolyan –, fontolóra vette, hogy egy illuminált gyilkos nagy veszélybe sodorhatja például magát?

– Annál jobb! – mondta Agatha vidáman. – Kiugratjuk a nyulat a bokorból! És szerintem nem csak egy nyúl van.

Mrs. Bloxby reménykedett, hogy esni fog, vagy történik valami a nagy napon, ami miatt elmarad ez a teadélután, amelyet legjobb esetben pénzpocsékolásnak tartott, legrosszabb esetben igen veszélyes vállalkozásnak. De a nap ragyogóan sütött, és a kisbuszok, amelyek a vendégeket hozták, tele voltak. Agatha felbérelt egy vendéglátó céget.

Mrs. Trooly az asztalok között keringett, kökényes gint és bort kínálgatva. A zenekar régi kedvenceket játszott, általános vidámság és nyájasság uralta a hangulatot. Még Giles Timson is mosolyogva fordult Agathához:

– Milyen kedves maguktól! Épp erre volt szüksége a falubélieknek, hogy kiverjék a fejükből azokat a szörnyű gyilkosságokat.

Simon és Toni egymás mellett ültek egy asztalnál az ajtó mellett. Már begyűjtötték a pénzt a vendégektől, és most lazítottak.

– Úgy tűnik, jól érzik magukat – állapította meg Simon. – Még May Dinwoody is nagyon kedves volt velem.

– Agatha abban bízik, hogy sikerül felkavarni az állóvizet – mondta Toni. – Mit kell tennünk a pénzzel?

– Számoljuk meg – felelte Simon. – Aztán odaadjuk Mrs. Freedmannek, hogy betegye a bankba, és kiállítson egy csekket az Alzheimer Alapítvány részére.

– Jobb, ha hozzákezdünk – sóhajtott Toni. – Néhányuknak biztosan össze kellett törni a malacperselyt, hogy kifizessék a két fontot.

– Agatha mindenre gondolt. Itt hagyta nekünk ezeket a műanyag zsákocskákat, amelyeket a bankból szerzett, külön az egypennyseknek, húszpennyseknek és így tovább. Lássuk, hogy haladunk, aztán elvegyülhetünk mi is, és megkóstolhatjuk azt a kökényes gint, ha még marad.

Penelope Timson magával vitt egy széket, és odanyomult Agatha mellé.

– Olyan kellemes itt! – dalolta.

– Igen – mondta Agatha borúsan. Senki nem látszott idegesnek, senki nem félt, senki nem feszengett. – Megyek, megnézem, hogy boldogulnak a fiatalok.

Odament az ajtóhoz, ahol Toni és Simon rakosgatták a pénzérméket a tasakokba.

– Már majdnem kész! – jelentette Toni vidáman.

– Kimegyek pöffenteni egyet – mondta Agatha.

A közösségi ház előtt leült egy padra, és rágyújtott. Fel kell adni ezt az átkozott küzdelmet, gondolta már sokadjára. Bentről kihallatszott, ahogy a csevegés zaja lassan elnyomja a zenét. Charles is kijött, és csatlakozott barátnőjéhez. Mélykék pamutinget viselt, a nyakánál kigombolva, hozzá kék chino nadrágot, mégis olyan tökéletesen és elegánsan festett, mintha öltönyben és nyakkendőben volna.

– Adj egyet nekem is.

– Cigit, Charles? Neked az árt.

– De még mennyire. Passzolj ide egyet.

Charles rágyújtott, és letelepedett a padra.

– Nem tűnt fel valami mulatságos?

– Nem. Mi?

– Ha belegondolsz, hogy tudjuk, milyen savanyú társaság ez, és hogy Carrie Brother, példának okáért, nem épp a falu kedvence, de mégis mindenki milyen lelkesen tömi magába a

süteményt, nyakalja a gint, és úgy csinálnak, mintha egy összeborulós love-partin lennének…

Agatha felegyenesedett ültében.

– Arra gondolsz, hogy… ezek mind szerepet játszanak?

– Nekem úgy tűnik.

– De miért? Sejteniük kell, hogy egy gyilkos van köztük.

– Talán van róla elképzelésük, hogy ki az. Ők biztonságban érzik magukat. Nézd az ő szemszögükből. John Sunday egy zavaró kártevő volt, Dan Palmer csak kutakodott, Simon egy csaló és kém, és így tovább. Azt kell gondolnom, hogy mindenki rájött közülük, miért ez a nagy szeretetroham részedről, és kitűnően alakítják a szerepet.

– Nos, hál' istennek a bevétel az Alzheimer Alapítványnak megy – mondta Agatha borúsan. – Hamarosan szükségem lehet ezeknek a segítségére. Belecsapjak a lecsóba? Odamenjek, és közöljem, hogy tudom, ki a gyilkos?

– És aztán ugyanaz történik veled, mint Royjal. Felejtsd el, és érezd jól magad.

– Túltetted magad Sharon halálán? – kérdezte Simon Tonitól, amikor végeztek a pénz bezacskózásával, és megszámolták a bevételt.

– Nem egészen – mondta Toni. – Folyton azt hiszem, őt látom. Feltűnik valaki előttem az utcán, egy lány színes hajjal, csőtopban, szakadt farmerben, és utána akarok szaladni. Folyton az jár a fejemben, csinálhattam volna-e

valamit. Nem kellett volna megengednem Agathának, hogy kitegye a lakásomból.

– És akkor könnyen lehet, hogy te is halott lennél. Elkezdte volna odahívogatni a lakásba a motoros haverjait. Nincs kedved moziba jönni velem ma este?

– De van. Mire?

– Még nem tudom. Csak úgy eszembe jutott.

Végül eltelt a nap. Egy falatka fánk, egy kanálnyi eperdzsem vagy tejszínhab nem maradt. Mrs. Trooly hazavitte a maradék italokat, miután átadta Agathának a számlát. Megérkeztek a mobilvécések is, hogy elszállítsák az illemhelyeket, és bosszúsan panaszkodtak az állapotuk miatt.

– Némelyik egyszerűen a padlóra pisil! – háborgott az egyik fickó. – Koszos vén falusiak. – Ő birminghami volt, és úgy gondolta, a városon kívül minden vidéket gyengeelméjűek beltenyészete népesít be.

Agatha segített a vendéglátó cég embereinek és a helyi hölgyeknek eltakarítani a rendetlenséget, majd Charlesszal hazavánszorogtak.

– Visszatérek a jegyzeteimhez – mondta Agatha. – Esküszöm, hogy valaminek lennie kell ott.

– Akkor én megyek – mondta Charles.

Agatha hirtelen nem akart egyedül maradni.

– Charles, kérlek…

A férfi megpördült és komolyan Agathára nézett.

– Mire kérsz?

– Semmire – puffogta Agatha. – Majd találkozunk, amikor találkozunk.

Megetette a macskáit, aztán kiengedte őket a kertbe. Összeszedte a dossziékat a jegyzetekkel, és kiköltözött velük a kerti asztalhoz.

Olvasni kezdett. Simon beszámolóját cheltenhami kirándulásáról különösen szórakoztatónak találta, és eszébe jutottak a napok, amikor egy szörnyű, öreg házaspárt, bizonyos Boggle-ékat kellett furikáznia. Aztán hirtelen lecsapta a dossziékat az asztalra. Idősek… vécék… a mobilvécés fickó panaszkodása.

Feltárcsázta Penelope Timsont.

– Ó, Mrs. Raisin! Még egyszer köszönjük ezt a gyönyörű napot.

– Csak meg akartam kérdezi magától – kezdte Agatha –, hogy van-e a földszinten toalettjük.

– Igen, ahogy belépünk az ajtón, rögtön balra.

– Mindenképp át kéne mennem önökhöz. Rettentő fontos lenne.

– Nos, hát, igazából… Na jó, csak ma korán szeretnék lefeküdni.

A parókia szalonjában Agatha átható pillantással fixírozta Penelopét, majd így szólt:

– Azt mondta, hogy senki nem hagyta el a szobát azon az estén, amikor John Sundayt megölték, csak Miriam és Miss Simms. Igaz?

– Igen, és a rendőrségnek is ugyanezt mondtam. Nem értem, hogy…

– Gondolkodjon csak! Nem szaladt ki valaki, hogy használja a toalettet?

– De igen, de hát az épp csak pár lépés a szalontól.

– Ki volt az?

– Jaj, hát ez olyan zavarba ejtő. Úgy értem, az ember nem beszél ilyesmikről. Engem úgy neveltek, hogy…

– *Ki?* – üvöltött rá Agatha.

– Lássuk csak, azt hiszem, Mr. Beagle és talán Mr. Summer.

– Ez az! – Agatha felpattant, és Penelope már csak a bejárati ajtó csattanását hallotta.

Tizenegyedik fejezet

Agatha másnap reggel nyolcra rendkívüli értekezletet hívott össze az irodában.

Elmondta, amit megtudott, majd így szólt:

– Ebből látható, hogy a tettes lehetett akár Charlie Beagle, akár Fred Summer.

– De hát olyan öregek – tiltakozott Toni.

– Ahhoz elég fittek, hogy minden évben felszereljék a temérdek karácsonyi dekorációt. Valamelyikük leadta a drótot John Sundaynek, hogy vele kapcsolatos gyűlés lesz a lelkészlakban. A pasas egy spicli volt, úgyhogy odalopózott a házhoz. Vagy Charlie vagy Fred kisurrant, mintha vécére menne, kijutott a kertbe, miközben Undok Sunday elindult az ablak felé. Ekkor Charlie vagy Fred leszúrta, és visszasurrant a házba.

Simon izgatottnak látszott.

– Várjunk csak egy kicsit. Bárki volt is az, nyilván nem akart egy véres késsel üldögélni, tudva, hogy azonnal hívni fogják a rendőrséget, amint észreveszik a hullát.

– Talán nem számított rá a gyilkos, hogy megtalálják a gyűlés vége előtt Sundayt – mutatott rá Patrick. – Bárki ölte meg, valószínűleg nem gondolta, hogy Sunday még odatámolyog az ablakhoz, és mindenki szeme láttára múlik ki.

– Igen, de mégis… Hova rejtene a gyilkos egy kést?

– A vécétartályba? – tippelte Phil. – De a rendőrség nyilván alaposan átkutatta a házat a fegyver után.

– De miután biztosítottuk őket, hogy Miriamen és Miss Simmsen kívül senki nem hagyta el a helyiséget – kiáltott fel Agatha, és gyakorlatilag le-föl ugrált az izgatottságtól –, minket nem kutattak át. A gyilkosnak nem kellett ettől tartania. A rendőrség a lelkészlakon *kívül* kereste a fegyvert.

– Tehát szólnunk kell a rendőrségnek – mondta Patrick –, rávenni őket, hogy újrakezdjék a keresést.

– Én jöttem rá – jelentette ki makacsul Agatha –, és én fogom megoldani a maradék rejtélyt is. Megkérem Mrs. Bloxbyt, jöjjön át velem a cheltenhami parókiára, hogy beszámoljunk a jótékonysági bevételről. Közben kimegyek a vécére, és körülnézek ott is és a hallban is.

– És ki ez a Miss Simms? – kérdezte Simon. – Biztosak benne, hogy ő nem tehette?

– Nem az a típus. Mellesleg Miriammel együtt ment ki, és végig vele volt.

– Az a helyzet – mondta Phil gondterhelten –, hogy jó sok idő eltelt azóta. A gyilkosunknak bőven volt alkalma visszamenni a lelkészlakba a késért.

Agatha elkomorult. De kitartott az ötlete mellett.

– Azért megpróbálom.

– Szerintem tudatnia kellene velünk, mikor lesz pontosan a lelkészlakban – mondta Phil –, és mi valahol a közelben parkolnánk, így ha valami vészhelyzet áll elő, tudna hívni bennünket. Ne felejtse el, a lelkész a dolgozószobájában maradt, és indulatos ember hírében áll.

– Én meg nem tudom elképzelni, hogy az a két kisöreg kinyír valakit a karácsonyi égők miatt – tette hozzá Simon.

– Én igen – vágta rá Agatha határozottan. – Azok az égők a nyomorult életük fénypontját jelentették, szó szerint.

Agatha visszaautózott Carselybe, és beavatta a tervébe megdöbbent barátnőjét, Mrs. Bloxbyt.

– De a rendőrség… – próbált ellenkezni a lelkész felesége.

– Fütyülök a rendőrségre. Csak ellepnének minden bokrot, riadóztatva az egész falut. Úgy sejtjük, az egyik falubélinek lehet valami unokatestvére vagy unokaöccse a főkapitányságon.

– Jól van. Viszem a kimutatást a pénzről, amit begyűjtöttünk, hogy az egész becsületesnek látszódjék.

Penelope túláradóan örvendezett.

– Micsoda siker! Mindig tudtam, hogy a jól végzett munkától kivirul az ember. És most teázzunk egy jót a kertben. Azt mondják, elromlik az idő, úgyhogy egy darabig ez az utolsó esélyünk, hogy élvezzük a napsütést.

Agatha türelmetlenül várta, míg mindenki letelepszik a kerti székekre, és Penelope kihozza a tálcát a teával. Ekkor így szólt:

– Bocsássanak meg.

– Ha az orrát akarja bepúderezni, az első lépcsőfordulóban tudja.

– A hallban nem lehet?

– Túl sötét. Az emelettel jobban jár.

– Megoldom – mondta Agatha, és elsietett.

A hallból nyíló vécé kicsi volt és sötét, azzal a régi típusú, magasra szerelt tartállyal és hosszú lánccal. Hátul volt egy kis ablak, ránézésre ezer éve nem nyitották ki. A vécé mellett egy polcocskán amolyan építő jellegű könyvek sorakoztak – *Jelen van-e Isten az életedben?, Találkozás Jézussal* és hasonlók.

Agatha óvatosan elmozdította a könyveket, de nem talált mögöttük semmit. Visszarakta őket. Aztán megzörrent a kilincs.

– Ki van odabent? – hallatszott Giles hangja.

– Agatha Raisin. Elnézést, van egy kis szorulásom.

Agatha a torkában dobogó szívvel állt, mígnem hallotta, hogy a lelkész felmegy a lépcsőn. Hol lehet még? Volt egy magasan lévő polc is, a tartalék vécépapíroknak. Agatha felállt a vécéülőke szélére, és átkutatta azt is. Semmi.

Lemászott, és csüggedten leült a klozet fedelére. Ekkor a padlóra tévedt a tekintete. Régi, zöld linóleumlapokkal burkolták le, itt-ott a sarkuk felkunkorodott az idő és a nedvesség hatására. Agatha térdre ereszkedett, és elkezdte feltépkedni a darabokat.

Az egyik sarokban kipúposodott valami. Agatha alig hitt a szemének, amikor feltépte a linóleumot, és egy konyhakéssel nézett farkasszemet.

Előhúzta a telefonját, és felhívta Patricket.

– Megtaláltam a kést! Hívja a rendőrséget!

Félénken kopogtattak az ajtón. Penelope volt.

– Minden rendben, Mrs. Raisin?

Megmondja neki? Nem.

– Csúnya székrekedés! – kiáltott ki Agatha. – Már nem tart soká.

– Ó, istenem. Van egy kis Senecám. Ha egy résnyire kinyitja az ajtót, be tudom adni egy pohár vízzel.

– Rendben leszek – nyögte Agatha.

Mi tart a rendőrségnek ennyi ideig? Legnagyobb rémületére ekkor egy újabb hangot hallott, és felismerte, hogy az Fred Summeré.

– Mi folyik itt?

– Semmi, Mr. Summer – hallotta most Penelopét. – Mrs. Raisin használja a toalettünket. – Aztán a lelkészné kicsit hangosabban bekiáltott: – Jól van már, Mrs. Raisin?

Agatha felállt, meghúzta a láncot, majd megmosta a kezét a mosdókagylóban. Végül hangosan kiszólt:

– Beragadt az ajtó!

– Nincs semmi gond – jött válaszul Fred hangja. – Charlie már jön is a kalapáccsal!

– Buta dolgot csináltam – kiáltotta ki Agatha. – Hívtam a rendőrséget.

– Hogy *mit?!* – sipította Penelope.

– Csak nem akarják kalapáccsal szétverni az ajtajukat. Biztos, hogy a rendőröknek van zárnyitó kampójuk.

Giles, a lelkész is csatlakozott odakint a gyűléshez. Majd Carrie Brother is. Agatha kezdte úgy érezni magát, mint Alice Csodaországban, amikor a lába beszorul a kéménybe. Ekkor Charlie Beagle elordította magát:

– Mindenki hátra! Kihozom onnan!

A kalapács hatalmas döndüléssel lesújtott az ajtóra. Ekkor Agatha meghallotta a rendőrségi szirénákat. Hamarosan Bill hangját is:

– Jól van, Mrs. Raisin?

Agatha kitárta az ajtót, majd némán a feltépett linóleumra és a késre mutatott.

– Nem érintettem meg – mondta.

– Jól van – felelte Bill. – Kijöhet. Amíg megérkeznek a helyszínelők, lepecsételem az ajtót.

Fred Summer, Charlie Beagle és Carrie Brother eltűntek.

– Lenne oly szíves és elmagyarázná valaki, mi folyik a házamban? – követelte Giles magas, vékony, éles hangján, és kis híján felrobbant a dühtől.

– Mrs. Raisin talált valamit a toalettjükben a linóleum alatt, ami úgy néz ki, mint a fegyver, amivel megölték John Sundayt – magyarázta Bill. – Agatha, kérem, jöjjön ki a kertbe, felveszem az előzetes vallomását.

– Előbb jobb lenne néhány rendőrt elküldeni Charlie Beagle-ért és Fred Summerért – mondta Agatha. – Utána lediktálom.

Bill parancsokat vakkantott.

– Várjon itt, Agatha. Fel kell hívnom Wilkest. – Elfordult és sebesen magyarázni kezdett a mobiljába. Majd visszafordult Agathához.

– Rendben. Lássunk neki!

Agatha elmondta, hogyan jött rá, hogy esetleg valamelyik öregember kimehetett a vécére, de a lelkész felesége nem tartotta illendőnek, hogy erről beszéljen.

– Be kell kísérnünk a főkapitányságra egy részletes vallomásért. – Bill odaintett az egyik rendőrnőnek. – Vigye be Mrs. Raisint a kapitányságra, és vegyen fel egy teljes vallomást.

– Majd megyek maga után a saját kocsimmal – mondta Agatha.

Egy rendőr érkezett futva.

– Nem találjuk őket! – lihegte.

– Milyen kocsijuk van?

– A szomszédok szerint nincs autójuk.

– Induljon, Agatha. Nekem itt még több emberre van szükségem, hogy átnézzük a környéket.

– Várjon! – kiáltotta Agatha. – Dan Palmer kocsija! – Beletúrt a táskájába, majd előhúzta a jegyzeteit, és átpörgette a lapokat. – Itt van. – Megadta Billnek a típust és az alvázszámot. – A kocsit eddig nem találták meg. Elképzelhető, hogy az öregek ezt használják.

Bill visszarohant a kocsijához, és eszeveszetten kiadta rádión a parancsot az utak lezárására.

Útközben Agatha felhívta Tonit és Simont, és utasította őket, hogy kezdjék keresni az eltűnt Beagleéket és Summeréket.

Agatha türelmetlenül várta a kapitányságon, hogy valaki jöjjön és kikérdezze. Egy óra múlva elvezették a régi kihallgatószobába, amit már oly jól ismert – karcos asztal, hivatali zöld falak, kemény székek.

Egy nyomozónő jött be, akivel Agatha még nem találkozott, oldalán egy őrmesterrel.

– Annie Plack nyomozó vagyok, és ez itt Peter Lynn őrmester – kezdte a nő.

Annie Placknek fényes, fekete haja volt és tiszta, kék szeme. Agathában halványan felötlött, vajon Bill nem zúgott-e bele.

A magnó elindult, Agatha beszélni kezdett. Annie már hallott egy s mást erről a magándetektívről, aki sosem végez semmilyen igazi munkát, csak állandóan bakot lő és bajt kever, míg valami végzetes nem történik. De azt el kellett ismernie, egyetlen rendőrnek vagy nyomozónak sem jutott eszébe, hogy a lelkész felesége talán nem tartotta illendőnek megemlíteni, miszerint valaki a vécére távozott.

Miután Agatha aláírta a vallomását, megkérték, hogy várjon az előtérben.

Végül Annie kijött, és leült mellé.

– Azt javasolták, hogy az elkövetkező pár napban helyezzük el önt egy biztonságos lakásban. Egy rendőrnő hazakíséri, és megvárja, míg összecsomagolja a holmiját.

Agathának eszébe jutottak a macskái.

– De hát én jól elleszek! – mondta lázadozva. – Van riasztóm. Azok idős emberek.

– Két gyilkosságot is elkövethettek, Mrs. Raisin, és a második különösen szörnyű.

– Nem, határozottan nem egyezem bele. Minden rendben lesz.

Simon Tonival az oldalán úgy döntött, meglátogatja May Dinwoodyt. A faluban senki nem beszélt sem velük, sem a rendőrökkel. A fiú azt remélte, talán még mindig lehetséges, hogy May megnyílik neki.

Az asszony már épp rácsapta volna az orrára az ajtót, amikor Simon gyorsan elhadarta:

– Tudunk fizetni az információért.

Az ajtó kinyílt egy arasznyira.

– Mennyit? – kérdezte May, szűkös körülményeit latolgatva.

– Kétszáz fontot.

– Akkor jöjjenek be. De mit mondhatok én maguknak, ami megér kétszáz fontot?

– Frednek és Charlie-nak nyoma veszett a feleségeikkel együtt. Lehet, hogy azt az autót használják, ami az eltűnt riporteré volt. Maga ismeri a vidéket. Hová mehettek, ahol a rendőrségnek nem jutna eszébe keresni őket?

May hallgatott, szemöldökét összeráncolta a nagy gondolkodásban. Aztán így szólt:

– Csak egyetlen helyen lehetnek.

– Hol? – kérdezte Toni.

– A Thirley-majorban. Valaha Sir Mark Thirleyé volt, de ő tavaly meghalt. Hatalmas az örökösödési adó a ház után. De egy igazi György-korabeli ékkő, és az unokaöccsének sikerült elérnie a Nemzeti Örökségi Hivatalnál, hogy átvegyék. Még nem kezdték el a munkát, de beköltöztettek egy férfit a

portáslakba, megerősítették a falakat és a kerítést, és egy éjjeliőr is vigyáz a helyre. Sok a melléképület, istálló meg hasonlók, és egy öreg kis kúria is áll a birtokon.

– Elképzelhető, hogy bejuthattak a portáslakban élő férfi tudta nélkül? – kérdezte Simon.

– Tavaly sokat sétáltam arra, mielőtt a hivatal elkezdte a munkálatokat. Nagyon csendes volt, és bár a parkot erősen rendbe kéne tenni, azért még így is szép volt. Megy arra egy hátsó út… Várjanak csak. Van egy katonai térképem. Még akkor vettem, amikor ideköltöztem, lehet, hogy már nem időszerű.

May kiment a szobából. Simon az ablakhoz lépett, és lenézett a malomtóra. Elszürkült az ég, az idő hűvösre fordult, erősödő szél borzolta a vizet. Simon megfordult, ahogy May belépett.

– Itt is van – mondta, és kiterítette a térképet az asztalra. – Ez itt a birtok, és az a pöttyözött vonal a hátsó bejárathoz vezető út. A régi időkben a kereskedők használták, de nem hiszem, hogy a múlt század közepe óta bárki járt volna rajta. A háború után eltűntek a régi szokások, az emberek már nem találtak maguknak személyzetet, és a kereskedők áttértek a főútra.

– Miből gondolja, hogy ők tették? – kérdezte Toni.

– *Ha* ők tették – mondta May komolyan. – Ó, drágám, azok a karácsonyi fények… Lefotózták őket a *Cotswoldsi Hírmondó*ba, aztán filmet forgattak velük a Közép-angliai

Televíziónak. Olyan büszkék voltak! Aztán jött John Sunday, és mindent tönkretett. A pénzt, ha kérhetem…

Simon elővette a csekkfüzetét, és kiállított egy utalványt kétszáz fontról.

May elpirult.

– Nem kéne elfogadnom, de hát olyan nehéz időket élünk.

– Kölcsönkérnénk a térképet – mondta Simon –, később visszajuttatom.

A házból kiérve megpróbálták felhívni Agathát, de őt épp kihallgatták, és ki volt kapcsolva a telefonja.

– Mi azért elindulunk felderíteni – mondta Simon. – Menjünk a te autóddal. Az én motorom túl nagy lármát csap.

***

A major a Cotswoldsi-dombság redői közt terült el, jó tizenöt mérföldre a falutól. Táblák nem mutatták.

Végül találtak egy gazos ösvényt egy ház romjai mellett.

– Nézd! – kiáltott fel Toni. – Szerintem valaki már járt erre. Ki lehet venni a keréknyomokat. Ó, Simon, tényleg fel kéne hívnunk a rendőrséget.

– Igen, és majd megjelennek a sivító szirénákkal, helikopterekkel, és lehet, hogy sosem kapjuk el őket – mondta Simon. – Igazi amatőröknek tűnnénk. Lássuk, meddig jutunk az autóval.

Toni újra elindult. Fák és bokrok kezdek az autó oldalának nyomódni minkét oldalon. Toni ismét megállt.

– Nem fogom beáldozni a fényezést egy gyanú miatt – jelentette ki. – Szálljunk ki, és menjünk gyalog.

– Nem lehet ilyen messze – mondta Simon, ahogy egyre csak vánszorogtak. – May azt mondta, egy György-kori gyöngyszem. A gyöngyszemekhez nem tartozik ekkora birtok.

Haladtak tovább az út fölé boruló fák zöld árnyékában. Simon megtorpant. Egy sárfolton tisztán látszottak a keréknyomok.

Toni elővette a telefonját.

– Újra megpróbálom Agathát.

– Miért?

– Mert ő a főnök. Nem tarthatsz vissza ilyen információkat előle.

Toninak ezúttal sikerült elérni Agathát, és gyorsan felvázolta a helyzetet.

– Ne tegyétek ki magatokat ilyen veszélynek. Ha csak egyikőjüket is megpillantjátok, hívjátok a rendőrséget. Jövök!

Agatha felhívta Charlest.

– Toni szerint a Thirley-major nevű helyen rejtőzhetnek. Ismered? Egy hátsó úton gyalogolnak, ami oda vezet.

– Te hol vagy?

– A főkapitányság előtt a kocsiban.

– Én Mircesterben. Egy pillanat, és odamegyek.

Agatha arra gondolt, talán szólnia kéne Patricknek és Philnek, hogy tegyék félre az aktuális munkájukat, de végül lebeszélte magát. Túl kétséges kimenetelű volt, hogy megtalálják-e a házaspárokat.

Charles csatlakozott hozzá, és kilőttek az autóval.

– Ott a ház hátulja – mondta Toni, ahogy kiléptek az utat rejtő fák alól. – Most mit csináljunk?

– Szerintem rejtőzzünk el a bokrok és a fák közé, és figyeljünk – javasolta Simon.

Beguggoltak a bozótba, és vártak. A ház romosnak tűnt, üresnek és elhagyatottnak.

– Ha idáig eljöttek kocsival, nagyon összekarcolhatták – súgta Toni. – Láttam egy csomó törött gallyat és ágat, míg gyalogoltunk. Ott kell lenniük. Senki nem lenne olyan őrült, hogy kitegyen ennek az útnak egy autót.

– Agatha hamarosan itt lesz – súgta Simon. – Ránk kellett volna hagynod.

Toni elővette a mobilját.

– Hívom a rendőrséget.

– Hogy *mit?* – Simon megragadta a telefont, de Toni elugrott tőle, be a fák közé. Hirtelen megborzongott a félelemtől. Mintha régi barátnője, Sharon járt volna a közelben, és azt súgta volna, ne legyen ilyen bolond. Toninak

még megvolt a telefonkönyvében Bill Wong száma, abból az időből, amikor randizgattak. Feltárcsázta.

– Bill, a Thirley-majorban vagyok. Azt hiszem, itt vannak. Én…

Ekkor valaki halkan a fülébe mormogott:

– Ha újra akarja látni a barátját, kishölgy, dobja el azt a telefont.

Toni megpördült. Fred Summer állt fölötte, egy vadászkéssel a kezében.

– Dobd el! – vicsorogta. – Toni eldobta a készüléket, Fred rátaposott. – És most indulás!

Toni érezte a kés hegyét a hátában, miközben tuszkolták előre. Simon ott volt, ahol hagyta, de arccal a földön feküdt, és Charlie Beagle állt fölötte, rászegezve egy vadászpuskát.

– Talpra! – parancsolt rá Charlie. – Mindketten a házba.

Bill sürgős erősítést kért. Aztán felhívta Agathát.

– Mit művel, hogy odaküldi ezt a fiatal párt a veszélybe? Elkapták őket. Ne menjen tovább, ha már elindult. Elég lesz két embert megmenteni.

– Mi volt ez? – kérdezte Charles. Ő vezetett. Agatha elmesélte neki, mire Charles a gázba taposott, és az autó kilőtt.

– A főkapun megyünk be – mondta Charles. – Értékes időt vesztegethetünk, ha a hátsó bejáratot keresgéljük.

Egy férfi jött sietve a portáslakból, és feltartotta egyik kezét. Charles lehúzta az ablakot, és kikiáltott, hogy menekülő gyilkosok rejtőztek el a birtokon. A gondnok rohant, hogy kinyissa a kaput.

– Van valamilyen fegyvere? – kérdezte Charles.

– Néhány vadászpuska és egy karabély.

– Hozza őket gyorsan, és tegyük be a kocsiba.

Agathát elborította az aggodalom. Vajon Toni él? Hogy fogja magának megbocsátani, ha valami történt a lánnyal?

Tonit és Simont leterelték egy pincébe. Hallották, amint fent záródik az ajtó, magukra maradtak. A plafon alatt egy pókhálós ablakból halovány fény szűrődött be.

– Meg fognak ölni minket – mondta Toni. – Azok ott fönt most találják ki, hogyan szabaduljanak meg tőlünk.

– Mi történt? Fred hallotta, hogy hívod a rendőrséget?

– Igen.

– Akkor egy kis szerencsével ezek menekülőre fogják, és minket itt hagynak bezárva. Bárcsak találnánk valami kiutat. Végül is, gyilkosok.

– Fordulj el – mondta Toni, aki az egyik sötét sarok felé tartott.

– Miért?

– Pisilnem kell. Már majdnem összepisiltem magam odakint.

Amikor Toni visszajött, így szólt:

– Az ott szén, ugye?

– Igen. Mit forgatsz a fejedben? Megdobáljuk őket, ha visszajönnek?

– Ha szén, akkor szénledobó nyílásnak is kell lennie. Így jut le a szén. Ez nem borospince, itt szenet tárolnak.

– Helyes – mondta Simon mohón. – Valahol itt kell lennie fönt.

Charles a bejárati ajtóhoz hajtott. A gondnok, aki Matt Foxként mutatkozott be, kiugrott a kocsiból, és kulccsal kinyitotta az ajtót.

– Várjunk! – kiáltott Agatha. – Autózajt hallok.

– Hátulról jön – mondta Charles. Matt visszaugrott a kocsiba, majd Charles az épület háta mögé került.

– Ez Dan Palmer autója! – rikoltott fel Agatha. – Nem a hátsó utat használják. Körbemennek a főút felé.

A hátsó ülésen Matt gyorsan megtöltött egy karabélyt. Észveszejtő sebességgel a gyilkosok nyomába eredtek. Matt leengedte az ablakot, kihajolt, és gondosan célzott. Először kilőtte az egyik hátsó gumit, majd a másikat. Aztán éppen amikor a Volvo elérte a főkaput, Matt az egyik puskával kilőtte a hátsó ablakát.

A Volvo csikorogva megpördült az úton, egyenesen egy hatalmas nyergesvontató elé. Egy iszonyatos nagy *reccs* – aztán néma csend.

– Agatha, menj és nézd meg, jól van-e a teherautó-sofőr. Matt, adja ide a puskát. Meg van töltve?

– Igen.

Charles belelőtt a saját kocsija szélvédőjébe.

– Önvédelem, látja? – mondta.

Agatha épp kisegítette a teherautó-sofőrt a fülkéjéből, amikor két rendőrautó száguldott a helyszínre. Az elsőből Bill szállt ki.

– Vissza kell mennem a birtokra – üvöltötte Agatha. – Elfogták Tonit és Simont.

– Csak várjon itt. Mi majd megoldjuk.

A rendőrség körbevette kordonnal az utat. Érkezett egy helyszínelőkkel tele furgon is, a szakértők kimásztak, és beöltöztek a fehér anorákokba, maszkokba. Wilkes főkapitány is megérkezett.

– Mi történt? – kérdezte mogorván.

– Meghaltak? – kérdezte Agatha.

Wilkes megnézte a Volvo összeroncsolódott maradványát.

– Igen. És most kezdjük az elején. Először maga, Mrs. Raisin.

Agatha épp elkezdte volna a beszámolóját, amikor egy autó hajtott el sebesen a portáslak mellett, majd lefékezett. A kocsiból Toni és Simon szálltak ki, fejük búbjáig szénporosan, és döbbenten bámulták a vérontás színhelyét.

Agatha egyenesen Tonihoz rohant, és a karjába kapta.

– Ó, annyira boldog vagyok, hogy élsz!

Hosszú nap volt. Vallomások, vallomások, és még több vallomás. Aztán Agathát, Charlest, Tonit és a gondnokot bevitték a főkapitányságra további kihallgatásra.

Megtudták, hogy a birtokot átkutatták, de a két feleséget, Mrs. Summert és Mrs. Beagle-t sehol nem találták.

Matt megerősítette a beszámolót, hogy önvédelem volt, Agatha pedig ragaszkodott hozzá, hogy jegyzőkönyvbe vegyék, miszerint a gondnok egy hős.

Kora este Wilkes kiment, hogy szembenézzen a sajtóval, és kiadott egy rövid közleményt.

Végül közölték Agathával és a többiekkel, hogy hazamehetnek.

Az elkövetkező két hétben napvilágra került, hogy Charlie és Fred két hónappal a haláluk előtt eladták a házaikat egy építési vállalkozónak. A bankszámláikat egy héttel a menekülésük előtt leürítették. Fred ujjlenyomatait megtalálták azon a késen, amelyet Agatha bányászott elő a parókián, továbbá a DNS-nyomok igazolták, hogy a vérnyomok a késen a néhai, el nem siratott John Sundaytől származnak.

Az eltűnt feleségek felkutatására intenzív nyomozás indult, de azok mintha kámforrá váltak volna.

– Hogy tud két ilyen törékeny, idős asszony így meglépni a rendőrség elől? – kiáltott fel egy este Agatha barátnőjének, Mrs. Bloxbynak.

– Talán könnyebben, mint hinné – vélekedett Mrs. Bloxby. – Az időseket senki nem veszi észre. Azon az úton buszok közlekednek Cheltenhambe.

– De csak kikérdezte a rendőrség a buszvezetőket!

– Szerintem ezeknek a sofőröknek az egyik öregasszony éppen olyan, mint a másik. Volt útlevelük?

– Igen, és elég új, úgy tudom. Ráadásul aligha ismerhettek valakit, aki hamis útlevelet gyárt nekik.

– Nem kizárt, hogy én meg tudnám oldani – merengett el Mrs. Bloxby álmodozón. – Elutaznék valami tengerparti üdülőhelyre, ahol sok idős ember pihen, és nekilátnék kihalászni párat a ridikülökből. Nem erőszakos táskarablással. Esetleg egy tengerre néző napozófülkében. Barátságos beszélgetés... Aztán felkeressük a mosdót. További csevej kézmosás közben. A nők gyakran hagyják a mosdó peremén a ridiküljüket, amíg megszárítják a kezüket. Gyors belenyúlás, és már ott is az útlevél. Na mármost, ha maga egy idős hölgy, és megvan a pénze és a kulcsa, egy ideig biztosan nem tűnik fel, hogy hiányzik az útlevél. És ha el is megy a rendőrségre, azok csak egy újabb feledékeny vénasszonyként könyvelik el.

– Komolyan, Mrs. Bloxby, pompás bűnöző válnék magából. Toni és Simon hiába kutatnak.

– Szép párt alkotnak. Gondolja, el fogják jegyezni egymást? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

Agatha megmerevedett.

– Még túl fiatalok! Egyszerűen csak kollégák.

– Ah, a rokonlelkűség!

– Nem lenne célszerű – mondta Agatha. – Két kiváló nyomozó, és nem akarom, hogy Toni gyereket vállaljon, amikor még ő maga sem sokkal több, mint egy gyerek.

– De Mrs. Raisin – szólt közbe a lelkészné egy kis éllel a hangjában –, ugye nem tenne semmi olyat, amivel csírájában fojtana el egy bimbózó románcot?

– Hogy én? Felejtse el! – mondta Agatha, miközben titkon fityiszt mutatott a háta mögött.

Agatha a lelkészlakból hazaérve már ott találta a háza előtt Bill Wongot, aki rá várt.

– Baráti látogatás? – kérdezte Agatha.

– Olyasféle. Mrs. Bloxbynál járt?

– Igen, előállt néhány érdekes ötlettel. Nem akarja, hogy kitegyem a macskákat? Összevissza mászkálnak magán.

– Nem, szeretem őket. – Hodge Bill nyaka köré fonódott, Boswell az ölébe ugrott fel. – De ha van valami érdekes mondanivalója számomra, esetleg kiteszem őket a kertbe.

– Van.

Bill kinyitotta a kertbe nyíló hátsó ajtót, és lefejtette magáról a macskákat.

– Na – ült vissza a konyhaasztalhoz –, mi lenne az?

Agatha elmesélte Mrs. Bloxby teóriáját.

– Sajnos igaza lehet. El tud képzelni ennyi gyilkosságot és mészárlást egy karácsonyi díszkivilágítás miatt?

– Valahol igen. Néhány ember megkapja a valóságshow-ban a percnyi hírnevet, és sosem tud túljutni rajta. John Sunday különösen mocskos alak volt, és élvezte, hogy elgáncsolja őket. Maga ismeri a buszsofőröket arról az útvonalról a birtok mellett. Hogyan kérdezték ki őket?

– A végállomáson, amikor visszaértek.

– Vannak fotói a két öregasszonyról?

– Igen, van egy kép a *Cotswoldsi Hírmondó*ból. Igazából csak az egyik sofőr jár ezen a szakaszon.

– Szeretném az útjuk elején kezdeni. A főnöke vajon megengedi, hogy felhívja az üdülőhelyeket a déli part mentén? Így kideríthetjük, jelentették-e idős hölgyek az útlevelük elvesztését néhány nappal Mrs. Summer és Mrs. Beagle eltűnése után.

– Valószínűleg csak munkaidőn kívül fogom tudni megtenni.

– Patricket is ráállítom. A *Cotswoldsi Hírmondó* fotói kedvéért alaposan kirittyenthették magukat. Azt hiszem, átmegyek ebbe az átkozott faluba, és megpróbálok jobb képeket szerezni.

Penelope Timson kissé félve üdvözölte Agathát.

– Úgy örülök, hogy vége ennek a szörnyűségnek – mondta. – Remélem, most nem egy újabb gyilkosság miatt jött.

– Nem, nem – nyugtatta meg Agatha. – Semmi ilyesmi. Vannak fotói Mrs. Summerről és Mrs. Beagle-ről?

– A rendőrség szerzett egy nagyon jó képet a *Cotswoldsi Hírmondó*tól.

– Igen, de nekem egy hétköznapibbra lenne szükségem.

– Ó, talán van itt valami. Találtam egy doboznyi fotót, ezeket még a falunapon csinálták. De magánál is kell lennie néhánynak, Mrs. Raisin. Nem fotózott valaki a teadélutánon?

– Hát persze, Phil. Köszönöm!

Agatha felhívta a kollégáját, és javasolta, hogy találkozzanak Phil házában, mert tudta, hogy a férfinak van egy sötétkamrája, ahol szép rendezett dossziékban tárolja a képeket.

Agatha türelmetlenül várt, míg Phil elvonult kikeresni a teadélután képeit. Végre megjelent, kezében egy fotóval.

– Íme.

– Zseniális! – ujjongott Agatha. Tökéletes felvétel volt Mrs. Beagle-ről és Mrs. Summerről, akik egymás mellett ülnek. – Mi is a keresztnevük? Mindig elfelejtem.

– Ott van a kép hátulján. Gladys Summer és Dora Beagle.

– Remek.

– Újrakezdjük?

– Még szép.

Toni a cheltenhami buszvégállomáson várta a beérkező járatot. Amikor befutott, megvárta, míg az utasok lekászálódnak, aztán felszállt.

– Még egy fél óra van az indulásig, gyönyörűm – mondta a sofőr, elégedetten legeltetve a szemét Tonin. – Iszik egy teát?

– Szívesen. Csak fel akartam tenni néhány kérdést.

– Hogy mi?

– Magánnyomozó vagyok.

– Na ne ugrasson, kislány. Túl fiatal.

Toni átnyújtotta neki a névjegykártyáját.

– Tyű, ezt nem hittem volna! – rikkantotta a sofőr. – Na jöjjön be. Muszáj teázni egyet.

A kantinban egy bögre tejes tea fölött Toni megmutatta a sofőrnek a fotót.

– Tudom, hogy a rendőrség már feltette a kérdést, de aznap, amikor az a kocsi összeütközött a teherautóval, közvetlenül a karambol előtt nem szállt fel két ilyesféle nő a buszra? Ez egy jobb kép róluk.

A sofőr alaposan megnézte a fotót.

– Sajnálom, kislány. Szeretnék segíteni, de biztos, hogy ezek nem szálltak fel.

– Alaposan meg szokta nézni az utasokat?

– Csak ha olyan csinosak, mint maga. Persze, ha azokban a muszlim lepedőkben vannak, meg nem mondja az ember, hogy néznek ki igazából.

– Burkában?

– Úgy híjják? Biztosan.

Toni mély levegőt vett.

– Gondolja meg alaposan. Felszállt aznap a buszra két nő burkában? Tudja, elfátyolozva, meg ilyesmi.

– Az igazat megvallva, igen.

– Milyen magasak voltak?

– Elég kicsik. Nem tudnék többet mondani.

– Hol szálltak le?

– A vasútállomásnál.

– Köszönöm!

Amikor Toni beszámolt a főnökének, mit derített ki, Agatha így szólt:

– Lehet, hogy felszálltak egyenesen az Eurostarra Brüsszel vagy Párizs felé, mielőtt az útlevélellenőröket riasztották volna St. Pancrasban. Senki nem merne egy muszlimnak kinéző női párost zaklatni, ha ezért rasszizmussal vádolják. Ördög és pokol! Bárhol lehetnek mostanra.

Tizenkettedik fejezet

Gyorsan közeledett a karácsony. A John Sunday- és Dan Palmer-gyilkossággal kapcsolatos papírmunkát végre sikerült befejezni.

Bill Wong egyik este beugrott Agathához, és elmondta: úgy érezte, sosem lesz vége a munkának. A gondnokot tisztázni kellett az éles lőfegyver használata miatti vádak alól, és hogy a menekülő autó gumijainak kilövésével okozta a balesetet. Sokat segített, hogy Agatha bevetette összes régi PR-os tudományát, amivel sikerült a gondnokot hősként beállítani.

– Mit csinál idén karácsonykor? – kérdezte Bill.

– Semmit – felelte Agatha röviden. – Csak Royt hívom meg. Hál' istennek teljesen felépült. Szóval, lezárták az esetet? Mi a helyzet a Mrs. Beagle- és Mrs. Summer-féle elvarratlan szállal?

– Az Interpol még mindig keresi őket. De semmi nyom. Tudja, Agatha, nem hiszem, hogy valaha megtaláljuk őket.

James Lacey A Földközi-tenger partján autózott végig Marseille-ből jövet. Egy éjszakára megállt St. Charles-Sur-Clore faluban Agde mellett. Úgy tűnt, egy kisebb angol kolónia él a településen. James elfáradt az úttól, és foglalt egy szobát a St. Charles nevű kis hotelben. A recepciós megosztotta vele, hogy az angol lakosoknak nehezebbre fordult az élete a gyenge font miatt. Néhányan azon gondolkodnak, hogy eladják a házukat és hazaköltöznek.

– Itt szokták rendezni a hagyományos karácsonyi partit a hotelben – mondta a recepciós –, de idén, azt mondják, nem engedhetik meg maguknak.

Charles felment a szobájába, kipakolt néhány éjszakára szükséges holmit, aztán lesietett a bárba. Néhány angol pár támasztotta a pultot, kortyolták a pohárban felszolgált házi bort, és közben az árakról és hasonlókról panaszkodtak. Charles kért egy whiskyt, elvonult vele egy csendes sarokba, és belemerült egy könyvbe a római erődítmény-rendszerekről.

Pár perc múlva feltűnt neki, hogy indulatosabb hangok kerekednek felül a bárpultnál, és nem a gyenge font a téma.

– Nemcsak szégyenletes árampazarlás – mondta egy műbarna, vékony szőke nő –, hanem egyszerűen közönséges. Megszégyenít minket. Úgy értem, bármit is gondoljanak a franciákról, nekik *van* ízlésük.

– Fényfüzérek mindenütt – folytatta a hölgy partnere, egy pirospozsgás férfi sportzakóban és flanelingben –, még a

bokrokon is a kertjükben. Megkérték Duvalt, az ezermestert, hogy tegye fel azt a Mikulást a kéményre. És ráadásul öregek. Még csak unokáik sincsenek.

James lassan leeresztette a könyvet. Követte a John Sunday-gyilkosság híreit az újságokban és a tévében. Felállt és odament a bárpulthoz.

– Meghívhatom önöket? – kérdezte.

Az arcok felragyogtak. A bort gyorsan röviditalokra cserélte mindenki.

– Akaratlanul is hallottam, amiről beszélgetnek – mondta James. – Valakik túllőttek a célon?

– Két idős asszony a falu határában – magyarázta a pirospozsgás férfi. – Teleaggattak mindent színes égőkkel, tisztára, mint azok a szörnyű amerikaiak.

– Mókásan hangzik. Szívesen megnézném – mondta James. – Hogy jutok oda? Kocsival érdemes menni?

– Nem feltétlenül. Ahogy kilép a hotelből, forduljon balra, és onnan úgy egy fél mérföld. Nem tudja eltéveszteni. Az a röhejes ház bevilágítja az egész eget.

James kisétált az estébe. Tiszta, enyhe idő volt, a kicsiny, kerek hold magasan lebegett a falusi házak ferde kéményei fölött. Ahogy James elhaladt az utolsó ház mellett is, valami ragyogást látott az égen, és meggyorsította a lépteit. Végül elérkezett az épülethez. Annyi karácsonyi csilivili borította, hogy az ízléstelenség iskolapéldája lehetett volna. Még egy

reflektort is elhelyeztek a kertben, egy hetyke tekintetű Mikulást megvilágítandó, aki a kéménybe kapaszkodott.

James végigment a bejárathoz vezető ösvényen, és bekopogott.

– Ki maga? – szólt ki egy hang az emeleti ablakból.

James hátralépett és felnézett. Csak egy idős nő alakját tudta kivenni, aki félig egy függöny mögé húzódott.

– Csak megcsodáltam a díszkivilágításukat – mondta James.

– Menjen innen! – károgta a nő. – Tűnés!

James gondolataiba merülve baktatott vissza a hotelbe.

A gyilkosok feleségei eltűntek. Híresek voltak a karácsonyi dekorációjukról. Épp az efeletti büszkeségük vezetett a gyilkossághoz. Elképzelhető, hogy valami őrült véletlen folytán megtalálta őket?

Csatlakozott az angol társasághoz a bárban, és legnagyobb örömükre újabb kört fizetett nekik.

– Mikor költözött ide a két idős hölgy? – kérdezte.

A pirospozsgás fickó és a felesége bemutatkoztak: Archie Frank és Fiona. A többiek is megmondták a nevüket, de James azonmód el is felejtette, annyira erősen koncentrált, hogy kiderítsen valamit a ház lakóiról.

– Körülbelül két hónapja – felelte Archie. – Nem nagyon látjuk őket. Van egy helyi lány, aki intézi nekik a bevásárlást. Maguknak valók.

James még csevegett egy egész kicsit a társasággal, aztán visszasietett a szobájába. Felhívta Agathát, és elmesélte neki a rejtélyes párost a díszkivilágítással.

– Azonnal odamegyek – közölte Agatha. – Viszek magammal egy fotót.

– Ne tegyél meg ekkora utat talán a semmiért. Küldd át a fotót a számítógépemre.

– De megyek! – süvöltötte Agatha. – Viszem Tonit. Foglalj nekünk egy-egy szobát. Mi a neve a helynek, és hogy jutok oda?

Agatha begyűjtötte Tonit Mircesterben, és elrepesztettek a birminghami reptérre, ahol sikerült helyet kapniuk a párizsi járatra. Ott átszálltak egy marseille-i gépre, majd autót béreltek. Toni vezetett, így hajtottak végig a parton St. Charles-Sur-Clore faluig.

James a hotel előtt várt rájuk.

– Nem kellett volna iderohannotok – mondta, ahogy elnézte őket, milyen kimerültek.

– Muszáj jelen lennem a végső felvonásnál – jelentette ki Agatha. – Van egy jó fotóm róluk.

– A legjobb lenne úgy nekifogni – mondta James –, hogy kiderítjük a nevét a lánynak, aki a bevásárlást intézi, és megmutatjuk neki a képet. Utánanézünk a helyi üzletben. Nem akarjátok ledobni a táskát, és felfrissülni kicsit?

– Csak egy pár pillanatig – mondta Agatha.

A helyi élelmiszerboltban James folyékony franciatudásával megérdeklődte, ismernek-e egy fiatal lányt, aki be szokott vásárolni a két idős hölgynek abból a fényfüzéres házból.

– Az unokahúgom – vágta rá a boltos. – Michelle! – kiáltott hátra.

Egy vékony, alacsony, szálldosó hajú kamasz lány jött elő a hátsó helyiségből. James elé tartotta Mrs. Beagle és Mrs. Summer fotóját.

– Szállítasz élelmiszert ezek közül a hölgyek közül valamelyiknek?

– Nem – mondta a lány.

– Láttad már őket valaha?

– Nem.

– Egész biztos vagy ebben?

– Bácsikám, azt mondja rám, hogy hazug vagyok!

– Kifelé innen! – kiáltott a nagybácsi. – Mocskos angolok.

***

– Mi volt ez az egész? – kérdezte Agatha a bolt előtt.

– A lány azt állítja, sosem látta őket, és közölte a nagybátyjával, hogy én hazugnak neveztem. A pasas kidobott. Sajnálom, úgy tűnik, hiába tettétek meg ezt a nagy utat.

– Ravasznak tűnt az a lány – mondta Toni. – Én már annyit néztem ezt a fényképet, hogy bárhol felismerném őket. Mi lenne, ha egymagam odamennék sötétedés után, és kilesném őket? Nézzék csak, ha egy illető nem akarná, hogy bárki megtudja, hol van, és szerezne egy ilyen lányt a bevásárláshoz, valószínűleg fizetne neki, hogy ne válaszoljon a kérdésekre.

– Egy próbát megér – mondta Agatha gondterhelten. – Nagyon fáradt vagyok. Rám fér egy kis alvás.

Aznap este a bárban találkoztak. James odaintett a bárpultot támasztó angoloknak, de megrázta a fejét, amikor azok győzködni kezdték, hogy csatlakozzon hozzájuk.

– Indulok – mondta Toni. – Telefonálok, amint kiderítettem valamit.

Fekete pulcsit és kék farmert viselt. A haját egy fekete gyapjúsapka alá rejtette, aztán gyalog nekivágott az utcának.

Majdnem elment a ház mellett, mivel minden égősor ki volt kapcsolva. Csak a hold fénye világította meg a magasból a kéménybe kapaszkodó Mikulást.

A házhoz oldalt egy garázs is tartozott. Toni észrevette, hogy egy idős alak kinyitja az ajtót, és beszáll egy kocsiba. Toni előkapta az elemlámpáját, és egyenesen a nőre világított vele. Mrs. Beagle volt. A kocsi kilőtt, hajszál híján elgázolva Tonit, majd elporzott az úton.

Toni sebesen hívta Agathát és elhadarta:

– Ők azok! A kocsiban vannak, menekülnek. Jöjjenek gyorsan, és vegyenek föl engem.

James, maga mellett Agathával az anyósülésen egy szempillantás alatt odahajtott, Toni beugrott hátra.

– Merre? – kiáltott James.

– Balra.

– Az az Agdéba vezető út. Kapaszkodjatok.

James a gázpedálra lépett, és őrült tempóra kapcsolt. A kanyarokban hangos csikorgással pördültek ki, és sivítva zúgtak el a csendes falvak macskakövein Agde felé.

– Milyen autó, Toni?

– Piros Peugeot. A rendszámot nem tudtam leolvasni.

– Ott megy egy a teherautó előtt. – James megelőzte a teherautót. A Peugeot gyorsított előttük, és egyenesen megcélozta a hosszú mólót, amely a tenger felé tartott.

A Peugeot Agatháék rémületére nyaktörő sebességgel száguldott végig a mólón, majd a legvégén egyenesen a tengerbe repült.

– Ezek egy *Thelma és Louise* páros – mondta Toni elborzadva. – És mindezt amiatt a hülye karácsonyi díszkivilágítás miatt.

Emberek rohantak a város felől, élükön két csendőrrel.

– És most – sóhajtott James – kezdődik a kikérdezés.

***

Mindannyiukat bekasztlizták éjszakára, másnap pedig véget nem érő kihallgatásnak vetették őket alá. A vád: felelőtlen vezetés, valamint két idős hölgy megfélemlítése és halálokozás. Jamesnek végül sikerült meggyőznie az egyik csendőrt, hogy lépjen kapcsolatba az Interpollal.

Miután nyomozók érkeztek Marseille-ből, újrakezdődött a kikérdezés.

Végre aztán elengedték őket, és visszamehettek a hotelbe. Agatha a kocsiban út közben elővett egy zsebtükröt, és rémülten szembesült viharvert ábrázatával. Vörös, karikás szeme alatt táskák lógtak, és a felső ajka fölött előbújt két szőrszál.

Oldalra sandított Jamesre. A férfi kék szemével, napbarnított arcával, és itt-ott őszes szálakat elővillantó, sűrű, sötét hajával éppolyan jóképű volt, mint azelőtt.

Miért van az, tűnődött Agatha keserűen, hogy egy nő az ötvenes éveitől hosszú-hosszú küzdelembe kezd a külseje romlásával, a dereka eltűnésével, miközben a férfiak, feltéve, hogy nem eresztenek pocakot, elegánsan tudnak öregedni?

Toni is fáradtnak látszott, de egy amolyan kecses modell módjára.

A hotelhez közeledve Agatha kinyitotta a ridiküljét, és éppen amikor felkent az ajkára egy kis rúzst, az autó zöttyent egy nagyot az utcaköveken, és Agatha egy piros foltot ejtett az orra alá.

Az újságírók már a hotel előtt várakoztak, a fényképezőgépek élesre töltve.

– Hajts tovább! – kiáltotta Agatha.

James engedelmeskedett, és megkérdezte:

– Mi történt?

– Összekentem a képem rúzzsal. Találjunk egy helyet, ahol rendbe hozhatom a sminkem.

– Agatha, ne hülyéskedj. Mind kimerültek vagyunk, és…

– Tegye, ahogy mondta! – sietett Toni Agatha segítségére.

James ráhajtott egy dűlőútra, és morcos csöndben várakozott, míg Agatha megtisztogatta az arcát nedves törlőkendővel, majd gondosan bekente magát alapozóval, kihúzta a szemét tussal és kirúzsozta a száját.

A hotelnél pózoltak egy kicsit a fotókhoz, majd bemenekültek.

Angliában három ember háromféleképp reagált Agatha franciaországi kalandjaira. Simon sóvárgott. Szeretett volna ott lenni Tonival. Roy Silver homályosan úgy érezte, Agatha bevonhatta volna őt a kalandba. Micsoda hírnév lenne! Charles Fraith eltöprengett.

Azon kapta magát, hogy sokat gondolkodik Agathán. Előző este elvitt egy fiatal lányt vacsorázni, és unatkozni kezdett beszélgetés közben.

Agatha viszont sosem unalmas – bosszantó, nyers, nyomulós igen, de sosem unalmas.

Átbattyogott a szalonba, ahol sápatag nénikéje egy szvettert kötögetett harsány lila fonálból.

Charles leült mellé.

– Emlékszel Agatha Raisinre?

– Nehéz volna elfelejteni – felelte a nagynéni. – Sosem hiányzik az újságokból.

– Mit szólnál hozzá, ha ideköltözne?

– Te jó isten, Charles. Nem volt elég a legutóbbi házasságod? Ráadásul öreg, és nem lehet gyereke.

– Csak arra gondoltam, megkérném, hogy költözzön ide, és meglátnánk, hogy megy – mondta Charles.

– Csak abban az esetben, ha nem kotyog bele a háztartásba – jelentette ki a néni. – De be fog *illeszkedni*? Úgy értem, a barátaid közé. És Gustav mit szól majd?

Gustav volt Charles komornyikja, egy goromba svájci Jeeves.

– Gustav meg fogja találni a módját, hogy kezelje a helyzetet.

Gustav, aki az ajtó előtt hallgatózott, már számos módját kigondolta Agatha elüldözésének. Sosem állhatta azt a nőt. Gustav igazi sznob volt. Úgy vélte, a „közönséges” szó túl enyhe kifejezés egy ilyen Agatha Raisin-féle perszóna jellemzésére.

Ha Agatha egyenesen hazajött volna Franciaországból, Charles talán el is vetette volna az ötletet, ám a francia

igazságszolgáltatás lassan és nehézkesen működik, és ahogy teltek a hetek, Charlesnak egyre csak az járt az eszében, milyen kellemes és vidám kalandokat éltek át együtt.

Időről időre felhívta Agathát, de a telefonja mindig ki volt kapcsolva, és a hotelben azt mondták, Mrs. Raisin, Mr. Lacey és Miss Gilmour nem fogadnak hívásokat. Agatha elautózott Marseille-be, ahol vett magának egy új mobilt, és ezen tartotta a kapcsolatot az irodájával. A sajtó valahogy hozzájutott a régi mobilszámához. Agatha sosem hitte volna, hogy eljön a nap, amikor menekülni fog a nyilvánosság elől, mígnem egy fotósorozat minden egyes kis ráncát hatalmasra nagyította, és ő úgy érezte, nem visel el több interjút. Ráadásul elkapta a sertésinfluenzát, ami azzal járt, hogy az egész hotelben karantént rendeltek el, mialatt Agatha a hotelszobában az ágyat nyomta, és azon tűnődött, meg fog-e halni.

Végül lassan szertefoszlott az érdeklődés az ügy iránt, Agatha felépült, és hazaengedték őket. Agatha rémületére James közölte, hogy ő még tovább járja Franciaországot, mert szeretné kidolgozni a részleteket az útikönyvéhez.

Épp mielőtt ledöntötte a sertésinfluenza, Agatha úgy érezte, hogy közte és James között szorosabbra fűződik a viszony, és noha már megtanulta saját kárán, milyen értelmetlen visszatérni régi rögeszméjéhez, már-már úgy érezte, ismét kezdi megszállni a vágy. Aztán lebetegedett, és minden, amit Jamestől hallott, kimerült az ajtón túlról

érkező alkalmankénti bekiáltásokban, miszerint jobban érzi-e magát.

***

Agathát a birminghami reptéren mellbe vágta az elképesztően drága parkolási díj. Miután kifizette, nagyokat szitkozódva az orra alatt, először Mircesterbe hajtott, ahol kitette Tonit, majd Carsely felé vette az irányt.

Ennyit a globális felmelegedésről, gondolta Agatha, amikor útközben hullani kezdett a hó, hipnotikus táncot lejtve a szélvédő előtt.

Megkönnyebbült sóhajjal lépett be a házába. A macskák sehol. Hát persze, a takarítónőjénél voltak. Felment az emeletre, átöltözött kényelmes otthoni ruhába, majd vissza a földszintre, ahol főzött magának egy kávét.

Rágyújtott egy cigarettára, amitől köhögni és fuldokolni kezdett. Le kell szoknom, gondolta. A rettegett köhögés. Mindig megesküdtem, ha köhögni kezdek, abbahagyom. De azért elszívta azt a szálat, és ivott mellé egy jó erős feketét.

Csengettek. Agatha az ajtóhoz sietett és kiszólt:

– Ki az?

– Mrs. Bloxby.

Agatha szélesre tárta az ajtót.

– De örülök, hogy látom!

– A madarak csiripelték, hogy látták hazajönni, úgy döntöttem hát, hozok egy kis ragut a vacsorához. Mindössze be kell dugnia a sütőbe és megmelegíteni.

– Jöjjön be. Milyen kedves magától!

– Milyen kalandokat élt át? – érdeklődött a lelkészné. – Milyen különös, hogy ennyi gyilkossághoz és borzalomhoz kellett vezetnie egy karácsonyi díszkivilágításnak! Giles Timson erőteljes prédikációt tartott karácsonykor, óva intette Odley Cruesis lakóit a világi dolgoktól, és emlékeztette őket, hogy a karácsony vallási ünnep. Aztán kijelentette, hogy a Mikulás nem létezik, amitől a falubéliek dühbe gurultak, az újságok pedig gonosznak nevezték, amiért romba dönti a gyerekek álmait. Mrs. Timson elhagyta őt.

– Komolyan? Miért?

– Az asszony kocsija lerobbant Mircester mellett, épp azután, hogy maga elutazott. Felhívta a legközelebbi szervizt, és amíg a műhelyben várakozott, hogy elkészüljön az autó, szóba elegyedett a tulajdonossal, bizonyos Joe Purrockkal. Azonnal kiderült, hogy jól kijönnek egymással. A férfi özvegy. Úgy látom, Mrs. Timson külseje alaposan megváltozott. Kiszőkíttette magát, a bőre mindig szép barna, és olyan bokaficamító tűsarkúkban jár, de nagyon boldognak látszik. Karácsonyra a Maldív-szigetekre utaztak. Szegény Mrs. Raisin. Nem hiszem, hogy magának túl jó karácsonya volt.

– A Mikulás leereszkedett a kéményen, és meglepett egy kis sertésinfluenzával.

– És mit kapott Mr. Laceytől?

– Kutyafülét.

– Különös ember. És maga mit adott neki?

– Hát, én szintén semmit. Valahogy kiábrándultam a karácsonyból. Egy nagy lufi az egész. Sosem fogom elfelejteni a látványát, ahogy Mrs. Summer és Mrs. Beagle belehajtanak egyenesen a tengerbe. Ha James történetesen nem látogat el abba a faluba, lehet, hogy sosem kerülnek elő.

– Szerintem megtalálták volna őket. Előbb-utóbb valamilyen helyi újság lehozott volna egy fotót a házukról, és egy éles szemű interpolos felbukkant volna, hogy nyomozzon. Ezek a gyilkosságok világszerte a címlapokra kerültek, hiszen csupán azért követték el őket, hogy John Sunday ne akadályozhassa meg a házuk ünnepi kidekorálását. Olyan *bizarr,* érti. Tavaly karácsony óta ki is ment a divatból a díszítés, az emberek félnek, nehogy őket is ilyen bogarasnak nézzék, ha túldíszítik a házukat.

– Egy sherryt?

– Igen, kérek.

– Én egy gin-tonikot iszom – mondta Agatha, és visszatért két itallal.

– Sir Charles sokat telefonált nekem, vajon hallottam-e magáról valamit – mondta Mrs. Bloxby.

– Valószínűleg szerette volna, ha őt is bevonjuk a kalandba.

Charles úgy döntött, elhozza a bankból néhai nagymamája egyik gyűrűjét, és odaajándékozza Agathának. Hogy ezzel jelezze, nos, nem egészen az eljegyzést, de legalábbis valamilyen komoly szándékot, mielőtt megkéri, hogy költözzön oda.

Charles éppen a zafír-gyémánt ékszert csodálta, amikor Gustav belépett a dolgozószobába.

– Ez kinek lesz? – szegezte Charlesnak a kérdést.

– Törődj a magad dolgával, nekem meg tölts egy whiskyt szódával.

Gustav egy tervet kezdett forgatni a fejében. Az apja valaha órákat és zenélő dobozokat készített, de ékszerész is volt. Gustav neki dolgozott, de amikor az apja meghalt, eladta az üzletet, és külföldre ment, hogy aztán Charles mindeneseként végezze. Szerette ezt az életet. Teljes hatalma volt a háztartás fölött. Korábban két katasztrofális házasságból menekült meg, úgy általában ki nem állhatta a nőket, de Agatha Raisint különösen. Minden szabadidejét a terve csiszolgatására fordította.

Amikor Charles felhívta Mrs. Bloxbyt, meglepve hallotta, hogy Agatha már egy hete otthon van. Felhívta hát őt az irodában, és meghívta egy vacsorára aznap estére a George-ba.

– Ki fizeti? – kérdezte Agatha gyanakvóan.

– Én, drágám. Szeretném meghallgatni a kalandjaid.

– Kicsit fáradt vagyok, hogy mindent elmeséljek. Na jó. Ott találkozunk.

– Hánykor?

– Nyolckor.

Míg az étteremben várakozott, Charles elég ideges volt. De egyből elengedte magát, amint Agatha bevitorlázott és így szólt:

– Éhen halok. Atyaég! Jégbe hűtött pezsgő! Mit ünneplünk?

– A hazatérésed.

– Jaj, de kedves.

Agatha azért kíváncsi volt, vajon talál-e Charles valami kifogást, hogy végül ráhagyja a számlát. Evés közben a kalandjait mesélte a férfinak.

Amikor a történet végére ért, Charles megkérdezte:

– Hogy érzel James iránt?

– Nem tudom – felelte Agatha őszintén. – Nem töltöttünk sok időt együtt. Még mindig a jó öreg James, ha érted, mire gondolok.

Kihozták a kávét.

Charles megtapintotta a zsebét, és előhúzott egy vörös szattyánbőr dobozt.

– Ajándék, neked.

– Ó, Charles…

Agatha ragyogott. A többi vendég odafordult a székén.

– Nyisd ki! – sürgette Charles.

Agatha felemelte a doboztetőt. Egy aranyszínű, rugós huzalra rögzített malacfej ugrott elő, és egy cérnavékony géphang azt kiáltotta: „Ronda ribanc! Ronda ribanc!”

Agatha Charles képébe vágta a kávéscsészéjét, aztán kiviharzott az étteremből, és még sokáig a fülében csengett a többi vendég nevetése.

Carsely felé robogva folyton pislognia kellett, hogy visszatartsa a könnyeit. Otthon egyenesen a parókiára ment. Alf, a lelkész jött ajtót nyitni.

– De igazán, Mrs. Raisin, épp lefekvéshez készülődtünk.

– Mi az? – tűnt fel az ura mögött Mrs. Bloxby. – Menj már el az útból, Alf! – csattant fel. – Nem látod, milyen kétségbeesett?

A lelkész elslattyogott, Mrs. Bloxby pedig finoman beterelte Agathát a nappaliba, és leültette a kanapéra. Maga is leült mellé, átkarolta a vállát, és Agatha szívet tépő zokogásban tört ki.

Amikor kicsit megnyugodott, elmesélte Mrs. Bloxbynak a vacsorát Charlesszal, és azt a szörnyű malacfejet, meg a vendégek vihogását.

– Nem, nem, *nem!* – jelentette ki Mrs. Bloxby határozottan. – Ez egyáltalán nem vall Sir Charlesra. Hadd gondolkodjak. Talán egy gyűrűt akart ajándékba adni. Gustav!

– Mi van Gustavval?

– Az egyik fogadáson Sir Charlesnál elbeszélgettem Gustavval. Elmesélte, hogy ékszerész közegben nőtt fel. Fel kell hívnia Charlest.

– Majd ha bolond volnék!

– Akkor én hívom fel. Ha maga egy kicsit sem bízik benne, én megteszem.

Mrs. Bloxby átment a dolgozószobába, és becsukta az ajtót.

– Gustav volt az – mondta Charles keserűen. – A nagymamám gyűrűjét akartam átadni Agathának, és megkérni őt, hogy költözzön hozzám.

– Úgy érti… házasságot ajánl neki?

– Az egy kicsit még túlzás lenne. Egyszerűen csak egy kedves gesztusra gondoltam. Kirúgtam Gustavot.

Mrs. Bloxby felsóhajtott.

– Vegye vissza. Nem gondolkodik reálisan. Ön talán úgy hiszi, saját maga viszi a házat, de gyakorlatilag Gustav csinál mindent. Pótolhatatlan. El tudja képzelni, hogy Mrs. Raisin a hajszás munkája mellett vacsorákat és vadászpartikat szervezzen? Mi ütött magába? Beleszeretett?

– Nem tudom. Sosem voltam szerelmes. Mit csináljak?

– Én most hazaküldöm Mrs. Raisint. Maga menjen át rögtön Carselybe, és adja át neki a gyűrűt. Mondja egyszerűen azt, hogy karácsonyra szánta neki.

Mrs. Bloxby visszament Agathához.

– Most menjen szépen haza, Mrs. Raisin. Gustav szörnyű tréfát űzött Sir Charlesszal, aki a nagymamája gyűrűjét akarta átadni magának.

– Úgy érti, *feleségül* akar venni?

– Nem, csak egy ajándék.

– Megölöm ezt a Gustavot.

– De ne ma este. Most menjen.

Agatha a háza előtt találta Tonit, aki rá várt.

– Azért kerestem – mondta Toni –, mert egy barátom anyja ott volt ma a George-ban, és azt mondta, hogy egy férfi átadott magának egy olyan szörnyű meglepetésdobozt, amiből kiugrott valami, és azt kiabálta, hogy „ronda ribanc”.

– Gustav volt az, a bolondját járatta Charlesszal. Gyere be. Már úton van idefelé, de mivel nem eljegyzésről van szó, csak egy ajándékról, nyugodtan várd meg és nézd meg a gyűrűt.

– Mindig tudtam, hogy Gustav nem teljesen normális. Goromba. Nem tudom, Charles miért ragaszkodik hozzá.

– Ő viszi a háztartást, és Charles lusta. – Agatha kocsiajtó csapódását hallotta kintről. – Ez ő.

– Biztos benne, hogy ne menjek el?

– Nincs miért. Nem egy románcot fogsz megzavarni.

Charles belépett.

– Micsoda kínos helyzet – mondta elgyötörten. – Annyira sajnálom. Olyan szörnyű karácsonyod volt, akartam valami

ajándékot adni. Gustav tudta, hogy kihoztam a bankból a gyűrűt, és azt gondolta, hogy meg akarom kérni a kezed.

– És mi lehetne szörnyűségesebb ennél… – morogta Agatha keserűen.

– Ugyan már, Aggie. Vedd el ezt a nyavalyás gyűrűt.

Agatha hirtelen elmosolyodott.

– Egy feltétellel.

– Mi volna az?

– Letérdelsz előttem, és örök szerelmet esküszöl.

Charles elnevette magát.

– Amit csak akarsz.

James Lacey beért Carselybe. Látta, hogy Agathánál égnek a lámpák. Furcsamód izgalmas volt újra vele dolgoznia. Csak bekukkant, hogy jó éjszakát kívánjon, és meghívja másnap estére vacsorázni.

***

Csengettek.

– Majd én kinyitom – mondta Toni.

– Lehet, hogy Mrs. Bloxby – vélte Agatha. – És most, Charles, térdre!

James Lacey megállt a konyhaajtó előtt. Charles Agatha előtt térdepelt, elővett egy dobozt, kinyitotta, és feltartott egy csillogó gyűrűt.

– Légy az enyém, szerelmem. Esküszöm, hogy örökké szeretni foglak.

– Ó, Charles. Ez olyan váratlan – mondta Agatha.

Mindketten hallották, hogy csapódik a bejárati ajtó, de olyan erővel, hogy beleremegett a ház.

– Ki a csoda volt ez? – kérdezte Charles, és talpra szökkent.

– James Lacey – mondta Toni.

– Átmegyek a szomszédba és elmagyarázom neki – mondta Charles.

Agathának eszébe jutott, hogy James majdnem elvette azt a buta libát, csak mert olyan szép volt. Jól emlékezett a fájdalomra és a csalódásra.

Elkapta Charles ruhaujját.

– Ne menj. Ne mondj neki semmit.

– Tetszik, mi? – kérdezte Charles.

– Bizony. De még mennyire!

Epilógus

Simont alaposan ellátta munkával Agatha. A fiú néha úgy érezte, túlságosan is leköti. Két alkalommal is, amikor színházjegyet vett Toninak és magának, Agatha elküldte egy-egy válási eset miatt szimatolni, és egész este házasságtöréssel gyanúsított alakokat kellett követnie.

Egyik héten, amikor Toni egy rövid vakációra indult, hogy meglátogassa az anyját Southhamptonban, Simonnak feltűnt, hogy váratlanul csökkentek a terhei, mivel egészen addig Agatha a hétvégékre is talált számára munkát.

Úgy döntötte hát, meglátogatja May Dinwoodyt. Kedvelte az asszonyt, és tudta, hogy nehezen él meg.

May szívből örült neki, különösen, hogy Simon hozott neki egy nagy doboz élelmiszert és két üveg bort.

– Milyen nagyvonalú, köszönöm! – hálálkodott May.

– Megbocsátotta már nekem, hogy kémkedni jöttem ide? – kérdezte Simon.

– Ó, igen. Ha nem lenne Mrs. Raisin ügynöksége, csakugyan egymást kezdtük volna gyanúsítgatni.

– És a faluban biztosan nem tudta senki, hogy kik voltak?

– Hát, az emberek persze beszélnek, hogy ők aztán tudták.

– És miért nem mentek akkor a rendőrségre?

– Szerintem ezután az eset után már bölcsebbek lettek. Ki akarna egy ilyen kedves faluban gyilkosokat védelmezni?

Sokan, valószínűleg, gondolta Simon. De helyette inkább azt kérdezte:

– Hogyan boldogul?

May szemét elfutották a könnyek.

– El kell adnom a szép kis lakásomat. Olyan kevés játékot adok el, hogy nem tudom tovább fenntartani.

– Sosem néztem meg alaposan a játékait – mondta Simon. – Vethetnék rájuk egy pillantást?

– Ha szeretné… Jöjjön át a műhelybe.

Simon követte Mayt, aztán hosszan forgatta a játékokat hosszú ujjai közt. Gyönyörű alkotások voltak.

– A babák csupa természetes anyagból készültek – mondta May. – A fejük fából van, a ruhájuk kézi készítésű természetes szövet.

– Csodálatos mindegyik – jegyezte meg Simon.

– A szupermarketek azokat az olcsó plasztikjátékokat árulják, azzal nem tudok versenyezni.

Simon hosszan nézte a játékokat. Agatha Raisin egykor marketing-nagyhatalom volt. Nem tehetne vajon valamit?

– Támadt egy ötletem – mondta Simon. – Nem adja fel a reményt. Később felhívom.

Agatha kinyitotta az ajtót, és behívta Simont. A fiú látványától elfogta a lelkiismeret-furdalás. Tudta, hogy mindent megtett eddig, hogy elfojtsa a bimbózó szerelmüket Tonival.

– Van valami? – kérdezte. – Vagy csak baráti látogatás?

A konyhaasztal mellett Simon elmesélte látogatását May Dinwoodynál, és a végén hozzáfűzte:

– Mint régi PR-guru, arra gondoltam, esetleg ki tudna találni valamit.

Agatha olyan hosszan nézte Simont, hogy az kezdte magát kellemetlenül érezni.

Végül így szólt:

– Igen, sikerre tudnám vinni. Bérelhetnék neki egy boltot, elindítanánk egy reklámkampányt, de cserébe kérek tőled valamit.

– Mi lenne az?

– Toni még nagyon fiatal. Ahogy te is. Nem akarom, hogy a legjobb nyomozóm lelépjen, férjhez menjen és gyereket szüljön ilyen fiatalon.

Simon elvörösödött.

– Nincs joga beleavatkozni.

– Mindent megteszek, hogy kézben tartsam az ügynökségemet. Három év múlva megkapod az áldásom. De addig azt akarom, hogy kerüld el Tonit. Szerelmes vagy belé?

– Nem, de majdnem.

– Akkor egyszerű. Húzd be a féket, és May Dinwoody virágzó öregkor elé nézhet.

Simon előtt megjelent May könnyes szeme. Aztán vállat vont.

– Oké, de csak amíg a három év letelik.

Az Aristo Játékbolt megnyitója igazi szenzációt keltett Mircesterben. Egy neves popbanda, az Új Kor Gyermekei zenélt egy pódiumon a bolt előtt. Egy tévés nyomozó, Buster Kemp arról beszélt, milyen fontos biztonságos játékokat adni a gyerekek kezébe, amelyek aztán továbbörökíthetők az új generációkra.

– Gondolják csak meg – mondta, miközben feltartott egy babát –, sok év múltán talán egyik unokájuk mutatja majd föl ezt a „Csodás régiségek” című műsorban.

Aztán a polgármester elvágta a szalagot, és kihirdették a bolt megnyitását. May mellett, aki konzervatív kosztümöt és szakszerűen elkészített frizurát viselt, két asszisztens állt.

Alig hitte, hogy az emberek tényleg kifizetik azokat a magas árakat, amelyekhez Agatha ragaszkodott. De a játékai nagyon keresettek lettek.

– Köszönöm – mondta Simon Agathának a hosszú nap végén. – Hogyan oldja majd meg az utánpótlást?

– Kibéreltem egy kis üzemet a külvárosban. Mayjel az elmúlt három hónapban betaníttattam az embereket. Ha jobban megismered a középkorú vagy idősebb munkaerőt, lenyűgöző, milyen tehetségeket lehet találni köztük. Folyton elfelejtem megkérdezni Maytől, csakugyan megmérgezte valaki Carrie Brother kutyáját?

– Az állatorvos szerint a kora és a túletetés miatt múlt ki. De Carrie nem hisz neki. Most a macskák felé fordult az érdeklődése.

Simon épp eljött a boltból, amikor Toni elé toppant:

– Megiszunk valamit?

– Bocs, Toni, de randim van.

– Ó, akkor jó mulatást. – Toni sarkon fordult és továbbállt.

Simon a bajsza alatt szitkozódott. Kiléphetne, és akkor szabad a pálya Tonival. De szerette a munkáját. Valamivel le kéne köteleznie Agathát, olyannyira, hogy az elengedje az egyezségüket.

James Lacey a *Times* eljegyzési rovatát tanulmányozta, de semmiféle hírt nem látott Agatha és Charles kézfogójáról. A konyhai jelenet után azonnal ismét útra kelt.

Ugyan miért is kellene ezzel ennyit foglalkoznia? Végtére is, ő vált el Agathától. De miért lett akkor hirtelen ilyen üres a világ?